پرښته

محمدآصف عمر

د کابل د غازي سټېډیوم په پای کې د لویو نغریو او رتیت او دیګونه چپه وو. له خاورو او ایرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرګونه خلک جمع وو. هغوئ ستومانه ښکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې یې بد خوب لیدلی وي. هغوئ د ننداړچیانو لپاره د زینه ډوله چوکیو منځ ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک بریښېدل. په منځ کې یې نرۍ سپینه پېغله هم وه. سا یې سوزېدله. د مخ وینې یې په لستوڼي پاکولې. یو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په موږ څه بلا لګېدلې؟ اخېر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که کنه!

له هرې خوا نارې شوې «رښتیا وایې. رښتیا وایې» پېغلې په مایکروفون کې وویل:

– جنتي شئ! د بنیادم تاریخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کیسې دي. یوه پکې بله زیاته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عیدګاه مخ ته لکه د موټرو سیالۍ چې وي. د زینتي لوښو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوښتو موقع کتله. سپینه ټوپۍ یې پر تندي کېکاږله. له وروځو یې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شین جومات کې نه انسان لیدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډېره وه ډېره. تا به ویل له ډېر فشار څخه به وچوي. مګر د دېوالي ساعت نرۍ ستنې لاهم د چیندرو ټوپونه وهل. درېواړه ستنې په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستورې چې راپرېوځي، سپینه رڼا شوه. د خلکو سترګې وبرېښېدې. شمال ولګېد. پر سرک ځینې موټر له واکه ووتل. باربري ګاډی د زینتي لوښو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوښو ټوټې پر سرک وشرنګېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخېستله. له ډک ستوني یې نارې کړې:

– ای ای! ودرېږه! ای د سپي زوو!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شیرچایي جامې او ټیکرۍ کشوه. ځان راته دروند ښکارېده. ځمکه مې په پښو شخه لګېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را واوښتلې. ببرسرې ټکسیوان لکه چرسي وبنګېد «قسم چې سمه د ګلو لښته ده» ما ځان ناګاره ونیو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته یې ژړل. زه راچنګه شوم. ما ویل جنتي شې! ولې؟ هغه غلی شو. زه یې سرترپایه وڅېړلم. سپینه ټوپۍ یې په ګنجی سر کېښوده. په وړو وړو سلګیو یې ماتو لوښو ته اشاره وکړه:

– امدا مې زیندګي وه. دادا مې مظایره کې شهید شو. د تقاود پیسې وې.

زما يې هم زړه راډک که. د زرګونو کاغذ [illegible] بسته مې وباسله. ما ویل شوک چې ته [illegible] هه، راواخله! بل [illegible] جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه لمانځ [illegible] ما پیسې [illegible] موبایل غوږ ته ونیو. لېږې لاړم. هغه کړه کراچۍ ټېل وهله. کړینجې شو. ما د متېک راډیو خاوند ته وویل زرګله وروره زر راشه! تازه خبر دی. په عیدګاه کې عجیبه رڼا شوه. هغه پو ښتنه وکړه چې ته څوک یې؟ ما ویل بیا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لاړ. مات لوښي یې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه یې په ټولو لو اخته شوم. خبریالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عیدګاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپین سراچه موټر څخه کېوت. د کمیس د تنۍ په شان ګردې ورې سترګې یې ګرځولې. ما غږ که:

– زرګله وروره! ټلېفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لاړې. د تندي دپاسه ګنجی سر یې وسولوه. په چټکو ګامونو نږدې راغی. غږېدل یې هم چټک وو:

– زه تا نه پېژنمه. او دونه مشهوره ام ولا که یمه چې جینکۍ سیلفي ته ری شي.

ما وخندل. یوه منګوله د لوښو ټوټې مې په ډېرۍ وغورځولې. په آرامه مې وویل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! زه دې پېژنم. د لغمان یې. دوه بچي لرې.
– دقه سې! که زما د خوښې خوراک دې وو ایه ضوف کومه.
– ماهیان.
د زرګل خندا نه وه سم د آس شیشنی و. ما د لوښو پاتې ټوټې راوړې. هغه رانه سترګې نه اړولې. ما شاوخوا وکتل. هلته نزدې د توري لونګۍ او تورو عینکو سړی په موبایل کې چوخ و. هاخوا ډنګر هلک د یو ټایروالا کراچۍ ګرځوله. په وچې ډوډۍ یې لکه وږی لېوه، چکونه لګول. ما ورته زرګون ونیو :
– ای وروره، هه! دا مات لوښي ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه ګامه کړه. د زرګل وروځې بره لاړې:
– وه بابا صیبه ی! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بیا خندا راغله. زرګل سر نزدې که. وپسېد :
– ای خورې ای! رښتیا وو ایه! ابا خو مې بله پیسه داره ښځه نلرله؟ څنګه مې پېجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچۍ په بارولو لګیا شوم. زرګل ته مې کړ:
– په یاد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لښته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس یې وینې شو.
د زرګل ګردې ورې سترګې لکه د اوبو پوکانۍ راووتلې :
– وه بابا صیبه ی! لس کاله مخکې و. ما بیا د کارخانګي کتابچه ورکړه کنه.
– جنتي شې! هارون په قهر شو چې نه به دې راکوله. ته خو به بچ وې.
د زرګل سترګې او تندی راټول شو. وبنګېد «څه د ګُفر لورده؟» د شهادت پېړه ګوته یې وښنډله:
– هی هی هی چلبازې! هارون درته ویلي دي. ما نشې غولولی!
ما ونه خندل. سودا مې وه چې په خپل باور پښېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ویل:
– وعده وکه چې زما راز چاته نه وایې!
– ویمه په بابا صیب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. ترې دې کړمه.
ما ورته له سیار دکان ګوټې څخه د اوبو بوتل راوړ. زرګل رډ رډ وکتل. توکل مې په خدای که. ما ویل:
– وروره! زه آسماني پرښته یم. دا رښا چې شوه، دا زه ځمکې ته راغلم.
زرګل یخ وهل. اوبه یې له خولې وشیندلې. نزدې یې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوخېد. سریې کوږ ونیو :
– ډېره ورانه یې. زه درسره دسې ټوقې لرمه؟
ما ټیکری ښه په ځان تاو که. لاس مې د تخرګ په تیارې کې وښود. رښا یې کوله. هغه بیا وخندل:
– دقه سې! ته خو سمه جادوګره یې.
ماویل وه خدایه دا څه مصیبت شو؟ څنګه یې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
– وروره! زه له کرام الکاتبینو څخه یم. ما د لکونو بنیادمانو عملپاڼې لیکلي دي. اخېرنی کار مې هارون و.
– ههه. دا د هوسۍ سترګې، په وروځو لګېدلي بانه، ښایسته پوزه، تازه شونډې. دا نو د چا وي؟ د زړې بوډۍ وي کنه.
– جنتي شې! پرښتې نه زړېږي.
– نه نا، کله؟ دا پوست غږ. دا صفا مخ. کالي دې ام لړلېږ بلېږي. د کشمیالي بوی ده پکې. پرښته څه ښکر لري؟
زرګل بیا د آس د شیشني په شان وخندل. زه خوشحاله وم چې دغو فرقونو ته یې پام شو. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیادم کې لیدلی نه و. پې مېینه شوم. ما ویل کاش چې ما ووینې. چې خو ښه یې شم. پرښتې خو داسې نه وې. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پرښتې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خو بېرته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یوولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنګه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکي. ما ویل اجازه راکه چې بنیادم شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مګر بنیادم یې له درسونو غلطه ګټه واخېستله. ستا به مشکلات لا زیات وي. که هارون سا اخېستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مرې. بېرته آسمانو ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرګل کې وینه وچه شوه. په تندي یې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورې لونګۍ کس موبایل غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! دا جینۍ موږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سړی تللی و. د زرګل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نری شو:

– ته رښتیا پرښته یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ماته وایې؟ هارون ته به غږ کمه.

– نه کنه. هغه به تر احسان لاندې شي. مینه به ونکي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازیو بنیادم ته ویلی شم. دا دی تاته مې ووایه. که دویم بنیادم پوه شي، د پرښتو طاقتونه مې ځي.

– د پرښتو طاقتونه؟

– هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیرنېدل، نه وږې کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرګل ګردې وږې سترګې وځلېدلې. چې پرښته پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکی شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه سا تش که. خو زما سودا وه. ومې ویل:

– وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کو.

– ری مه وهه! سیاسیونو ورته ډیپېر ویلې. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. ههههه.

– جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرګل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. ګردې وږې سترګې یې تېرې شوې:

– چې مظاېرې ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې ځو! زمونږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې یو غږ واورېد. لکه له ډېرې ستړیا چې سوزېدلی وي:

– ای بچۍ! دا ځوان وایې چې رڼا شوه ته عیدګاه کې وې.

شاته مې وکتل. په شنه چپنه کې پوخ سړی و. شمال یې د شناوۍ لونګۍ شمله رپوله. چپ لاس یې د ببرسري ټکسیوان پر اوږه و. په بل یې تورې عینکې سمې کړې. په برګه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوۍ تسبیح وشرکېدلې. دا پیر السبي و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه پېښې یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشې وویله. پیرصیب په موسکا سر وخوځوه:

– خیر یوسې بچۍ! ښه نو رڼا د څه شي وه؟

زه راګیره وم. نه مې رښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایی د پټولو چل هم نه راته. زرګل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیر السبي لاس یې ښکل که. ویې ویل:

– رڼا ته ددې شا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کېږي بچې؟
– ایڅ. د اسلامي همکاریو د سازمان ماموره ده. غواړي عیدګاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.
ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پیرالسبي هم وخندل. د زرګل رنګ زېړ شو. پیرصیب ماته ټیټ او پاس وکتل:
– ثواب ګټې بچې؟ راشه لاس مې مچو که!
ما ویل دا څه وایي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نیوي کې دی. زرګل ته مې د کمک په امید وکتل. مګر هغه لکه د مېرمنې او مور په منځ کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه اېخوا. پیرصیب موسکی شو. برګه اوږده ږیره یې ورپېډله:
– هسې ټوکه مې وکړه.
زه وویرېدلم چې ویې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شیطان مې ولید. د عیدګاه پنجرې ته لکه سکروټه ولاړ و. زړه مې ولګېد. که پیرصیب پېژندلې وم شیطان به مې نه لید. په آسمان کې تورې وریځې راغلې. ما زر لاس ته وکتل. ښه و. د بدن رڼا مې پام نه اړوه. ساتونکو عام خلک پیرصیب ته نږدې نه پرېښودل. خو خبریالان لکه شوخ ماشومان ترې راتاو شول. مایکروفونونه یې جیګ ونیول. سترګې او غوږونه یې بند او خولې یې وازې کړې «تاسې څنګه خبر شوئ؟ ولې دلته راغلئ؟ دا رڼا د څه شي وه؟ تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور یې جوړ که لکه د مکتب د رخصتۍ زنګ چې وهل شي. پیرالسبي وخندل:
– وه بچیانو! یوه دیقه مې پرېدئ! دغې جینۍ سره دوه خبرې کوم.
د هغه مخ ته نو څوک درېده؟ ګناه وه. ټول شاته شول. پیرصیب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې ګرځېدل چې را خبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغورېد. د باران لا نښه نه وه. ساتونکو وربانديې لویه چترۍ ونیوله. هغه یو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پیرصیب لاړ. خبریالان وازه خوله پاتې شول.
زه او زرګل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غریبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپنیزې تختې ټکولې. مونږ سپینې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سوېي تغذي بنیادمانو تصویرونه وو. هارون په تنګ دفتر کې د کار پر مېز شوله خوړله. تر پیکي لاندې غټو خړېخنو سترګو یې زما په سینه کې دربه هار جوړ که. غلی کولی مې نه شو. ما ویل دا زړه لا څه بلا دی؟
هارون د کوچ او وړوکي میز تر منځ راغی. زرګل یې په خپله پراخه غېږه کې ونیو. ماته یې سر وخوځوه:
– په خیر رالئ! زه هارون یمه. د مهرباني موسسې ریس.
ما په زړه کې ویل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مګر په خوله مې جواب ورکه:
– جنتي شې! زه پرښته نومېږم. مورکۍ، پلارجان، عایشه خورکۍ، دواړه خوریان ښه دي؟
هارون په خندا شو. ما یې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېز ووت. زما زړه ایله لېږمهار شو. د وړوکي میز په ښیښه دوړه پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرګل ته مې کړ:
– د خوار کار ډېر دی. دې ته یې پام نه کېږي.
– دقه سې! ما خو چیشی ویلي ندي.
د زرګل له رمزه ډکه څېره موسکې وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملګري د خوښې ماهیان او مستې راوړې. مخامخ کېناست. زه یې په دیدن نه مړېدم. زرګل وبنګېد «دسې مه ګوره!» سترګې مې دسترخوان ته کړې. یوه قاشقه مستې مې وسکلې. خوله مې یخه او تروه شوه. ټوله ورېږدېدلم. حیرانه وم چې بنیادمان دا څنګه خوري. زرګل غږ که:
– مایان وخوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شې! تا الته...
ما ویل هله خدایه! ده خو رسوایي را اخېستې ده. په خبرو کې ورګډه شوم:
– غلی کېنه وروره! په بوی او خوند کې خپلوي نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګل پام شو. رنګ یې وتښتېد. هارون ته یې په خندا خوله جینګه کړه:
– ټوقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاریو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.
ما ویل وه پاکه خدایه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس یې پام اړوي. مګر نه، هارون تازه شو. شروع یې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عاید خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه راکي څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما یې د ډونر خیال کړی. خندا راغله. هارون د میز له جعبې لیټاپ واخېست چې د خپل کار ساحې وښیي. له ډېرې وارخطایی یې فولډر نه مونده. ما ویل:
– جنتي شې! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرایف کې دی.
هارون او زرګل رډ رډ را وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرګل بیا کمک ته را ودانګل:
– دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وایې ستا به ام امدقه سې وي.
هارون په شک کتل. ما له زرګل څخه په سترګو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه وموندله. لنډه یې تشریح کړه. زرګل یې په اشاره دهلېز ته بوت. وپسېد:
– دا دې څوک راوستې ده مړه؟ ماله یې مخ کې ځان لوڅ لېر ښکاري. چې جاسوسه نه وي.
– دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسمیاتو پېژني. بېخي درپسې مړه ده. ههههه خدای درکړي.
هارون کټ کټ وخندل:
– ته خو دسې لګیا یې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې راوستې ده.
– ای! لېر ځان ته ام جوند وکه! څو پورې به ټیکټر یې. دسې ښایسته جلۍ بیا نه پیدا کېږي؟ پاکه ده لکه کمکی حیوان.
– وه میالي صیبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مړه! اغه په ناآشنایۍ کې زما جوند ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.
زرګل یې له لاسه کش که. دواړه دفتر ته وګرځېدل. خو هارون او س را ته مخامخ نه کتل. ویې ویل:
– خیر ویسئ چې ماله رالئ! زه ولا د ډاکټرصیب دقیق سره غونډه لرمه.
خو ما د دیدن تنده ماتوله. دا مې لویه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوږ آواز یې واورم. ښایسته سترګې یې وګورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خوښي بس ده. بیا به یې ورلی نه شم. مخ مې زرګل ته کړ چې اصلي خبرې ته راشي، چې له مظاهرې یې منع کې. مګر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د ټنۍ په شان ګردې ورې سترګې یې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرګل مخ هارون ته وګرځوه. ویې ویل:
– د سیکولر غورځنګ د مشر سره دې چیشی کار ده؟
زما په مغزو کې کړنګ شو. وی خدایه، هارون سیاست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سینه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسیجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:
– له ډاکټرصیب دقیق سره؟ الته په خیریه کارونو غږېږو. پیرصیب تشویق کړی دی.
زما له خولې بې واکه ووتل:
– مه ځه! هیله کوم!
هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ویلی شول چې د جوزا د شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د میزان د اتلسمې په مظاهره کې مرې. وایې به ته څه خبره یې؟ ما ویل:
– جنتي شې! تا ته ښه ندی.
هارون وخندل. دې کې زرګل رامخ ته شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مطلب يې دا ده چې بې طرفي به مو تاواني شي. ډونران به کومک ونکي.
– موشکل نيشته. په خيريه کارو کې هرڅوک برخه اخيستلی شي. نه شي؟
– دقه سې! سياست ته دې کاړې ګوره. زما همصنفي دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خښ کي.
هارون دا ځل کاږه وکتل. سترګو يې ويل ما خپل کار ته پرېږدئ! زرګل نه پرېښود:
– وه خدايه پاکه، مونږه خو پوېږو کنه. نه تګ ستا په ګټه ده.
هارون خپل تېره نظر د هغه په سترګو کې خښ که:
– تاسې د پير صيب نه ښه پوېږئ؟
– په دې کې؟ هو.
هارون کړس کړس وخندل. ويې ويل:
– ولا وبښئ! زه درسره وتلی نشمه. غونډې له بايد ځان تيار کمه.
سخته بې وسي وه. زړه مې وپړسېد. زرګل وروستي زور ونه وهل:
– ای ای! مه کوګوره! خبره ومنه کنه! په بالله، په ثمت الله، په جوند کې چې لويه غلطي کوې امدا ده.
هارون موسکی و. لکه له ضدي ماشوما نو سره چې ګير وي. دروازه يې خلاصه ونيوله. موږ مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه اوښتې وم. له خولې مې سوړ اسويلي وخوت «اخ خدايه! هيڅ کار دونه سخت ندی لکه بنيادم په خپله ګټه پوهول» زرګل مړه موسکا وکړه:
– دسې ام نده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه يو چای مای به وسکې!
زما زړه سترې و. خدای پاماني مې وکړه. په سېرېنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدلم. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوحو لګېدلې. نه پوهېدم چې د پيسو او قدرت حرص هارون سياست ته کشوي، که زړه ته يې کينه ننوتې ده؟ چې د زرګل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پير السبي رایاد شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په نېټ کې هم د پير صيب توري عينکې وې. خلکو په خورا شوق ده د بزرګۍ او سخاوت کېسې کولې. مګر د ټلېفون شمېره يې نه وه.
سهار زرګل ټلېفون ته جواب نه وايه. ما د هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. مټک راډيو ته لاړم. زرګل نه و. له مظاهرې څخه يې ګوزارش ورکوه. زه کوټې سنګې ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وينې بوی مې زړه سست که. د ترکاريو، بوټونو او جامو کراچۍ دړې وړې پرتې وې. خاوندان يې ګرځېدل که کوم د کار شی روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستيکان ځغلول. ما شيطانان ليدل. تر هوايي سرک لاندې مستې موسيقۍ ته نڅېدل. زرګل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نژدې راغی. ويې ويل:
– جنګ لاړ. په جای يې بل غضب پيدا شو. ګوندونه په سيکولر او بنسټپاله غورځنګ ووېشل شول. هريو خپل پلويان دسې کړي چې د بل وينې سکي. مظايرې ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بيا دا حال شي. مونږه يا نه کوو، يا د خره کوو.
– جنتي شې! په دې کې د مظاهره چيانو ګټه څه ده؟
– چې مشران يې قدرت واخلي.
– وروره پام پام! ښيښې دي. پښو کې دې لاړې نشي. نو مشران دومره پې ګران دي؟
– نه، دونه د بل غورځنګ نه کرکه لري.
– بيا زور يې د کراچيوان نه باسي؟ دوئ خو په دغه کار هم خپله دونيا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه يې کي؟
– دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته ګوره کنه! دا يې اغه اوښيار ده. بېګاه بيا ورسره وغږېدلمه. نه يې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا ته شيطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانجه ککړه وم. د جوزا شلمې ته څلور ورځې وې. باید د هارون مخه ونیسم. ټانکر راغی. په اوبو یې سرک پاکوه. شیطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکړ چې لامده نه شو. ما زرګل ته کړ:
– پیر صیب هارون له سیاسته ګرځولی شي. خو هغه ته به دوه میاشتې مخکې وار نیسي. زر نه کېږي؟
– کېږي. مونږه خبریالانو ته یې خاصه شمېره راکړې. زه به یې درکمه. خو ګومان نه کومه.
ما سمدلاسه ټلیفون را واخیست. پسته بیا پیر السبي کیسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چپنې کې تاو ناست و. توري عینکې یې سمې کړې. ګرد چاپېره ټولې نالې مریدانو نیولې وې. یوې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترګو کې یې شک و. لکه چا چې په زوره راالېږلې وې. پیر صیب په سوزېدلي غږ وویل:
– بچی! دواړه کربټه ناک دې بېرته ویسه! د معلمی ځونه ماش دی؟ خپلو اولادونو ته یې ورکه!
هغې ناک په اوله تلاشۍ کې ورکړي وو. حیرانه وه چې دی چا خبر که؟ پیرصیب ته زما زنګ راغی. هغې داسې کتل لکه د غولولو راز چې یې کشف کړی وي. خو پیرصیب موبایل بند که. د ښځې د زوی په سر یې شناوی تسبیح ووهلې. ویې ویل:
– ځه خدای دې جوړ که بچی!
معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټیکري ښځې خپله لور راوستله. کلیوا اله ښکارېدله. پیر صیب غږ که:
– دغې بچی یو کوټ ناک راوړي، او تا پینځه کولچې لغمانی پنیر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشئ!
د معلمې سترګې له خپلې دایرې راووتلې. په پیر صیب یې عقیده پخه شوه. په پښو کې یې پرېوتله. مریدانو په زوره له کوټې ووېستله. ما بیا زنګ ووهه. دا ځل پیرصیب موبایل غوږ ته ونیو. موسکی شو:
– د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچی. اغه د عیدګاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!
– نامه خدا پیرصیب! دغه دی ذهن! امر نه دی، هیله ده. ما ویلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنیمت دی. اوس یې په دماغ د سیاست شمال لګېدلی. د چا خبره نه مني. که تاسې یې راوګرځوئ ثواب به وګټئ.
– هههه، په دونه ثوابونو څه وکم بچی؟ وېشل کېږي ام نه. ځه خیر! سبا اته بجې دواړه ورځو. زه یې پې منم.
د زرګل خوله وازه شوه. پیر السبي د هېڅا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا تر ماتو پېټیو واوښتم. وړاندې د برق د پایې پناه د تورو عینکو او تورې لونګۍ سړي ټلیفون غوږ ته ونیو. وپسېد:
– زموږ ګرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمر ته وسپارم!
زه پوه نه شوم چې کوم هارون یادوي؟ او دا پاچا څوک دی؟ ما ته د هوټل په کوټه کې تر سبا انتظار سخت و. په تروږمۍ کې مې هنداري ته وکتل. بدن مې ځلېده. څراغ مې ولګوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چپنه کې مې ځان تاو که. د هوټل د هر کلي ځای ته لاړم. له یو خارجي سره په ویتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هر کلي د ځای مسئول هزاره ځوان وخندل. په انګلیسي یې وپوښتل چې څو ژبې موزده دي. ما ویل د افغانانو په هره ژبه غږېدی شم. ځوان هزارګۍ لهجې ته شو. په کیسو کیسو کې یې وویل چې زه او د ماما لور سره مینه لرو. خو ماما مې هغه بل چا ته په پیسو ورکوي. ځینې دوستان وایي وتښتئ. ځینې وایي عریضه وکئ. حیران یو د چا ومنو؟ ما ویل د زړه ومنئ!
سبا زه او پیر السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقې شپېلک چې وشي. هغه او پیت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پیر صیب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکي. پیرصیب کېناست. هارون ته یې کړ:
– ای بچی! وایي د سیاست هوس دې ځان ته راکاږي. مه کوه! خیریه کارونه مه پرېده!
هارون ما ته په شک وکتل. خو پیرصیب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې دسمال راوړي. ویې خندل:
– نه چرته یې پرېدمه. زه د سیاست نه د خیریه کارونو د پراخېدا دپاره کار المه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيټ پزې نجلۍ زرزې سترګې ورپولې. چاى يې واچوه. پيرصيب سمدلاسه ګيلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونى به يې وسوزي. مګر هېڅ پېښ نه شول. ما ويل که نور نه وي غېږ خو يې خراب کړى دى. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شې! چې خيريه کارونه سياسي شول بيا نو خيريه ندي.

هغه کاږه وکتل. پيرصيب سر وخوځوه:

– پربښته بچې ربښتيا وايي. مه کلکېږه!

– په سر سترګو پيرصيب. څه چې تاسې وايئ.

دا خبره په ما لکه په غنم لو کې د اوبو غړپ ولګېدله. ما ويل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدير به يې بدل شي. اوس نو بايد زه د بنيادم د ژوند له خوږو او ترخو سمه خبره شم. څو خپل ګران ته د نژدې کېدو لار پيدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستورانت ته ننوتلم. د پکتيا والو ډوډکي مزه کوله. ايله پوه شوم چې بنيادمان ولې د ډوډۍ په خوند پسې ګرځي.

ړيبرور سړي ته مې پام شو. د غټو سترګو ښايسته ښځه يې وه. مګر ده غلي غلي ماته کتل. د بنيادمانو بې وفايۍ خفه کړم. د هارون ليدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکه. خو نصيب خپل کار کوي. د هرکلي په ځاى کې د حوزې خېټور آمر ودرولم.

پاسپورټ او ويزه يې وغوښتله. ما ويل زه خارجۍ نه يم. آمر نه منله. فورمې يې ډکولو ته راکړې. ويل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځې. زما لاسونه لکه لستوڼي وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان واټ کې مظاهرې ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتللې. زما سودا وه چې بيا به جنګ وشي. خو د هارون له خوا بې غمه وم. هغه د پيرالسبي خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنسټپالو د مظاهرې په سر کې موټر ښکارېده. په خلاصې باډۍ کې ړيبرور کسان ولاړ وو. د سپينې لونګۍ والا په لوډسپيکر کې چيغه کړه:

– قسم په خداى چې شرعيت بالکل کامل قانون دى. خو سيکولران د دين او حکومت بېلول غواړي. موږ دا يهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختګ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف يې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «ناره ى تکبير» د الله اکبر درنده چيغه به پورته شوه. ماته د عيدګاه په مخ کې هاغه ډنګر دکاندار راياد شو چې زرګل ته مې د اوبو بوتل ترې واخېست. ما ويل کاش چې له هغه ځايه تللى وي. مګر نه. هغه ويل په دې خيال کې وم چې مظاهرې به مخامخ مکرويانو ته ځي. هارون بيا ويل د ميوند د جادې د سيکولرانو مظاهرې ته زه هم شوقي راغلى وم. يو تن په لوډسپيکر کې خبرې کولې:

– خويندو او ورونو! بنسټپال خو تل ټاپې لګوي. مونږ شو کر مسلمانان يو. لمونځ کوو، روژه نيسو. خو مونږ وايو هر سړى پيدا دى خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقايدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به يو بل تکميلوي. امدا د پرمختګ يوازينۍ لار ده...

هغه د پرمختګ باټې ويشتې. شاته يې پلويانو د موټرو ښيښې ماتولې، دکانونه يې چورول. ډنګر دکاندار ويل بنسټپال په پُلې محمود خان کې د عيدګاه لور ته راتاو شول. زه ګېرۍ ونيولم. پر خپل سيار دکان مې زر زر ترپال کشوه. مګر هغوئ را ورسېدل. د سپينو جامو او تور واسکټ شيخ را وګرځېد. ما ويل خير کې خدايه! شيخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جيګه کړه چې بوتل ورکم. د ښځې ميراثمرې تصوير ښکاره شو. مټې او پښې يې لڅې وې. شيخ چيغه کړه:

– اى دا خبيث ام سيکولر دى.

څلورو ړيبرورو سوټيان را واړول. ما سر په لاسونو پټ که. چيغې مې وهلې. بنسټپالو دکان چپه که. د انرژيانو بوتلونه وکولېدل. د سګرېټو، ژاولو او جوسو قطيان ډېرى شول. هرچا د خوښې شى چوروه. دې کې زه عيدګاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې وتړله. چنګ ودرېدم. هم مې دکان ته ژړل، هم دتشې او ملا درد ته. بنسټپال راته سره او شنه کېدل. لکه زه چې يې د پلار دښمن يم. دروازه يې وجړکوله چې راپسې ننوځي. په لوډسپيکر کې غږ شو:

– زما مومنانو! موږ په چمن کې د مظاهرې رسماً اجازه لرو. سيکولران که په پينځو ديقو کې ونه وځي په زور يې باسو.

د عيدګاه د مخ بنسټپالو هم «الله اکبر» که. د حضوري چمن په لور وخوځېدل. په سيکرولرانو کې د سرې درېشۍ ځنهور ځوان پر بنسټپالو غږ که «اې ځناورو! که چمن ته ننوځئ وهل به وخورئ!» يو دم په زرګونه خلک سره ونښتل. منډې او کريکې شوې.

يو پوليس هوټل ته زما موبايل راوړ. ويل «ته آزاده يې» ما هارون ته زنګ ووهه. ټليفون يې بند و. زرګل په وزير اکبرخان روغتون کې د راډيو لپاره مرکې کولې. ټليفون يې نه جيګوه. زه پسې ورغلم. هلته د چا سر تړلی و. د چا لاس په غاړې پسې زانګل. څوک ګوډ ګوډ کېده. پخې ښځې په چيغو د زوی قاتل ته ښېرا کولې. ما غېږه ورکړه. هغې اول ځان کشوه. وروسته يې سر پر سينه راکېښود. موږ لکه مور او لور سلګۍ ووهلې. په پای کې مې د اوږد ګلدان پر دېوال نرمه کېښوله. زه ودانۍ ته ننوتلم. په دهلېز کې مې د پايوازانو ترمنځ لار باسله. دې کې مې د خوک په څېره شيطان وليد. له لويې کوټې څخه ووت. بدن يې لکه سکروټه سور و. ما ته موسکی شو. زه په منډه هماغې کوټې ته ننوتلم. ورسره سم مې زړه لاااااړ. پښې مې سستې شوې. هلته هارون پروت و. ټولې کورنۍ ورته ژړل. خور يې خوله بنده کړه. له خوشې کولو سره بېرته وازه شوه. د هغې اوښکې د غومبرې پر غټ تور خال وکولېدلې. دوه نرې نرې بچيان يې سونګېدل. نجلۍ د مور توره لمن کش کړه. ويې پوښتل چې په ماما يې څه شوي؟ هغې يوازې په سلګيو جواب ورکه. سپينږيرې اوږده پزه په غټو ګوتو کېکاږله. مخ يې آسمان ته که:

– يا الله! زوی مې مېړی ندی ځورولی مېړی. دا نو ولې؟

زما ستونی ډک شو. زرګل نمجنې سترګې کړکۍ ته واړولې. زړې ښځې په وچ او ګونجې لاس هارون وښوروه:

– ای زويه! پاڅې! خوريان دې وايي مونږ سره مستې وکه!

د هارون يو رګ ونه خوځېد. ما د ژړا له حملې سره مقاومت کوه. د هارون مور سلګۍ ووهلې. غږ يې بيا جيګ شو:

– ستا خو موظايرې ميراتمړې نه خوښېدلې. خور دې پکې کونډه شوه. چا وغولولې؟ الله دې تبا کي!

ما خپل حواس کنټرول کړل. د دواړو يتيمانو پر سر مې لاس راکاږه. ټولو ته مې سلام واچوه. د هارون پلار ته مې کړ:

– غفورماما! جنتي شې! ته لاړه وکه چې زه او عايشه هارون په بل اړخ کو! خوبانې تروږې! ته دېخوا شه!

هغوئ حيران وو چې دا نجلۍ مو څنګه پېژني. د هارون خور عايشې راسره ورور ونيو. ما چاغې نرسې ته وويل:

– جنتي شې! نيم نيم ساعت پس يې بل پله اړوه! شخېږي.

هغه موسکۍ شوه چې دا خبرې موږ درښيو. سېروم يې وباسه، لاړه. غفور ماما مړاوی مخ ما ته کړ:

– ډاکټر صيب! خدای له وګوره! هرڅنګه چې کېږي زوی راله بچ که!

ما ويل ډاکټره نه يم. خو پوهېږم. دا ډول مريض سل په سلو کې جوړېږي. هغه ټول راوګرځېد. ويې ويل:

– ښا؟ ډاکټران خو وايي دسې فلج دی چې د بچېدو امکان نيشته.

– نه ماما. ډاکټران بنيادمان دي. اشتباه کولی شي.

زرګل تېز وکتل. ټول د هارون د جوړېدو امکان ته خوښ وو. زما د خبرې راز ته يې پام نه شو. غفور مخ مړاوی که:

– خير ويسې لورې! اغو خو راله زړه باسلی و.

ما سر وښوروه. ماشومانو راځخه سترګې نه اړولې. ورته موسکۍ شوم. هغوئ هم وموسل. خوبانې ترور دعا وکړه:

– خدای دې ښاده که لورې! آرمانونه دې پوره شه!

زما آرمانونه په هارون پسې تړلي وو. زړه مې لا ډک شو. د ځان د کلکولو لپاره مې له ترور سره غاړې واچوله. ما ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځئ تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه کوئ! زه دلته يم. همدا مې وظيفه ده.
– وی، ډوډۍ مې دې زهر شي!
– خدای دې نکې! خير دی! اتل او زلما به وړي وي. خوريان په هارون جان ګران دي.
کله چې هغوئ ووتل، زه يو دم سلګيو په مخه کړم. د هارون لاس مې ونيو. خوله مې غوږ ته ورنژدې کړه:
– ای ګرانه! که په ځان نه يې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.
د زرګل او ښکې وبهېدلې. مګر هارون سترګه هم ونه رپوله. ګنجی ډاکټر راغی. د هارون نبض يې وکوت. ما ته يې کړ:
– جړا پرېږده جلکۍ! دوعا کوه دوعا! مېړه دې پېژنم. ښه سړی ده. خو سر يې داخيلي خونريزي کړې.
د مېړه کليمې زما ټټر تود که. له موسکا سره مې او ښکې لا زياتې شوې. ومې ويل:
– جنتي شې ډاکټر صيب! د مېنې او به يې خو ښېږي. که نرسانو ته وو ايئ چې ور يې کي!
– داه! ساده کېږه مه جلکۍ! دا ايچای نسي خوړی. چې د بلې دونيا عاجل ټيکيټ ورنکې!
ډاکټر لاړ. زه هم ووتلم. له جوسو ډکه کڅوړه مې راوړه. دروازې ته نژدې سپينږيري مريض د «مرم، مرم» نارې وهلې. کورنۍ يې وارخطا تاوېدله. يو کس يې په ډاکټر پسې ولېږه. ما د سرې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:
– وروره! پلار دې څه تکليف لري؟
– زړه يې تابنتي. شېربت توثير نه کا. نه پېږو څخلې کور وکو؟
ما د مريض په تندي لاس کېښود. ومې ويل:
– جنتي شئ! دا جوړ تيار دی. دوا پې زور اچولی. د مېنې او به ورکئ ټک او پترۍ به شي!
له کڅوړې مې جوس ورکه. سړی ورو ورو آرام شو. ډاکټر هم وکوت. ويل خير و خيريت دی. هغوئ په ما راوګرځېدل. دومره پاتې وو چې پښې مې ښکل کي. ځوان وپوښتل چې ته څنګه پوه شوې؟ زه يې په غوږ کې وپسېدم:
– پلار دې ويرېده چې مري. ما تش زړه ورکه.
ځوان کټ کټ وخندل. ما په زړه کې ويل د خدای نه جارشم. دلته په څمکه خلک بل ته ښې مشورې ورکوي. خو ځان ته حيران وي. زرګل د هارون د پښو تلې سولول. د تندي دپاسه نيم ګنجی سر يې ځلېده. چاغ لاس يې وغځوه چې کڅوړه واخلي. ما ور نه کړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماری دپاسه مې کېښودله. زرګل په ګردو سترګو مړې کتل. ويې ويل:
– اسې نده چې ما کوشش نده کړی. زه کاله ته ورغلمه. په کوټه کې مې بندي که.
– همالته به ناست وې! مظاهرې ته به دې نه پرېښوده!
– دقه سې! ناست ومه کنه. ټولو راسره جنګ وکه. وارونه، کنځا. پوليس غيبي پيدا شول. حوزې ته يې بوتمه.
ما په غټو غټو وکتل. دا خوار بندي شوی دی. ښځه او بچي به يې څومره وارخطا وو؟ زرګل دوام ورکه:
– غفور کاکا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پو پېږو.
– جنتي شې! که بې ځايه غرور پرېږدئ، او په خپلو باورونو شک وکئ، دا مشکل به کم شي.
زرګل تلې سولول ودرول. په چورت کې لاړ. هارون شټ وهل. ما يې ورغوي سولول پيل کړل. زرګل وپوښتل:
– تا ويلې تقدير يې بدلومه. ونشوه؟
– نه کنه، د تقدير بدلول د بنيادم خپل کار دی. بل کس يوازې کومک کولی شي.
زرګل زما خبرې ته بيا چورت يوړ. ما ته خپله کم عقلي را ياده شوه. ومې ويل:
– پوليسو زه هم کوټه قولفي کړم. ما ويل څه هارون د پيرصيب سره وعده نه ماتوي. بې غمه کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل د هارون پښې پټولې، تندی یې راټول شو. وښکېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:
– پولیسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظایره وشوه بېرته یې خوشې کړو. آ؟
ما ویل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوریو ته پردي علتونه لټوي. موسکی شوم. زرګل جدي و:
– ټوقې نه کومه. تقدیر خو هوایي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.
زما په زړه کې وګرځېدل «ربښتیا وایي. لاره بدله که، تقدیر خپله بدلېږي» زرګل د هارون په مخ لاس کېښود. ویې ویل:
– مړی مې بنده وه. ده په یوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مریض ده، زه ورته ریې ریې ګورمه. ته خو چیشی وکه کنه!
– جنتي شې! زما څه په وس دي؟
– ته ام ورسره مرې کنه.
– پرېده یې! د میزان اتلسمه لېرې ده. او ما په بلا وهه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان یې ځورېږي. زما څوک دي؟
– ولې زه دې ورور نه یمه؟
زما په رګونو کې اول ځل د خپلوی عاطفي تارونه وځغلېدل. اوښکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وښکېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پایوازانو وخت ختم دی. زه وروستی ووتلم.
د جمعې په سهار پایوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنۍ هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوئ یې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاینماز کېناستم. په غرمه کې پایوازان ووتل. ما زرګل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه یم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښین لمونځ وکه. وروستی دعا مې کوله. زرګل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې یې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چیغه پاڅېد. زرګل شټ وهل. سترګې یې ټېغې ټېغې وختلې. ما ته یې غږ که. زما له خندا سره سترګې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اخېستله. سترګې یې شا وخوا ګرځولې چې چېرته دی. ډوډی یې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرګ یخني مې راوړه. زرګل ډاکټران راوستل. ګنجي ډاکټر د څټ وښتان وګرول. په خندا یې وویل:
– نه، په خدای که یې ومنم! ای خیرات وکئ ظالمانو! دا ډول زوبل په دونیا کې جوړ سوی نده.
سپین سري ډاکټر غږ که:
– ما یې دوا بدله کړه.
ګنجي پرته له مخ تاوولو وویل:
– ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوړي را اوړي.
ډاکټرانو هررر وهل. سپین سری تریو شو. ما په ټلیفون کې غفور ماما خبر که. هغه ویل نږدې یو. د شفاخانې مامورین لکه د معجزې لیدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډی یې وخوړه، وغځېد. زرګل د منې جوس ورکه. ویې ویل:
– ای ټیکټړه! په خبره نه یې کنه. ودې لیدل؟
هارون د مظاهرې کیسه وکړه. په پای کې یې سر وخنډه:
– کاش چې مې ستاسې منلې وه.
– خیر ده. دې نه پس سړی شه! چیشی چې درته وایو امقه کوه! جوند به دې کوچ او پیروی شي.
موږ دربواړو وخندل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لاړم. ټوله کورنی تېزه راروانه وه. ما ته یې ویل ستا خبره ربښتیا شوه. دوعاګانې یې وکړې. دننه زرګل له هارون څخه وپوښتل:
– درد مرد خو نشته؟
– په سر کې مې څړیکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دقه سې! ټيکټېر وي. زړه قچره شوي. زور د کمه شي؟
– اې وروره! مړې جوندي شو مه په ذالجلال.
– د پرښتې د برکته کنه. دوعا يې درته د اسرافيل شپېلۍ شوه.
هارون سترګې تنګې کړې. موسکی شو:
– يره نووووو...
– وه بيا يې نه منې؟ څنګه دې پوی کمه؟ اغه په تا بل ډول مهربانه ده. که ته مړشې اغه ام مري.
هارون پخ وهل. موږ ورسپېدلو. خوبانې ترور زوی کلک ښکل که. شکرونه يې وويستل. غفورماما، عايشې او خوريانو هم غاړې واچوله. زما پام شو چې هارون رانه سترګې نه اړوي. له ما لاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:
– خير ويسې چې ماله دې دوعاګانې کولې.
زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترګو مې نم وکه. موسکۍ شومه:
– وی، ته نېک بنيادم يې. هرڅوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.
زرګل نېغ شو:
– دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنئ! د اغئ پرونۍ نېکي هېره وي. ننۍ يادوي.
– جنتي شې! نور پرېږده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دونيا کې تر دې لويه ګټه نه شته.
خوبانې ترور اوږد مخ راواړاندې که. ګونجې شونډې يې زما په مخ ولګولې:
– ښاده شې! ته څونه ښه جينۍ يې؟
ما اول ځل ښکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس ښکل که. مخ مې هارون ته واړوه:
– دوئ وېرېدلي وو. سا پکې نه وه. تر دا ناڅاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې څه دی؟
– بد به وکمه.
– وعده ده؟
– سل په سلو کې.
ټولو وخندل. خو هارون ماته په مينه کتل. ما ويل اوس به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې شنې ښکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته راوګرځوه. ټول په خپلو کې غږېدل. هماغه د خوک په څېره شيطان راغی. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه ورته له لېرې وبنګېدم «شيطانه په لعنت شې! ځه!» هغه غاښونه وچيچل، لاړ. هارون وليدلم. زرګل ته موسکی شو. وپسېد:
– مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خو نده؟
ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرګل يې شک لېرې کي. مګر نه، هغه تش وخندل. هارون دوه ورځې نور بستر و. زه لکه د ديدن ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره د ننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې کولې. که څه هم ما ته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا يې زه او زرګل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ماته يې په خپلو ګوتو د کېک ټوټه راکړه. اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغړول. ما ويل:
– دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وګوره!
هارون پاڼې واړولې. ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیرویسې! پروجه به راله څوک راکي؟ د اسلامي همکاریو سازمان؟
– نه نه. د خوراک نړیوال سازمان.
– ښه ښا. دا خو ماله زبردسته ښکاري. لږکار پکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف یمه...
– جنتي شې! زه یې تکمیلوم. ته بس، مشورې راکوه!
ما ځان ته بیا پلمه جوړه کړه. هره ورځ دیدن ته ورتلم. د هغه له نزدېوالي مې خوند اخیست. بالاخره طرحه تکمیله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ویل نن یې ورځ ده. لږ ذره به د مینې خبره هم وکم. وګورم چې څه وایي؟ تېوله لار مې زړه ډبېده. مګر هلته بل ښویه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسیې او کتابونه نه ښکارېدل. دفتر له ډېر پاکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس یې روغبړ ته وغځوه. د بُست د دروازې مرمرینه نمونه ولګېدله. هغه چټک ونیوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
– جنتي شې وروره! ریس صیب چېرته دی؟
– هارون؟ اغه استېفا وکړه. زه ریس یم. امر وکړئ جان!
زما رنګ بدل شو. وه خدایه زه یې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ویل:
– موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ریس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ما ته یې خواږه خواږه کتل:
– په سترګو جان! د داسې ښایسته جینۍ طرحه به وي زه به یې ردوم.
زړه مې ویل لاړه د موسسې ادې بوره شوه! کارونه هاغه وخت شړېږي چې مخ تر مغزو مخکې شي. خدای پاماني مې وکړه. دروازه وازه شوه. هماغه پیت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې لیدلې وه. زرزې سترګې یې ورپولې. نری غږ یې نرم که:
– ایجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره یې په ګرد مخ کې غټې شونډې ویټې او وړه پزه لا پیته شوه. ویې ویل:
– مال یوازې ریس صاب بدل سوی دئ. دا خو ورسره تېوله دفتر فیشن کړی دئ.
– غریبانه هڅه ده جان.
– شه؟ دا غریبانه ده؟ دفتر ګرسره نوی نزی سو. مال زه ساجیده نو مېژم. هره میاشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
– وبه ګورو جان. کېدی شي مرستې زیاتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترګې په ناز ورپولې:
– بلا دې پر چای سي! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وخندل. زه ووتلم. هارون ټلیفون ته جواب نه وایه. ما ویل خدای دې وکي چې روغ وي. زه متک راډیو ته لاړم. ځوانان پر جیګري کوچونو شخ ناست وو. زرګل د مېز له شا څخه سپارښتنې کولې. زما په لیدو پاڅېد. ویې ویل:
– نن امدقه کار ضرور ده. ځئ نو ویې کئ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کلیوالو تصویر ته کتل. د غنمو لو یې کوه. د زرګل غږ مې واورېد:
– هارون سیکولرانو ته لاړ. د ارتباطاتو د څانګې مشر دی. ډېرې پیسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راګرځي.
زه د همدې پتې اخېستلو ته راغلې وم. ښننه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سیکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شا ته وموند. له څو تنو نېکتایي والو سره یې د پوستېرونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
– جنتي شې! تا سره یوازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکی و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خوشاله شومه چې دلته رالې ښاپېرۍ!
– زه پرښته یم.
– پوهېږمه مرې. واله چای واله! ښځې د ښایست په صفت چاغېږي.
– جنتي شې! اصلي ښایست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خیریه کارونه به نه پرېږدې. هېره دې شوه؟
– هههههه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هېڅ خبره نده. چې الک یوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
– نه کنه. تاته خدای پاک بیا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه یې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
– اغه کار ته؟ ګټه مې څه ده؟
– ګټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پوهېږې.
– ولا زه دستي ګټه غواړمه. دلته پیسې دي، بره تګ دی. مزې دي.
هره خبره یې زما په زړه ګوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ویل:
– جنتي شې! درې زره کاله مخکې په کندهارا کې یو عادل مشر و. قوم یې هره خبره منله. بله ورځ یې زړه ته هوس راغی. ویل زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوښېږي. ولې یې نه کوم؟ نو هره میاشت یې یوه په زور ودوله. سپینږیرو که څومره ویل مه کوه، نه یې منله. بالاخره د خلکو د زغم تښاکه وچوه. سره کېناستل. جرګې ځوانانو ته امر وکه چې کور یې وسوزوئ او له ملکه یې وشړئ.
هغه چیغې وهلې چې تاسې زما عسکر یئ. زما خبره ومنئ! ځوانانو ویل موږ د عدالت عسکر یو. هغه په تا کې نشته.
هارون وخندل:
– ځه مرې! دا خوشې افسانه ده. زه نه د چالونې په زوره المه، نه مال.
– د زر او زور د پاره سم کار پرېږدې کنه؟
– هه، ستا سم کار ماله څه راکړل؟ نه مې څه ولیدل، نه وخوړل. ځان مې هېر و. شپه او ورځ مې نه پېژندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له رانغی. ښه، که مړ ومه؟ اغې دونیا کې به ملایکو امراپورې خندل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
ما لیدل چې هارون د خپل ضمیر خلاف غږېږي. ومې ویل:
– جنتي شې! ته خو پوهېږې؟ ښه ژوند په عزت کې دی.
– ههها او ایزت په پیسو کې دی. که چرته وزګاره یې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. اوبو سکلو له وخت نیشته.
هغه مېز ته تاو شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانګېدله. سربداله ووتلم. سیخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وویل چې زموږ هم سودا وه. خو زوی قناعت راکه. ما په ټلیفون کې له پیر السبي څخه کمک وغوښت. هغه وخندل:
– بچی! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
زه بیخي ناامیده شوم. یوه هفته له هوټله ونه وتلم. ټلیفون مې هم بند و. زرګل پوښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وویل:
– بلا جینۍ ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه نانځکه. نه ولړه، نه تنده. ههههه.
زرګل کوټې ته راغی. د تخت په ژۍ راسره کېناست. ما له یخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاږه وکتل:
– په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اینرجیانې، جوسان وباسه! زما وږې خورې!
– وبښه وروره! ماته الله پاک د میاشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
– ښه ښا. ټوقه مې وکړه. پیسې به زه درکمه. ورور نو چیشته په کارېږي؟
– نه خیر یوسې! هسې خو لږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
– هو، تا ویلې پرښتې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. ههههه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره وخندل. سر مې وخنډه:
– جنتي شې! تاسې عجيبه مخلوق یئ. په دونه غمونو کې خاندئ.
له هارون سره د لیدو مې ورته وویل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:
– هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته یې په یوه سترګه کتل. اوس د یو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.
– زه ویمه امقه کس یې بیا د مغزو سویچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور ښېرا ته دې پام نه و؟
– تا د هارون نه پوښتنه ونکړه؟
– ومې کړه! سور شو. ویلې زه خپله ښه پوهېږمه او، ماسترې لرمه، داده او اغه ده. مګر نه، څوک شته.
– جنتي شې! که دا کس پیدا کو بېرته یې ګرځولی شو.
– بالکل. ګوره خورې! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زمونږه زیاتره مرضونه د غمه دي.
د سرطان پینځمه شوه. د میزان اتلسمه په منډه نژدې کېدله. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوځې سترې کړې. د هارون تشویقګر پیدا نه شو. نو په چادرې کې مې ځار پیل که. سر مې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنګېده. لاره مې سمه نه لیدله. ما ویل آفرین هاغو ته کې چې ټول عمر چادرې ګرځوي. ماسپښین د هارون موټر له دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکه. هغه زاړه ښار ته لاړ. ځادر یې له ځانه تاو که. په تنګو کوځو ګډ شو. زه ورپسې وم. هغه د دېوال له کونجه ګلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه یې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بیا تکرار شو. ما له زرګل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکي. هغه ماښام ټلیفون وکه. له خندا شین و. ویې ویل:
– ګل دې په مخ، الته ښځې ځان خرڅوي.
زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تګ شرمېږي. لا یې د اخلاقو دېوال ساتلی دی. که نه، زما د مینې د کلا دېوال به هم چپه و. بله ورځ د فراغت د کلیزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرګ مې اخیستی و. د دفتر مامورینو وخندل. هارون راته حیران شو چې دا نېټه مې څنګه په یاده ده؟ په خندا یې چرګ په غېږ کې ونیو. لاس یې ورباندې نرم کش که. ویې ویل:
– په ورکوټوالي کې مې امد غه شان چرګ لرلو. سخت راباندې ګران و.
ماته یاد وو. هاغه چرګ بیا ورک شو. هارون ورپسې پوره یو کال خفه و. ما سر وخوځوه:
– خبره یم. ستا دوه شیانه ډېر خوښېږي– له غریب سره کمک کول، او چرګ ته په ورغوي کې دانه ورکول.
هارون له خندا شین شو. پخې ښځې د منې جوس او رنګارنګ وچه مېوه راوړه. موږ مخامخ کېناستو. هارون نه راکتل. د چرګ په شا یې لاس کشوه. موسکی موسکی کېده. شونډې یې ورپېدلې:
– ما ویلې ته دونه پی مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خو راکېوتې نه یې؟
زما زړه وښوېید. چې زرګل مې راز افشا کړی که څنګه؟ د هارون غږ مې واورېد:
– که د اسلامي همکاریو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خیالیګرې دي؟
ما د هوسایۍ سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکا کوږ ونیو:
– ولا چې ریښتیا شې دا زړه مې په تا خدایې باور لري.
اخ، ما همدا له خدایه غوښتل. ستونی مې ډک شو. ځان مې ټینګ که. ومې ویل:
– زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاریو په سازمان کې نه یم.
هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ویل ربښتیا وایم. هغه بیا وخندل. چرګ یې خوشې که. زما لاس یې ونیو. محرمانه وپسېد:
– دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لاس لکه وینه سور شو. پو ستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت وښود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جارشم! په دونیا کې هر خو سا شی یا رنګ لري یا بوی. یو ازې خو سا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:
– جنتي شې! ځان مه ګونا کاره کوه!
– کېنه مرې! دې کې نو څه ګونا ده؟
– ده کنه. ته پاک زړه لرې. په ناپاک فکر یې مه ځوروه! هاغه په زوره ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!
هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بد اخلاقۍ ګوته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غږ یې ټیټ که:
– ای چاله ونه وایې! التـه مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟
زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایۍ ته موسکۍ شوم. خو د هارون په مخ کې یو دم قهر راوخوټېد:
– ودرې ودرې! ته څنګه خبره شوې؟ ما څارې؟ آ؟ بل ډول جینۍ یې ولا. تاله یې څه؟ آ؟ پاڅې وځه! چرګ دې ام وله! وځه!
– جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه!...
خو هارون خبره نه اورېدله. له متې یې کلکه نیولې وم. دروازې ته یې کشولم. زما هم حوصله تنګه شوه. ټېل مې وهه. ما ویل خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرګ کټکټاک وخوت. تر څو پخه ښځه رسېدله، ما جیګ که:
– وی خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...
د هارون سترګې له خپلو دایرو راوتې وې. سا یې سوزېدله. په څخېدو شاته لاړ. ویې ویل:
– لرې شه! ته جینۍ نه یې. شیشکه یې. وځه!
څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خوښي ولې تل مېلمنه وي؟ له راتګ سره سم د تګ فکر کوي.
سبا هارون د ښهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترګې یې ورپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل. تر رنګه څپرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اور راباندې بل و. په خولو کې جپه جوپه وم. آیس کریم ختم شو. هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه ونیوله. ما پولیس ته غږ که:
– ډګروال صیب! ډګروال صیب! هلته څه خبره ده؟
پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له نا راحتۍ سره سره موسکی شو:
– ایڅ خبره نیشته. په خپلو کې غږېږو.
ساجدې د رسوایۍ له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادرې مې جیګه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:
– جنتي شې! ودې پېژندلم؟
ساجدې په تګ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:
– په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.
ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې تندره تروه شوه. ما ویل ځه خیر! خپل مطلب ته راغلم:
– وبښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېده؟
ساجدې شونډې ویتې کړې:
– چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دئ؟
– ښه؟ نو چا ورته ویلي؟
– نېخه.
ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلم. ساجده د برګرو له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمنډه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وبښه خورکۍ! ما ویلې که هارون دې ځوروي پلار ته یې ووایه!

ساجدې پخ وهل. وړه ټیټه پزه یې بېخي پیټه شوه. ویې ویل:

– پر ما شه لګېږي.

زما سترګې دوه برابره شوې. له ځان سره مې ویل ځورول څنګه ښه لګېږي؟ ساجدې کاږه وکتل:

– تا ته لکه چې نه ګوري.

ما له شرمه په غومبرو کې ګرمي احساس کړه. ومې ویل:

– وي، جنتي شې! زما هدف دا نه و.

– ځان ملایکه مه کوه بالا. هارون جان را ته ویلي دي.

ساجدې پیکي ته څنډ ورکه. تېزه روانه شوه. زه ګنګسه ولاړه وم. یو موټر نابېره زما څنګ ته ودرېد. زه له ډاره شا ته لاړم. چادري مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړېخنې سترګې یې تېرې وې. برک یې وهل:

– ته لېونۍ یې، که بل شی؟ هرچرته لکه لکۍ راپسې یې. څه وکمه چې ما نه لاس والې؟

– جنتي شې! سیاست پرېده!

زما زړه تنګ و. د چادرې مخه مې بیا جیګه کړه. هارون سور شو. د جیګې پزې سږمې یې وپړسېدلې:

– ځه ځه جېنۍ! چټي چټي مه غږېږه! ځه! بیا په مخه را نشې! ځه!

– هیله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.

د هارون ژامې ورېږدېدلې. یو دم یې زما سترګو ته پنجه په تېرو ونیوله. غابښونه یې وچیچل:

– ای ای ای! لاحول ولا. اوففف. ورکه شه! لېونۍ!

هغه بېرته موټر ته وخوت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستوني مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.

زرګل ته مې کیسه وکړه. هغه پر مېز د برق ساکټ جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکي. ما ویل:

– زه باید غورځنګونه پخلا کم. چې سوله وکي. چې د میزان په اتلسمه په مظاهره کې جنګ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.

– دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راټینګوو؟

– هغه نه، نه یې مني. او ښکاره ورته ویلی نشو. د غورځنګونو خو په سوله کې ګټه ده.

د ساکټ یو پېچ په زېړې ترکۍ قالینې ولوېد. ما جیګ که. زرګل سر وخوځوه:

– مننه. خیر ویسې! ما لې غورځنګونه خو یې بېخي نه مني.

– اوهووو! مه مې ځوروه نو!

– بې ټوقو. نظرونه یې مختلف دي کنه.

– دا دی نو! په دونیا کې دوه بنیادمان هم یو شان نشته.

– آخو ده خو، مونږ په کور کلي کې ولې جنګونه کوو؟ یو د بل نظر نه منو کنه.

– هئ خیر ویسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.

– آ؟ چیشی چیشی؟

– ته خپله وایې چې د جنګونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنګونه هم ختم.

– ناممکنه ده.

– جنتي شې! داسې زر فیصله مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار هسې هم ويښه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال ښه لګېده. لمر نوی راوخوت. سترګې مې وبرېښېدې. ما ويل دلته لمر نه سهار زېږېږي، نه مازيګر. هرکله د طاقت احساس خپروي. خواره هم د طبعيت په قوت مالامال دي. د وګړو ذهن او ځان په جوش راولي. ځکه خو په هرڅه کې افراط کوي. هی چې دا اينرژي يې په ابادۍ لګولی. د دونيا هاغه سو کاله خلک به دا وو. تر رنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پاڼې رپولې. هارون راياد شو. هغه په خوله ځان خود خواه ښود. خو په سترګو کې يې مهرباني وه. ما ويل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، ښه دی چې د زړه لپاره سترګې شته. اوس زما ټول اميد پيرالسبي ته و. مګر هغه په ولايتونو ګرځېده. يو دم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال ليسې مخ ته سيکولران راټول شول. عام خلک په شا لاړل. چنچڼې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډبې سپي وتښتېدل. په سپينې درېشۍ کې ګردکی سړی مايکروفون ته ودرېد. د خپلې کاميابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه يې وکړه. هارون يې څنګ ته لاسونه پړکول. ښنسټپال هم د زرنګار پارک بلې خوا ته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. يو تن راته وويل تشويش مه کوه! د رهبرانو په موجوديت کې جنګ نه کېږي. جالبه وه. ما ويل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي.

پير صيب شل ورځې پس د لوګر له لارې راغی. له څارويو او غلو دانو ډک سلګونه موټر ورپسې وو. د ښار په کونج کونج کې يې د خيرات ديګونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره يو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلا ته ورغلم. آن واليان د جيګ ديوال څنګ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پيرصيب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. ښويه ميدان ته يې بوتللم. ما پر يو صفاکار غږ که:

– جنتي شئ! د وچې نه په لمده لته ښه پاکېږي.

صفاکاران غلي وو. پيرصيب توري عينکې په ګوتو کېکاږلې. له يو څخه يې پاسپاس واخېست. ويې ويل:

– نه بچی! دلته لمده صافي نښلي. وچه ښه ده. وينې؟ ښه ته څنګه يې؟ ناراحته غوندې ښکارې.

ما ته د هغه کميني خوند راکه. له بل صفاکار څخه ما پاسپاس واخېست. پير صيب ته مې جواب ورکه:

– هېڅ کار مې سرُ نه نيسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.

هغه سر وخوځوه چې وايه. ما پاسپاس وهل ودرول:

– که زحمت نه وي ما سره د غورځنګونو تر منځ سوله وکه!

– هههههه تاته لکه چې آرامه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟

– د هارون لپاره.

د پير السبي تندی راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نږدې ورشم. ومې ويل:

– د غورځنګونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.

– هه، وه بچی! په سد کې خو يې کنه؟

– نه اوس نه. په آينده کې.

پيرالسبي کټ کټ وخندل:

– ته له غيبو غږېږې. ما سره ډغرې وهې، څنګه؟ خير، ماته لکه لورګرانه يې. هر کار ته دې ولاړ يم.

– جنتي شې! د غورځنګونو مشرانو سره کله ګورو؟

– نه مې پرېدې نو. ښه ځه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه يم. په لسمه به ورشو.

– سمه ده. وبه يې مني؟

– چېرته به لاړ شي؟ دواړه مې مريدان دي.

– اخ جنتي شې! د شيطانانو به زړه وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرصیب موسکی شو. ما یې لاس ښکل که. لکه چا یېر سور و. شونډې مې وسوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و.
پیر السبي اطمینان را که چې مریضي نه لري. ډاکټران وایي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم.
د اسد تر لسمې زما کار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیر صیب د سیکولر غورځنګ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې ښایسته وطني منظرې وې. ګرد کې مشر په منډه له لوی مېز څخه راتاو شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د څټ ببر وښښتان ونازول. مشر ما ته خواړه وکتل. له موسکا سره یې ګڼ برېتونه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلی و. د میز په سر په لیټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غړېندولو ته لاس وغځوه. د توري درېشۍ شنه نېکټایي یې په وړې لړګینې لوحې ولګېدله. هغه په سرې وطنۍ غالۍ ولوېدله. مشر وخندل. لوحه یې ما ته وښودله:
– په ښښنې! دا وایي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.
پر لوحه لکیل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر وخوځوه. ما ته مهربان وبرېښېد. نرم غږېده. په ما یې کېک په زوره وخوړ. خوندور و. پیرصیب هغه باذوقه وباله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساسوه. څکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:
– ډاکټر صیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنګونو ترمنځ سوله راولم. او دا دوښمني ختمه کم.
د هغه سترګې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:
– حم، دوښمني چېرته ده؟
– جنتي شې! د نظرونو دوښمني.
– په جمهوریت کې خو دا وي.
– اختلاف وي. دوښمني نه.
– څه فرق لري؟
– اختلاف زغمل کېږي، دوښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.
– په ښښنې! په اختلاف کې پتاسې وېشل کېږي څه؟
– جنتي شې! په اصل کې ټول بنیادمان د یو مور او پلار اولاده دي. دي که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنۍ قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاړه شي؟
مشر کاغذونه بېرته راکړل. لاسونه یې وپړکول. ویې ویل:
– پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.
– ویې منه کنه بچی!
– بله لار نه لرم.
پیر السبي ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغړول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منګوله ولګوله. ویې ویل:
– ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنګ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په ګډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهر ته به ځو، چې نړیوال همنظره کو.
ما ویل ښخي سمه ده. دې کې ډوډۍ راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ما ته سوال پیدا شو:
– جنتي شې! دا موږ درېواړو ته دي، که نور څوک هم راځي؟
– نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډۍ نه خوري.
– وښښئ! اسراف ندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دقیق کټ کټ وخندل. ما ویل:

– زه هم وږې نه یم. زما برخه راکئ! ځان سره یې وړم.

ډاکټر دقیق بیا وخندل. سکرتړې ته یې غږ کړ چې له هوټله نور وغواړي. خو ما ټینګار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سکرتړې ته په قاب کې کباب واخیستل. پاتې یې بېرته په قطیو کې واچول. دوه لویې پلاستیکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره یې وپوښتل چې صیبي شو؟ ما سر وخوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړی خوله ته کړه. ویې ویل:

– زمونږ د همکارۍ مې ویلې. تاته خو افغانان مالوم دي. چې ښځه د سړي څنګ ته راغله بس قیامت شو.

– پروا نه لري. مدا چې د نظرونو سوله وشي!

– ولا په ښښنې! ماته پروا لري. زه د لوی غورځنګ مشریم. د خلکو خولې راا وړې.

هغه د کباب په مړي پسې د انرژۍ غړپ وکه. ما ته دا ستونزه دومره لویه نه ښکارېدله. ومې ویل:

– وبه وایو خور او ورور یو.

– نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.

– جنتي شې! نو څه وکو؟

– واده.

ما جیټکه وخوړه. ډاکټر دقیق ځان ناګاره که. لکه زما وارخطایي چې یې بېخي لیدلې نه وي. مخکې لاړ:

– د ټولنې ژغورل قرباني غواړي. او ته تشویش مکوه! دونه مینه درکم چې دونیا ته مو کیسې پاتې شي.

ما هک پک کتل چې دا څه وایي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند ولید. دده ناپاک تماس ته مې غوني زیږه شول. مګر سوله ډېره مهمه وه. لویه سا مې واخیستله. ځان مې آرام که. پیرالسبي له جوماته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره ټوغ ټوغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوالګرو ته مې خواړه ووېشل. د پیرصیب په کاروان پسې د ښستپالو دفتر ته لاړم. هرچېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشرپر دروازې «الحاج مولانا اعجاز الحق» لیکل شوي وو. چاغ، جیګ او ببر ږیري مولانا د پیرصیب د لاس مچولو ته ګونډه ووهله. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کړه شوه. په ما د پیرصیب دومره محبوبیت ښه لګېد. مګر د مولانا سترګو ماته پخواني پاچاهان رایادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به یې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به یې دښمنان شول. هېچا به پناه نه ورکوله. خو خیر، ښه کار دا و چې مولانا هم پیرصیب ته د «نه» ویلو جرئت نه درلود. سوله یې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالګر چې یو میلیون ډالرپیدا کي.

موبایل مې وباسه. پر هارون مې زیری وکه. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه یې خیر غواړم. د زرګل دفتر ته لاړم. ما ویل د مټک راډیو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زیات خوښ شو.

د اسد میاشت له خوښیو او شوره ډکه وه. له یوې خوا په اته ویشتم تاریخ د آزادۍ جشن ته تیاری نیول کېده. له بلې خوا د غورځنګونو تر منځ د پخلاینې زیری وشو. په رسنیو کې پیرالسبي ډېر ستایل کېده. غورځنګونو یو بل ته سپکې سپورې نه ویلې. یوازې یې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سیاست پلانونه بیانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وېښته ضایع شو. خندا بیا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سیاست څخه د هارون د ګرځولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د میزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس یوه ستونزه لرله– د هغه په ځان میینول. له دغو خیالونو سره د فروشګاه په سیمه کې ګرځېدم. آن د کابل د سیند خوسا بوی بد نه لګېده. د تازه ترکارۍ والا ته ودرېدم. ما ویل:

– جنتي شې وروره! ګوزاره څنګه ده؟

– چټ او پټ. قیمتونه کم شوي. ګټه ډېره شوې. زنده باد پیرصیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د هغه د لا خوښۍ لپاره ترکاري واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداګانو خوند راکوه. لکه ځوک چې له مرغیو ډک باغ کې ګرځي. نابېره د پُلچې خشتي له خوا زرګونه مظاهره چیان راغلل. د ترکاریو کراچۍ یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو ښیښې یې په تیږو وویشتلې. له پُلچې باغ عمومي ځخه بلې مظاهرې سر ښکاره که. هغوئ هم په لاره کې هر څه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان واټ لاره بنده کړه چې ارګ وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکه. دکانداړانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کشولې. ربړو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پُلچې باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون وارېده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرګل کلکه ونیولم. هغه مایکروفون د ګوزارش لپاره همکارته ورکه. زه یې موټرته وخېږولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرګل برګ شو:

– ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پړې شکولي. دا پرېده! غم راته مه ګوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وخوځول:

– ولې؟ ولې؟ مشرانو خو یې د سولې وعده وکړه.

– نه پوهېږمه. زه ام امدقه ویمه.

زما زړه تر چوېدو تنګ و. ومې ویل:

– د هارون عقل چېرته دی؟ مشر یې وایي یو څه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهرې په بیړه نږدې کېدلې. زرګل موټرته حرکت ورکه. زه یې مټک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټرته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرګ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د ټلیفون کولو کوشش وکه. زرګل را وکتل:

– د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انګار تېل اچول وو.

زما زنګ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرګل ته مې کړ:

– تاسې بنیادمان ولې داسې یئ؟

– څنګه یو؟ پوه نشومه.

– سړی نه پوهېږي چې کومه خبره مو رښتیا ده کومه دروغ؟

–آ؟ ښه دا؟ دا د خوندیتوب دپاره.

– د خوندیتوب لپاره؟ د چانه؟

– د بنیادم نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمریان وګوره! زیاتره په خپل منځ کې د ځمکې د ولکې په سر وجل کېږي.

– جنتي شې! هغوئ خو عقل نلري.

– ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

– داه! ستا فکر دستي جنګ ته لاړ. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

– دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

– عقل یې څنګه نه مني؟ عقل خو د ټولو ژوندیو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسئولیت دی.

– مونږه بیا وایو ټول موجودات زمونږه استفادې ته دي.

– بالکل دي. مګر له منځه وړلو ته نه.

– دقه سې! ګنګسوه مې مه خورکې! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

– جنتي شې وروره! زه تاسې ګنګسه کړې یم. څومره چې له ځان سره مینه لرئ هومره له ځانه کرکه هم لرئ. هارون ګوره!

زرګل د ستېډیو له دروازې بېرته راغی. د هارون مسېج یې راوښود. هغه له اخ و ډبه روغ وتی و. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټیکټر څنګه لېونی شو؟ چې چا یې د مغزو سویچونه بدل کړي؟ ولې د سې کوي؟ باید مالومه شي.
زه په احمدشاه بابا مېنه کې د غفور ماما دوه منزله کورته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چېلې لاندې لوبې کولې. کمکي بنیادمان مې ډېر خوښېږي. هغوئ دونیا نه پېژني. په ژوند مېین وي. زه هم ورګډه شوم. د لاس ګوتې مې په موټې کې ونیولې. څو کې یې ښکارېدلې. ما ویل منځنۍ ګوته مې کومه ده؟ ماشومانو پیدا کړه. بیا هغوئ ګوتې ونیولې. ما قصداً بایلله. د بنیادمانو له ربښتیني خوشحالۍ مې خوند اخېست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زینې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره رایاده کړه. زرګل ته یې په ټوکه ویل دا یې زما ناوې ته جوړې کړې دي. ما ویل چې ځمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عایشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړ:
– جنتي شې! هارون څنګه دی؟
– هی لورې. سترګې مې پې نه مړېږي. د اینځر ګل شو.
– اوس خو یې کار ام ډېر نه دی.
– مونږ ام دا وایو. هاروني دی نو. ځان له یې لانجه وکتله.
– وېرېږي؟
– نه، د چا یې زامن په مځکه منډلي؟
– د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.
هغوئ یو بل ته وکتل. غفورماما اوږده پزه په غټو ګوتو کشه کړه. ویې ویل:
– زما ښځه خبرونه نه ګوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې ولیدو. خو دسې نه ومه خبر.
زه پوه شوم چې دوئ سیاست ته تشویق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ویل:
– جنتي شئ! را ویې ګرځوئ! خدای مه که، بیا په بلا وا نه وړي.
د خوبانې ترور د نري مخ ګونجې زیاتې شوې. وبنګېدله «وی خدای دې نکي!» غفور ماما غږ که:
– کور له راشي زه به یې خوښ شمه!
په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډکروزر کې راغی. اتل راته کیسه کوله چې پلار او مور ورته بېر وو. غفورماما پر له پسې سر خوځوه. ویې ویل:
– د کور ملکې ورکې شوې، چونګښې یې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پټوې؟ هه؟
– وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟
هارون له ډکې کڅوړې یو یو شی باسه. ماشومانو بیسکېټ واخېستل. خوبانې ترور غږ که:
– د مظاهرو خبرې کنه. ډېر راله اوښیار اوښیار مه کېږه! اوښیاره مرغۍ په دوه لومو کې نښلي.
پلار یې د زیتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:
– چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غاښونه یې نه ګوري.
– وه خدایه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېدئ! ښه ښا! پرښته راغلې وه. نور یې څه ویل؟
– نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!
– اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.
عایشې او ماشومانو کټ کټ وخندل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:
– وی ی ی ی توبه! په سپکو به سپک شې په درنو درون. په اسې جینۍ پسې تومت تړې ای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاو، ملايکه ده. ښه نو مانه څه غواړي؟ ته ووايه!
– ستا خير غواړي.
– په ټوله دونيا کې يو زه يمه؟ نور څوک نيشته؟
خوبانه ترور غلې شوه. له کوڅې څخه د نجونو غږ راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وويل:
– الکه، دونه بدستر کې به نه وي.
– ده کنه. هاو، زه مظاهرې تنظيمومه. څه وشو؟ پخوانی خطره نيشته نه. اغه يوه پيښنه وه لاړه. اوس ښې پيسې راکوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تګ پکې شته. اين ولسمشری پورې. جوند خو اسې ام تېرېږي. ولې يې ښه تېر نکو؟
خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واړول راواړول. ويې ويل:
– وی، زويه پيسې په بلا وهمه! د سر خير دې وي.
غفور ماما غږ که:
– امين! څه ورله مه وايه الکه! ته چې بيمار وې زمونږ يې ډېر خيال ساتو.
– زه يې څه کومه؟ چې ما پرېدي. اغه بله بلا ده. د سړو زور پې نه رسېږي. يرېږمه چې لانجه راله جوړه نکي.
سبا هارون د سېرېنا هوټل د هرکلي ځای کې ناست و. لکه ماړه پر سړمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې يې کلک ونيسم. چې دا زړه مې يخ کم. خو ګناه وه. نرمه يې مخ ته کېناستم. هارون غابنونه وچيچل. په درونډ او پوخ غږ يې وويل:
– تا اوس زمونږ کور له لاس واچوه، هه؟
ما شاوخوا وکتل. هلته دوه کسه نور وو. ما غږ ټيټ که:
– جنتي شې! څه چې کوټې کې وغږېږو!
هارون حرکت وکه. خو بېرته ودرېد. لکه زما ټېل وهل چې ورياد شوي وي. ګوته يې وخنډله:
– ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. ښا؟
– نه، ما خو ورته...
– تا له ځان څه شی ښکاري، آ؟ ماله شيشکه يې. نه مې خوښېږي، هاو. بيا دې زمونږ کره ونه وينمه! ښا؟
هغه شاکړه. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځيګر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې درونډ شو. د تګ وس مې نه و. په کاواکو قدمو کوټې ته لاړم. پرمخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چوخولې «نه مې خوښېږې» او ښکو مې بالښت لوند که. موبايل وترنګېد. ما راواخېست. له هغې خوا زرګل په ترنم وويل:
– په سره غرمه کوه خوبونه مينې لېونی کړې خورکی.
ورسره غنګ غنګ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عيب يې معلوم کي. ما وويل:
– ويښه يم.
– ههههه. زه تا نه کم نه يمه ګوره. د ټلېفون هاخوا وينمه. چيشی دې وکړل؟
– څه کولی شم؟ زه ښه کوم. خلکو ته بد ښکاري.
– چيشی؟ ولې؟
ما په ډک ستوني د هارون د راتګ کيسه وکړه. زرګل الماری پرېښودله. ويې ويل:
– دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوټکی باسمه که نه. بېرا ګی!
– جنتي شې وروره! مه يې کوه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل ټلیفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته ښویه ځوان د کارګوزارش ورکوه. زرګل له دروازې غږ که:
– ای ټیکټېره! ستا مو شکل د پرښتې سره چیشی ده؟
ښویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:
– وه! وه! تاله یې څه؟
– تاله یې څه. ته نه وینې اغه څونه ښه جلۍ ده؟ په تا څونه مېربانه ده؟
– اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تاویذ یې که!
زرګل وراندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچیچل:
– غوږ کېده ای بېرا ګیه! دسې جلۍ په دونیا کې بله نشته. ته خو شبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.
– کېنه مړه! د اغې نه کچه په جېهان کې نیشته. څه، ډېر راله مه ټنګېږه! حوصله نه لرمه.
زرګل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:
– ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشي نازېږې؟ خرېې خر. لکۍ به دې ام شنه شي د خیره.
هغه په غصه ووت. هارون ورپسې تر شا وښنګېد «چمچی» زرګل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ماته برګ شو:
– بل څوک نه و؟ ته په چا میینه شوې یې؟
– بل به نو په چا میینه شوې وم ورورو؟
– په غوباړي.
موږ په زوره وخندل. حویلۍ ته ووتلو، چې چا ته مزاحمت ونه کو! ما ویل:
– ورورو! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.
د زرګل څېره هم مړاوې شوه. د تندي دپاسه په ګنجي ځای یې لاس وسولوه:
– سړی اوس پوېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نزدې وي.
ما خپلې اوښکې ټینګې نه کړې:
– نه، د ځان غم ندی. خدای دې د میین درد په چا نه ویني.
د زرګل ګردې ورې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترګو وسولول. ومې ویل:
– وښنه! ما سره ته هم ځورېږې. نه پوېږم. دلته په څمکه مانه هر کار خرابېږي.
– نه نا. تا خپله وسه وکړه! هووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.
زما سینه تنګه تنګه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وڅنډه:
– دا مې درد نه کموي.
– خو ورته ووایه کنه چې آسماني پرښته یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېدي. قرار به واده وکئ.
– بې مینې؟
– دقه سې! نو مینه خو ونشوه. جوند خو بچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شي.
خبره یې منطقي ښکارېدله. خو دا کار سم د زهرو ګوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لوپه کول. سبا په ښنو کشولو هارون ته ورغلم. خدایې مې سا سوزېدله. هغه په حویلۍ کې له پیر صیب سره ګرځېده. شا یې وه. همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نزدې شوم. د پیر صیب سوزېدلی غږ مې واورېد:
– بچی! منم چې کار د ژوند دپاره دی، نه ژوند د کار دپاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې غټې غټې راوو تلې «پیر صیب څه وایي؟ دا خو هارون لا کندې ته غورځوي» هغوئ لېرې کېدل. زه ولاړه وم. پیر صیب موټر ته وخوت. ورسره د کړکیو خلک هم ورک شول. هارون ایله اوس ولیدم. غاښونه یې وچیچل. راغی:
– ته په خبره پوهېږې که نه؟ درله مې ونه ویلې چې بیا مې سترګو له رانشې؟
مخ یې ساتونکو ته واړوه. ما ویل:
– جنتي شې! لنډه خبره کومه. خپله وځمه.
– ښه زر وایه! یوه دیقه لرې.
زما سینه کېکاږل شوه. سترګې مې پټې کړې. لکه په ځان چې ډز کوم. شونډې مې ورپېږدېدلې:
– داسې ده، چې رښتیا شي زه، زه آسماني پرښته یم. ستا د بچولو دپاره ځمکې ته راغلې یم.
سترګې مې ډکې شوې. هارون یو دم په زوره زوره وخندل. په سختۍ یې ساتونکي ته امر وکه:
– الکه! ههههههدا وباسه! هههههههدا آسماني پرښته. آههههههههههه....
یو ې نجلۍ له دریم منزل څخه غږ که چې څه خبره ده؟ ده ته خندا د جواب موقع نه ورکوله. ما غلي غلي کتل. د زرګل اټکل هم په ښنه ونه لګېد. ناچاره دروازې ته روانه شوم. دې کې یو شیطان د اول منزل په دېوال ښویه ننوت. ما ویل که هارون باور کړی وای شیطان به مې نه لیده. اوس نو له سیاسته د هغه د ګرځولو هېڅ لاره نه وه. د میزان اتلسمه به سل په سلو کې زموږ د ژوند وروستۍ ورځ وي. اول ځل مې پر سر درد شو. حیرانه وم چې دا درد بیا څه بلا ده؟ نه لیدل کېږي، نه نیول کېږي چې له ځانه یې وباسم. د زړه د تشولو ځای خو مې معلوم و. د زرګل دفتر ته لاړم. د هغه خوله وازه شوه. د تندي دپاسه ګنجي ځای ته یې ټس ورکه:
– دقه سې! یانې پیر صیب یې تشویقګر ده، هه؟ عقل یې نه مني. پسې ورشه! وایه ولې؟
زما ایله اوس پام شو. رښتیا وایي. سبا کلا ته ورغلم. په تاکاوۍ کې جیګه او لویه کوټه وه. پیرصیب په شنه چپنه او تورو عینکو کې پینګ پانګ کوه. سره له ګرمۍ او ستومانۍ خولې شوی نه و. سوزېدلی غږ یې جیګ شو:
– بچۍ! سې شنبه د مراجعینو ورځ نده. تاته خو مې لور ویلي. راځه کېنه! سیل کوه!
هغه د مریدانو په قطار کې تشې چوکۍ ته اشاره کوله. زه ناستې ته راغلې نه وم. ومې ویل:
– پیرصیب! زه درنه خفه یم. تا هم راسره دښمني راخېستې. بېخي مې په سر درد دی.
هغه تېز شوټ وکه. مخامخ مرید بېخي ونه لید چې توپ څنګه تېر شو. پیرصیب ماته نژدې راغی:
– خدای دې نه کې بچۍ! دا څه وایې؟
– هو کنه. تاسې زما مخ کې هارون ته یو څه وایئ، پسې شا بل څه.
نور مریدان لوبې ته په نوبت کې ناست وو. زما په خبره وپړسېدل. پیر صیب په آرامه وویل:
– توبه! زه بیا بل څوک ام نه، تا غولوم؟ خپله لور؟ ګټه مې څه ده؟
– نه پوهېږم پیرصیب. هېڅ نه پوهېږم. پرون مې په دفتر کې ولیدلې. سیاست ته دې تشویقوه. ښه ولې؟
–آاا! ښه ښه! زه دې حیران کړم. اغه مې په سیاست کې د ننه او بهر ژوند تشریح کوه. تا خبره نیمه اورېدلې.
ما چې وکتل رښتیا یې ویل. هلته زما چورت یو دم خراب شو. نورې خبرې مې وانه ورېدلې. اوس خجالته روانه شوم:
– زما ماغزه هم په ځای ندي. وبښه پیرصیب!
– پیرصیب نه، پلاره.
– هو، پلاره! لعنتي شیطان د سړي زړه ته ډول ډول خبرې اچوي.
د مریدانو په تورو عینکو کې سره رڼا شوه. زه ووتلم. په درملتون کې مې د سر درد دوا واخېستله. په چپني کې د پیرصیب لوبې ته ایله اوس خندا راغله. دلته و چې راته سوال پیدا شو. ښه، دا د مریدانو په عینکو کې لمبه له کومه شوه؟ اندېښنې ونیوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټک کلا ته ورغلم. ساتونکو نه پرېښودم. ویل پیرصیب استراحت کړی. ما تابلېت وښودل. هغوئ غوښتل زنګ ووهي. ما ویل ضرورت نه شته. په دوېمې تلاشۍ کې د دوا د خوړلو چل ښییم بېرته وځم. په دویمې تلاشۍ کې د اولې خلاف ټولو توري عینکې اچولې وې. زما په لیدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر یې د چټک وتلو امر وکه. زه ورته وپسېدم:

– جنتي شې وروره! دروازه خلاصه که! موږ باید پیرصیب بچ کو. مریدان یې ټول شیطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټلېفون کې یې د اولې تلاشۍ ولاړ ساتونکي له وظیفې وشړل. له هغه ځایه دوه تنه په منډه راغلل. زه یې له مټو کشه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ویل دا څه کوئ؟ پیر صیب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ویلي. هاخوا عینکې ساتونکي داسې غورېدل، لکه اوس چې قیامت کېږي. مشر یې د دېخوا پر کسانو چیغه کړه:

– ای احمقانو! بلا وهلي یئ؟ زر یې بوځئ! شاته درنه ونه ګوري! که نه، تاسې ام شړم.

ما ویل دا څه کم عقلان دي؟ زه وایم پیرصیب باید بچ کو، دوئ مې باسي. د دېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور یې رابانديې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عینکو کې هم لمبه ولیدله «وه خدایه دوئ هم شیطانان دي، ځکه مې شړي» پیر صیب ته مې سودا لا زیاته شوه. دواړه ساتونکي مې ټېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منګولو مې وجړکوله. دې کې مې دننه د ښویه میدان شاوخوا زرګونه شیطانان ولیدل. هریو لکه سکروټه، سره رڼا کوله. یوې ډلې لویه شاهانه څپره په اوږو جیګه نیولې وه. په څپرې کې د یو کس شا ښکارېدله. ځان یې د بنیادمو، مګر اوږده چنګه لکۍ یې لرله. د سکروټو تاج یې د ښغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسیقۍ غږ راته. په ښویه میدان کې د انسان غولولو د هنر سیالي روانه وه. همدا شېبه یې د افغان ملایانو تمثیل کوه. مشر له شاهانه څپرې څخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

– وی‌ی‌ی‌ی! دا خو ابلیس دی.

ساتونکو زما د مټو کشول سست کړل. د پنجرې دننه یې سترګې وګرځولې. یو تن وپوښتل:

– کېنه دروغجنې! ابلیس چېرته دی؟

– جنتي شئ! هوغه په څپره کې نه وینئ؟ تاسې دا موسیقي نه اورئ؟

دواړه ما ته ځیر شول، چې لېونی ده که څنګه؟ ما ناري کړې «ابلیسه! وینم دې» ابلیس سور مخ لکه سکروټه را واړوه. ورسره سم زما سا ودرېدله. ماویل وه خدایه! دا څه وینم دا؟ ابلیس بل څوک نه، خپله پیر السبي و.

زه پر تخت ستونی ستغ پرته وم. په وینبه مې سترګې پټې وې. له سږمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وهه چې دا څه وشول؟ په دنیا کې له ترټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک یې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابلیس ته تر قیامته ژوند ورکړی دی. یوازینی شونی کار د هغه د ضرر مخنیوی دی. ما ویل چې څنګه یې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له یخچاله مې د اوبو بوتل واخېست. زړه مې و چې هارون او زرګل خبر کم. دې کې موبایل وترنګېد. نوم د پیرالسبي و. هغه وویل:

– ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لورررې!

زما ماغزه وخوټېدل:

– خوله سمه خوځوه ! ابلیسه لعینه!

– الا! پلار ته سپکې؟ رښتیا یې ویلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاڼي)

ابلیس له کړس کړس خندا سره ټلېفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرښتو ته وکتل:

– په زړه کې خو راپورې خاندئ. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوئ څېرې جدي وې. ما د اوبو غړپ وکه. نه پوهېدم چې ابلیس څه غواړي؟ مازیګر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل مامورینو یې د لاسونو په مچولو ټېلماټېل ونښلوه. ابلیس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېریانو په بڼه شیطانان ښویه ښویه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمڅۍ کولو ته دوام ورکه. په هنداره کې مې لیدل. د ابلیس سپین مخ، برګې برېرې، لونګۍ او چپنې خلک تر تاثیر لاندې راوستل. ما ویل «کاش چې ظاهر له باطنه رنګ اخېستلی» په غږ مې وویل:

– ته به تر څو په بدله څېره او بدل نوم بنیادمان غولوې؟ اخېر دې پېژني.

– کنه؟ څه ما خو د نوم توري سره واړول. ابلیس مې السبي که. ته چې ښکاره وایې پر ښته یم تا نشي پېژندلی.

زما تندی راټول شو. ابلیس، السبي – رښتیا هم په دواړو کې یو شان توري وو. ابلیس خبرو ته دوام ورکه:

– افغان بنیادم ته یوه عقیده پیچکاري که! بیا یې په ښه او بد پسې نه ګرځي.

ما سر وخوځوه:

– زه اوس پوه شوم چې هارون او د غورځنګونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابلیس کټ کټ وخندل. عینکې یې لېرې کړې. د سترګو ګاټې یې تک تور وو. منځنی خال یې نه درلود. ویې ویل:

– دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وګورې.

ټولو شیطانانو هررر وهل. خو ما د ابلیس خوله لټوله:

– چې له مانه څنګه خبر شوې؟

– ههههه زه خو تا غوندې بې وسه او بې کسه نه یم. د اور د پاک ذات پاچا یم. هرچېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او څېرې کې ښکاره نښې دي. د ځان رڼا ته ګوره!

ما کمڅۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولګول. اوس مې د بدن رڼا نه ښکارېدله. ابلیس په ملنډو موسکی شو:

– ته څه وایې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ویل د هارون نه به دې مایوسه کم. خو تا د مینې په افسانه ځان غولولی دی.

– داح! په تا پورې څه؟ ته چې له مینې کرکه لرې لره یې! زما خو تاسره کار نشته.

– وه دا خو د بنیادم نه هم کمقله ده ای. څنګه کار نشته؟ اول تا زما ګرېوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او روجایي په چوکۍ وغورځوله. د ابلیس په خبره پوه نه شوم. کاږه مې وکتل. هغه وویل:

– زه تل وایم «مېین – یانې کمقل او بوین» دا دی ثابته شوه. ته تر اوسه پوه نشوې چې کابل زما پایتخت دی.

– پایتخت؟

– پایتـــــخت! زه خو یې هره پېړۍ بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ایټالیا وټاکله. ما ویلې ښه واین او د مدیترانې په غاړه د چکر ځایونه لري. خو اغه رذیلان چې مو هر ثونه تشویقول په خپلو کې نه جنګېدل. ورپسې انګلیستان ته لاړم. اغو لعنتیانو هره خبره ښه سنجوله بیا یې پرېکه کوله. بیا اوزبکستان ته راغلم. التہ چا د ملي ګټو خلاف خبره نه منله.

– لنډه یې که! د کابل خبره کوه!

– ههههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خېټې وپړسولې. بس په پیر صیب مشهور شوم. رهبران مې مریدان کړل. نوم مې د افغانستان ګوټ ګوټ ته لاړ. خلک مې یو متیازې نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځایونه اباد کړل. د انسانیت او شرافت په ځای مې پیسه د ژوند معیار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخوړ.

– نه یې منم. هارون دې اړولی نشو.

– بالکل. دا نمکحرامه لکه کوکری، مخامخ لکۍ ښوروي، پسې شا غاپي. خلک وروری ته بولي.

– هه، هغه بېچاره څه خبر و چې ته ابلیس یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بېچاره نه، لوی خبیث دی. بس سیاست ته مې تشویق که. یو کس ته مې وویل چې په مظاهره کې یې ښه تربشل کي. دا خنډ چې مو جیګ کړی وای بیا نو د کورني جنګ پلان و. ورپسې مو د دوئ خارجي پلویان سره اچول. جهاني جنګ شرو کېده. خوندور ګېم روان و. چې درز شو، ته مردار مخې را کېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خو زما پاچايي ختموي. زه دې پرېدم؟
– بنیادمان چې ځورېږي؟
– بلا ورپسې!
– نه نو، داسې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاړو ته لاړ شئ څه مشکل دی؟
– وه ساډې! التهڅوک دي؟ څوک وغولوو؟ دو نه چې زموږ سات دلته تېر دی ایچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.
– هه، نو ستاسو دپاره ولې بنیادم قرباني شي؟
– باید شي! موږ د سپېڅلي اور د ذاته یو. بنیادم د مرداري خاورې.
– تا اشتباه کړې. بنیادم د ښه ژوند لایق دی.
– ندی. بېړا شی دی. زموږ اغه کمقلان د دوئ اغه هو ښیاران غولوي.
– په نورو دې نه پوېږم، د هارون نه به لاس اخلې!
– ههه، زه پور غواړم دا نور غواړي.
– پوه نشوم.
– پوه به دې کم. ښه یې واوره! که بېرته آسمان ته لاړه نشې افغانان خبروم. عادي بنیادم به شې. بیا دربان دې هرڅه کولی شم.
– فکر نه کوم چې ته داسې وکې.
– هههه ته وایې ستا دا بدرنګه وربوز مې خوښېږي؟ یق!
– نه، وایم که بنیادمان پوه شي چې زه آسماني پرښته یم، بیا نو ستا خانه خرابه ده. هغوئ زما مني.
– ښه؟ ته مخته شه! چې پته یې ولګي. ای ماسره ډغرې مه وهه! د میزان تر اتلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.
– په خپله خو یې نشې کولی. په نادانو بنیادمانو یې کوې.
– وه کمقلې! مړ په څه شو چې سایې وختله؟
ما د تخت منظمول ختم کړل. په ژړې کېناستم. د سرک له خوا په دېوال یو شیطان ننوت. ابلیس ته یې په غوږ کې څه وویل. هغه کړکۍ ته وکتل. یو دم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پیدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:
– زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دونیا او آخېرت ګټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!
ابلیس په ملنډو وخندل، لاړ. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رااړولې. ستونزه تر هغې ډېره لویه وه چې ما فکر کوه. کړکۍ ته مې وکتل. د څراغ رڼا ته د باران څاڅکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدله. نیم ژوند خوشې په خوب کې تېر کي. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن رڼا معلومېدله. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچارۍ څخه پر تخت پرېوتلم.
هلته ابلیس له ځان سره غورېده، روان و. د لوی تالار د جیګو ستنو ترمنځ یې درانده ګامونه اخېستل. په فرش شوې زینې د سرو زرو او قیمتي تېږو شانداره تخت ته وخوت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سور تاج یې د ښغو ښکرونو په منځ کې کېښود. د یاقوتو د جام تاوده شراب یې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لویو چوکیو ناستو وزیرانو ته یې په سوزېدلي غږ وویل:
– ویم چې ستاسې دا مخونه ونه ګورم. د اور په پاک ذات قسم که په یو غړپ شرابو ارزئ!
غړیې د تالار د زرګونو تشو چوکیو له پاسه انګازې وکړې. د ابلیس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شیطانانو ته په ټوله دونیا کې په ژوندۍ ښه ښکارېده. په تالار کې د ګوریلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزیر وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ مهربانه پاچا! غصه مه کوه! خيالي لکۍ او شاهانه ښکرونه دې خراب نشي.
ابليس د جام ګوزار وکه. وزير څنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنګا ترڅو کيولاندې وکولېدې. ابليس وويل:
– وشرمېږئ بې غيرتو! ستاسې پاچا ته يوې بدرنګې پرښتې ګوابښ وکه. ستاسي پاچايي يې وننګوله.
وزيرانو سرونه ښکته واچول. د سکروټو بدنونو يې نرۍ نرۍ لمبې پيل کړې. ابليس غږلا جيګ که:
– له نېستو مېږو، ملک شو بلو. ثابته کړئ چې تاسې مېږونه يئ! داسې سبق ورکړئ چې بله پرښته څمکې ته د راتګ جرئت ونکي.
ګوريلا شکله شيطان له لمبو ډکې سترګې پورته کړې:
– زموږ مهربانه پاچا! ختمه به يې کو. ابۍ به مړه شي. تبه به يې وشکېږي.
ابليس د اور شراب بيا وسکل. تندي يې ګونجې او سترګې يې شخې شوې:
– کمقله! د پرښتو ژوند ترابده وي. شکر چې ددې پرښتې لنډ دی. ای ماته سوال پيدا شو. ته مې ولې وزير کړی يې؟
– هوښيار يم کنه.
– لډريې. د دوو خرو وربشې بېلولی نشې.
– وه زموږ د زړه سره پاچا! هيله کوم!
– مرګ! هيله مه کوه کار وکه! نن د اسد پينځه ويشتمه ده. اغه او هارون د ميزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې يې په غمونو کې سمه ولمبوئ! بغير له ژونده نور هرڅه تې واخلئ! په ياد ساتئ! اغې ته ترصحته پت او ترپته محبت ګران دی.
سهار نرۍ وړانګه له کړکۍ تېرېدله، په هنداري لګېدله. انعکاس يې د دېوال لرګين پوښ روښانه کړی و. ما ته پکې د خوښۍ زېړی ښکارېده. هنداري ته ودرېدم. د هارون په سترګه مې څان ته ټيټ او پاس وکتل. وېښتان مې خوشې کړل. له ډېر تورو الي ځلېدل. نيم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ويتې کړې. ما ويل په موسکا کې څنګه ښکارم؟ خوشحاله وم چې د بدبختيو سرچينه مې وموندله. نور به پرې نږدم چې ابليس مې مينې ته ننوځي. اوس به نو هارون هم ومنې چې غولېدلی دی. له سياسته به لاس واخلي. دا به يې تقدير بدل کي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خدای مهربانه دی د هارون پام به را واوړي. مينه به يې پيدا شي. اخې! له خونده ډک ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټيکرې په سرکه. د مشورې لپاره د زرګل دفترته لاړم. هغه د موبايل په اندازه د ثبت اله کله چالانوله، کله بندوله. تلوېزون يې هم کوت. هلته پير السبي غونډې ته وينا کوله:
– زما مسلمانو ورونو! دوعا وکړئ چې خدايه! زموږ ايمان ته خيرکې! دونيا ګورئ له شيطانانو ډکه ده. يو ځوک به راشي تاسې ته به سل دروغ او رښتيا ووايي. ګورئ يو په يو يې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل کئ! بيا يې ومنئ! کېدی شي په ما د ابليس نوم کېدي. توبه نعوذبالله. وايي به چې ما خپله وليده، داسې او هسې ښکارېده. دا او ها يې ويل. په اصل کې به خپله ابليس وي. ځکه وايم چې له خپل ايمان سره ډېر پام کوئ! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټکوله، ننوتلم. د زرګل غومبرې په خندا ډډ شول. مخ ته راغی. دواړه پرکوچونو کېناستو. هغه د ثبت اله چالانه کړه. دده خپلې خبرې پکې وې. ويل دا اله يې نمونه راوړې ده. غږ يې صاف دی که نه؟ ما ويل ښه دی. په خندا شو:
– بس وامې خېستله. خبرشو مه پيرصيب درغلی و. دوه د خدای نازولي يو جای شوي وو. قيصه وکه قيصه!
هغه هره جمله داسې اداکوله لکه برقي ماشين چې لنډې لنډې بخۍ کوي. ما په آرامه ځواب ورکه:
– جنتي شې! پير مير ندی. ابليس دی خدای وهلی. د شيطانانو پاچا.
– دقه سې!
هغه مخ تلوېزون ته واړوه. لکه څه چې ورياد شوي وي. بيا يې راته ژور وکتل. ما وويل:
– دلته يې پايتخت دی. لوی او واړه غولوي. بې اتفاقي اچوي. چې زه او ته څنګه اول هارون پوه کو؟ بيا ټول افغانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل یو دم په زوره زوره وخندل. زه یې د خندا په علت پوه نه شوم. ما له ابلیس سره د بحث کیسه پیل کړه. هغه سر ښکته اچولی و. خوشې خوشې یې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې یې تېره را وکتل:

– ما ته پوښتنه پیدا شوه. ته کوم ثبوت لرې چې آسماني پرښته یې؟

زه لکه موږی ټک وهل شوم. له هغه څخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پیدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

– جنتي شې! زه چې راغلم په عیدګاه کې رڼا نشوه؟

– چاته مالومه ده؟

– اغه ستاسې د مکتب کیسه چې مې وکړه.

– د بل چانه به دې اورېدلې وي.

زرګل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنګه ورته ثابته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شیطان ولید. لکه روانه سکروټه د دېوال له منځه دفتر ته ننوت. ما د مېز له سره د تلویزون رېموټ واخېست. زرګل ته په غوږ کې وپسېدم:

– زه دا د شیطان په اوږه بېدم. تاته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرګل په شک سر وښوروه. زه شیطان ته مخامخ ودرېدلم. هغه موسکی شو. ما ویل:

– شکل خو دې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاپې؟

– چې تا غوندې بدرنګه شی ووینم غاپم. غپ غپ غپ. ههههه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شیطان بدن نیولې وه. زه ښه نژدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ویل:

– ستا خندا هم تر غپا کمه نده.

شیطان بیا له خندا سره په ملنډو وغپل. ما زرګل ته په هوا کې ولاړ رېموټ وښود. د شیطان پام شو. ځان یې بېرته سست که. رېموټ په زېږې ترکۍ قالینې ولوېد. شیطان لمبې وکړې. ما ته یې داړې وښودلې. وغورېد:

– عععععع، رذیلې!

دا ځل ما وخندل. شیطان په منډه بېرته ووت. زرګل وروځې بره کش کړې:

– بې شکه! ښې کوډې! او د شیطان سره د غږېدو ښه تمثیل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وینمه؟

– جنتي شې! هغه د پېریانو حالت کې و. چې د بنیادم حالت ته واوړي بیا یې وینې.

– ههها هرې خبرې ته دې دلیل سنجولی ده. مګر زه پوېېږمه. یوازې ابلیس خپل شیطانان لیدلی شي.

– داسې مه وایه وروره! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تیاره کې زما رڼا هم لیدلې ده.

– چاته مالومه ده چې دا د پرښتې رڼا ده که د شیطان؟ ښه ځه، مانه چیشی غواړې؟

ما یې په سترګو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بیا مې هم وویل:

– ته خو پوېېږې، زه غواړم له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې مرسته وکم.

– ههههه ته خو وایې پرښته یمه. دوعا وکه! تقدیر یې بدلېږي.

– نه کنه. ددې وعده را سره خدای پاک نده کړې. ما ویل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

– چېرته بل کمقل پیدا که! زه وزګار نه یمه. بل سبا اته ویشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه ډک شو. ځان راته تر پخوا ډېر یوازې ښکارېده. سینه مې درنده شوه. سر مې وګرځېد. مخ مې آسمان ته ونیو. سترګې مې پټې کړې. په زړه کې مې وویل «خدایه پاکه! پرښتو ته ربښتیا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شیطانان پکې خوشحاله ګرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروره! که باور نه کوې مه یې کوه! خو خدای ته وګوره، راز مې چاته مه وایه!

زرګل موسکی و. زه وپوهېدلم چې وبه وایي. د بنیادم وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل یې هم ضروري نه ګڼي.

هارون د ډاکټر دقیق دفتر ته ننوت. هغه په کمپیوټر کې وینا لیکله. تندی یې ګونجې و. سریې جیګ که:

– په ښښني! دا پرښته ډېره رذیله وختله. زمونږ پلویان د لارې باسي.

هغه پر کیبورډ ګوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې ونښتله، خلاص. زه خپله تې پاذاب یمه. شرم، حیا؟ نه نه نه.

– خبر یم. زرګل راته ویلي دي. ته هم داسې وکه! وښیه چې پې میین یې! ورسره سمله بیا یې پرېده! بې غمه به شو.

د هارون خندا وتښتېدله. په غټو خړبخنو سترګو کې یې اندېښنه پیدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زیاتی دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د یو اېزت واخله، د میلونونو بچ که! هم لذت هم خدمت. هههههه

– نه پوېږمه. خوشې لانجه به راله جوړه شي.

– زه یم کنه. په چا کې رې مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترګو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. یا یې په ډاکټر دقیق باور نه درلود، یا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، یا زما له زوره وېرېده. بالاخره یې سر وخوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو څخه خفه هوټل ته راغلم. هغوئ هم په ابلیس سر ورکوه. موبایل مې وکوت. د زرګل له خفګانه دوه اونۍ اوښتې وې. خو زه لاهم زنګ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د یخو اوبو شرشرې ته ودرېدلم. د هارون غبږې ته مې زړه ال و ول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو څخه هلته پټه شوې یم. مګر ورتللی نه شوم. د هغه بد کتلو د زرګل تر کنځا ډېره ځورولم. د موبایل غږ شو. له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پرښته یې؟

– بدبختانه هو.

– زه د زرګل ښځه یمه. مالې یو وار تا ووینمه. ته به زمونږه کره رې نشې؟ ایوانان نشمه پرېښودلې.

زما په مغزو کې د پوښتنو سېل وبهید. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بیا درته ویمه. امدا اوس رې شه! چې بیا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرګل سره مې پخلا کې. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سورمخې ښځه په کانکرېټي انګړ کې ولاړه وه. مخونه مو وجنګول. غومبرورو ماشومانو د زردالو په سیوري کې لوبې پرېښودې. ما ته یې سلام واچوه. په ما ډېر خوارېده ولګېدل. د لمنې په جېب مې لاس ننوېست. یو ککو مې هلک او یو نجلۍ ته ورکه. هغوئ په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ویل:

– وی، قوربان. جنتي شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني توشکه ودرېدلم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماري کې د زرګل د ماشومتوب تصویر کټمټ زوی ته ورته و. ما البم رااخېست. ښځې په پتنوس کې میوه داني او د پیالو سپین سیټ راوړ. ما د زرګل تصویرونو ته خندل. د ښځې غټې بادامي سترګې بې واره تاوېدلې. وبنګېدله:
– وبښه خورې نو! په زیامت شوې نو.
– جنتي شې! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وګورمه.
ښځې په غټو غټو وکتل. یودم مې پښو ته ولوېدله. په ژړا شوه:
– خدای ته وګوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دقه دوه ایوانان مې دي. دا مه خواروه!
هکه حیرانه شوم. له متې مې ونیوله. جیګه مې کړه. ومې ویل:
– وی الا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟
– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. بېخي بدل شوی ده. دا زوی مې وینې؟ جوړ نده. مړ به شي. خیر ده نو چې نور بچي نشمه راوړي، دوه خو لرو. زرګل نور چیشې غواړي؟ ای په مونږه زړه وسوزوه! ته دونه ښیسته یې. هر ځوان دې غواړي.
ما هغه په غېږ کې ونیوله. په مخ مې ښکل کړه:
– جنتي شې! نا. ته پوه نه یې. زرګل زما ورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.
– ویمه راپورې وخانده! لاړې راتو که! سپېړې راکه! خو صدقه دې شمه! سړی مې پرېده!
– وی دا څه وایې؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې بېخي لیدلی ندی. هو.
د ښځې زړه لږ ولګېد. سر یې وخوځوه. ما البم بېرته کېښود. سترګې مې حویلۍ ته واړولې:
– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!
ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. ښځې غږ که:
– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!
ما هلک په غېږ کې ونیو. رنګ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:
– ځان دې دروند دی؟
هلک سر وخوځوه. ښځې ته مې کړ:
– په ما باور کولی شې؟
هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:
– شیطان پکې دی. هو. ما ته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.
نجلۍ په منډه پنسلان راوړل. ښځې زوی کش که:
– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونی یې ده. ته مې مېږه پرېده! امدا بس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.
– جنتي شې خورکۍ! مه کلکېږه! ددغه مرض همدا علاج دی.
ښځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخېست. پوښتنه مې وکړه:
– مستي کوو؟
هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د ګوتو ترمنځ ننوېستل. په زړه کې مې سورت ووایه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او درییم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مګر د شیطان پته ونه لګېدله. ښځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. ښښنه مې وغوښتله. هغه له غصې پړسېدله او تشېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه قوربان زو یه قوربان! ای! وځه مړسترګې مکارې! ویمه په غضب شې! هره شرمېدلې ری شي ډاکټره یمه. وځه!
په ټېل وهلو یې وباسلم. ما خپلو لړزنده لاسو ته کتل. ما ویل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وکه.
پرښتې خو داسې نه کوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بیا د هارون لیدو ته وشو. خو عقل ویل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بیا
به دې سپکه کي. مګر زړه هلته د روح هوسایي او له غمه نجات لیده. ویل د پیر السبې له اصلیته به یې هم خبر کو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. یو مهال په احتیاط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غټې خړبخنې سترګې واړولې. زه وربږدېدم. هغه سور مارکر د
افغانستان له نقشې جیګ که. پیکی یې له تندي پورې وهه. له جیګرې کوچونو راتېر شو. غټ لاس یې په موسکا وغځوه:
– په خیر رالې!
زما هېڅ باور نه کېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې ورکه. زړه مې راغونج شو. لکه ټوله چې د هغه په ورغوي کې ننوتې یم.
لکه د دونیا له سختو کړاوونو چې هلته پټه شوې یم. لکه ترا وږدې ستړیا وروسته چې مې د دمې ځای موندلی وي. سا اخېستل
مې عمیق او ستونی ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چیغو وباسم. د هارون غږ بیداره کړم:
– څنګه ولاړه یې؟ راځه کنه!
ما مخالفت نه درلود. ځمکې ته کېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه کې ډوبه شم. چېرته چې
یوازې کیف وي او بس. هغه مخکې زه ورپسې وم. لکه سیند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون یو کوچ ته اشاره وکړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، که سمه کېناستم. سترګې مې په خپل ګران کې وې. خوله مې نه راټولېدله. هارون د چای په ترموز پسې د کار د
لوی مېز شا ته لاړ. زه وارخطا شوم چې ګران مې له لاسه ووت. بې اختیاره روانه شوم. پښه مې د ښیښې په وړوکي مېز ولګېدله.
تیندک مې وخوړ. بېرته په کوچ کې ولوېدم. درد له خیالونو وباسلم. پښه مې کلکه ونیوله. هارون راغی. راکوږ شو. په ما یې
بوی له حده تېر خوږ ولګېد. هغه وپوښتل:
– جوبله شوې؟ ته چای واله! زه به چا له وویمه چې ملهم راوړي.
هغه په ملا نیغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ویل:
– نه نه. جنتي شې! رکه روغه یم.
– ولا دا زویمړی هډوکی چې ولګېږي د سړي له سوږمو لوګي وباسي.
زه موسکۍ شوم. سر مې وخوځوه. ومې ویل:
– ښه یمه. ته تشویش مه کوه!
– ځه شوکر.
– شوکر دې په ځان شه!
زما زړه بیا باغ باغ شو. ګران مې په درد دردېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدایه دا څومره لویه نېکبختي ده؟ هارون مخامخ
کېناست. په سور مارکر یې د چای ګیلاس او وچې مېوې ته اشاره وکړه:
– واله کنه!
ما ګیلاس جیګ که. په زړه کې مې تېر شول «داچای راته هارون جان اچولی دی» شونډې مې نرمې د ګیلاس په ژۍ کېښودلې.
وړوکی غړپ مې وکه. هارون کټ کټ وخندل:
– ولا د چای سکل ام تا غوندې وي.
ما هم ورسره وخندل. هارون وویل:
– ما غوښتل ودې وینمه. د خدای رحم له ګوره! ته خپله رالې.
زما په بدن بیا خوږه څپه تېره شوه. هارون زما راتګ د خدای رحم ګڼي. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! چې کله په پاک نيت څوک غواړې خدای تعالی پکې برکت اچوي.
هارون سر وښوروه:
– تا ما سره څونه ښه کړي. او زه څونه ناشکره ومه. ما ويلې ښننه وغواړمه.
– نه نه، مانه هېڅکله ښننه ونه غواړې، او مننه ونکې!
– ولې؟
– خفه کېږم.
هارون سر وړاندې که:
– زه تا خفګان له چرته پرېدمه؟
دواړو وخندل. ما بيا د چای هماغسې غړپ وکه. هارون وپوښتل:
– اول دا وايه چې څه له راغلې يې؟ اسې نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.
– نه نه. ما ويل چې پس له ډېره وخته دې وګورم. اووو... او ووايم چې د پيرالسبي نه ځان وساته!
– ولا چې ماله ام يادېدې. پير صيب نه ولې ځان وساتمه؟ پوی نشومه.
– جنتي شې! وبه يې نه منې. هغه ابليس دی. په ټوله معنا.
هارون اول غلی شو. وروسته يې کټ کټ وخندل. ما غوښتل کيسه ورته وکم. هغه لاس وڅنډه:
– د دونيا په خبرو اوړ پوري که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!
روند له خدايه څه غواړي– دوه سترګې. زه لا زياته خوشحاله شوم. پرېده چې ساجده مو ووينې. ساجده څه، پرېده چې ټوله دونيا وګوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډيو ګرځېدلو. هارون له زرګل سره د کونړ د چکر کيسې کولې. په ما يې دروند غږ لکه خوندوره موسيقي لګېده. وروسته په جيګو زانګوګانو کې کېناستو. زه نه وېرېدم. خو هارون پنجره کلکه نيولې وه. ما ته په کتو وشرمېد. خوشې يې کړه. ويې پوښتل:
– په جوند کې دې ټولو نه زيات څه شی خوښېږي؟
ما غوښتل ووايم «ته». مګر بيړه ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ويې ويل:
– زما ولا لوی آرمان دی چې يو څوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.
ما ويل چې ما يادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بيا متوجه کړم:
– ساجوده. زه ورله څه نه کومه. اغه بيا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښنا ودله. ځه بابا! خپل کار کوه!
زما په خيال کې د ساجدې رټل وګرځېدل. خفه شوم. ومې ويل:
– وی بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!
– پرېده مرې! مينه کې چې باور نه وي مينه نشوه.
زانګو ودرېدله. موږ کېوتلو. د خلکو سترګې را واوښتلې. لکه هارون چې يې پېژندلی وي. هغه مخ ما ته که:
– جوند اغه چا کړی چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خو اسې ام مالومه نده. مالومه ده؟
ما په مينه ورکتل. مګر هغه په غلطه و. زه يې بايد فکر سم کم. ومې ويل:
– مګر نن او سبا دواړه په تقدير کې وي. هوښيار بنيادم خپل تقدير په خپله خوښه جوړوي. چې هم يې نن ښه شي هم سبا.
– نه نا. اغه بېل بحث دی. خو په مينې کې سبا موهم ندی. دا راسره ومنه!
زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ويته کړه. دواړه د موټر په مخکې سيټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته مېينه شوې يې؟
ما په غټو غټو کتل. چورت مې وهه چې «هو» ووايم که «نه»؟ هارون په خندا ګوته وړکوله:
– «نه» دې ګوره نه منم! سالم انسان يې کنه. هاو، ښځې حال نه وايي. څوک يې بيا زوی له نه غواړي. ستا نو څه غم دی؟ ولاچې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جيګه کې. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.
زما سترګې لا ټيغې شوې «هارون د مينې اقرار وکه. وه خدايه! خوب وينم که وينبه يم؟» ما تور ټيکری له ځانه تاوکه چې د بدن رڼا مې د موټر په سيوري کې معلومه نه شي. مازيګر د هوټل مخ ته کېوتلو. ما وويل:
– جنتي شې! هېڅکله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زياته مننه.
هارون موسکی شو. بيا يې د شهادت ګوته وړکوله:
– نه نه نه! اغه چا ويلې؟ ښښنه غوښتل او مننه کول به نه وي.
دواړو وخندل. هارون زما لاس ونيو. ويې ويل:
– د خدای پامان پرښته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!
ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مګر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خو نن مې په زړه کې اميد ډېره شو. که موږ همداسې روان وو نو زر به له خيره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رګونو کې ګرځېده. خوشحاله وم چې ځمکې ته راغلې يم.
که نه، داسې شېرينې شېبې به مې کله ليدلې؟ خپل لاس ته مې وکتل. لکه وينه تک سور و. ومې خندل «پروا نکوي. هارون بنيادم دی. جنسي غريزه لري. شيطان يې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبايل کې وويل چې پس له غرمې وزګار دی.
خو غرمه ميراثمړې لکه د پېرۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټليفون سيټ وترنګېد. د هرکلي مسئول د زرګل د راتګ خبر راکه. ما په زړه کې وويل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته يې زما نيت پاک و. د خپلې ښځې لپاره ښښنه غواړي» هنداري ته وځغلېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جيګه شوه. په خيال کې مې وګرځېدل «دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالۍ لکه د شرشرې اوبه سر په سر راځي» د هرکلي ځای ته لاړم. موسکا مې په شونډو پسې نښتې وه. مګر زرګل ګردې وړې سترګې برګې کړې:
– تا ته چا ايجازه درکړې وه چې زما کره ری شه! آ؟
زه لکه مهربانه خور له خندا شنه شوم:
– جنتي شې! ورېندار راته...
بېرته مې خوله ونيوله. هسې نه چې هغې له مېړه پټه کړې وي. په ټوکه مې وويل:
– وروره! لکه چې مېلمه دې نه لګي. آ؟
– خدای مې دې ستا ورور نکي! ته چيشی يې؟
زه پوه شوم چې خبره جدي ده. انديښنې مې خوبنې له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:
– جنتي شې! څه شوي؟
– څه شوي څه مانا؟ د سيال ګوتې تکې شنې اوښتي. ايچيشی نشي اخېستی.
– وی قوربان! زه ډېره پښيمانه يم. بد شوي. څه وکم؟ اوس...
– نو تا نه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چيشی وشي کنه، جوندی دې خورمه.
د هرکلي مسئول، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وکړه چې مه راځه. زرګل تر لږ غورېدو وروسته لاړ. زه په کوټه کې پر تخت پرېوتلم. سترګې مې پټې کړې. ښايسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لپټاپ مې خلاص که. په نېټ کې مې طنزي هايکوګانې واورېدلې. خو فکر مې بدل نه شو. تروخت مخکې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما داسې خوږ ولګېد لکه پر دوزخي د جنت وږم. ټوله ورځ ورسره وګرځېدم. زړګل مې بېخي په یاد نه شو. مازیګر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راورسېد. زما بدن مړاوی شو. خو داځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ویې ویل:

– ای جینۍ! ستا کوټه څه رنګه ده؟

ما هزاره ځوان ته وکتل. یو مېین د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر وخوځوه. په کوټې کې مې ټول څراغونه ولګول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجیبه مست مست ګرځېده. خندل یې. تشناب ته یې سر دننه که. الماری یې وکتله. ویې پوښتل:

– دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟

– همدا دي کنه. ولې؟

– دا؟ هههها، دلته خو یوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده.

– څه یې کوم؟ ډوډۍ خو نده چې یو وار وخوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله یوه اغوندم کله بله.

ما د یخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره وخندل. ویې ویل:

– یره منم دې. دا ځینې خو د شلو زرو جوړه یو وار اچوي، بس. ځان ښیي. خو څه؟ زمونږه صنمۍ، له موره شلغمۍ.

ما وخندل. د مڼې جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز څراغ ولګوه. سترګې یې وبرېښېدې. بند یې که. پر تخت یې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت یې وکه. هغه مې کله دومره شوخ لیدلی نه و. ما د جوس ګیلاس راوړ. هغه له منګولې ونیولم. زما پوستکی بیا لکه وینه سور شو. سترګو ته یې ځیر شوم. چې نیت یې معلوم کم. هغه وپوښتل:

– ای دا لاس دې ولې؟

– خیر دی. بېرته ښه کېږي.

هارون جوس په یوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس وخندل:

– اوهههههاو! کمال دی. ای ته څونه نازکه یې؟ راځه زما څنګ ته کېنه کنه مړې! که په ما باور نلرې؟

– جنتي شې! دا څه وایې؟ په تا له ځانه تېره یم.

– نه رښتیا؟ ته ام ماسره مینه لرې، آ؟

ما سر وخوځوه. هارون له تخته خیز که. ویې ویل:

– اوهههههاو! ولا ایخ باور مې نشي.

– وه خدایه پاکه! زه دلته یم ستا لپاره.

هارون په کوټه کې له خندا شین وګرځېد. تا به ویل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. ما زړه نا زړه وپوښتل:

– جنتي شې! ته هم زما لپاره سیاست پرېږدې؟

– ستا دپاره؟ ستا دپاره دونیا پرېږدمه. سیاست څه شی دی؟

ما ته تر ټولو ښه ډالۍ همدا وه. موسکۍ شوم. سترګو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وویل:

– سبا بیا غږېږو. اوس خوږه شپه ګرانې!

د ګرانې کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم یادېده. د مېز د څراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لګوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بیا دواړه د ښار په مختلفو برخو کې وګرځېدو. کله چې ماښام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وویل:

– ای ګرانې! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه اوسو. اوس خو به راباندې باور کوې؟

زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سل په سلو کې زړ ګیه.

هارون له لاسه ونیولم. پر تخت یې نرمه سملولم. زه د خپل ګران غټو خړبخنو سترګ ته ځیر وم. دونیا مې نه لیدله. لکه د ژوند د حقیقي خوندونو په سیند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نږدې کوله. خو بدن یې رېږدېده. لکه څوک چې یې په زوره ټېل وهي. هغه بېخي نږدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خیالونو ووتلم. پاڅېدلم. هارون لاس واچوه:

– مه یې خلاصوه!

د هغه غږ نری شوی و. دروازه بیا وټکېدله. ما د هارون لړزنده لاس ته وکتل. ومې ویل:

– پرې مې ده کنه! هلته ګارسون بېچاره ولاړ دی.

– نه، سمله! اغه بېرته ځي.

– جنتي شې! ما ډوډۍ راغوښتې.

د هارون لړزېدل کم شول. سینه یې له هوا ډکه او تشه کړه. ویې ویل:

– نه یې خورو. د مینې خوند مه خرابوه!

– نه کنه. د مینې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.

– د امدې ځایه جواب ورکه، ځه!

ما خپل سور لاس ته وکتل. شکې شوم. نظر مې د هارون په سترګو کې ژور خښ که. ومې پوښتل:

– ته نو څه غواړې؟

– مینه کنه.

– څه ډول مینه؟

هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وویل:

– جنتي شې! پام چې مینه او هوس ګډ نکې! مینه عزت ته وایي. مینه شرافت، انسانیت ته وایي. مینه مېین ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلوسه ده. او دا شیان سرۍ د چانه نه پټوي.

د هارون څېره مړاوې شوه:

– ګوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امدا اوس راباندې باور ونکې واده ام نه درسره کومه.

وه خدایه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما ویل:

– جنتي شې! خپله دې د واده وویلې.

– راشه نو! ام یې زړه کېږي ام ساړه.

هارون یودم راټوپ که. لکه غټ زمری چې پر وړې هوسۍ کېوځي. ما په زوره ټېل وهه. لکه توپ وار شو. بیا هم نه ټینګېده. ما په ځمکه سملوه. ګونډه مې په ټټر ورخښه کړه. له درده وسونګېده. خوشې مې که. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سینه یې سولوله. سا یې هم سوزېدله. له شرمه یې پاس نه کتل. ما له ګارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ که:

– وروره! زما مېلمه هم ځي. لاره ور وښییه!

هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنګال و. لکه ټول امیدونه چې ورڅخه ډیلیټ شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولګېد. د خزلو په ټیم کې مې چپه که. د ځان د آراماولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنیادم ژوند راته عجیبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هرجواب یو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا که! اخېر دې نتیجې ته ورسېدم چې موړ یو د بل په خبره پوه شوي نه یو. که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته ټلیفون وکه. زه د چمن په منځ کې پراوږدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد:

– ای ای ته څه بلا یې؟ ټول خلک درنه پاذاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟

په لاس کې یې کاغذونه وشرکېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:

– ما وبښه! ما ښام ښه ونشوه.

– هه، په ښښنه غوښتلو ام پوهېږې؟

هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یادا شتونه پکې وو. مطبوعاتي کنفرانس یې درلود. ما ویل:

– جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.

هارون له قهره کټ کټ وخندل:

– کوم واده؟ کېنه مړې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیرصیب خلاص ندی. خوانښې خسر خو به باد او بڼکه وي. پوهېږې؟ که پس د محمده پیغمر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.

– وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.

– توووبه! ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...

– خدای ته وګوره! لږ ستړګې خلاصې که! هغه ستا مرګ غواړي.

– او ته مې جوند غواړې؟

ما سر وخوځوه. هارون وپوښتل:

– ولې؟

– جنتي شې! ستا ژوند ماته تر ځانه موهم دی.

دې کې نابېره ساجدې زموږ له شاځخه غږ که:

– شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوهېدمه چې ته درواغ وایې.

موږ مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد:

– نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.

– شه نو دا چیش دي؟آ؟آ؟

– دا خو...

د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیګ که:

– بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزشته اینسان یې. سر دې خلاص سو؟ ګرسره زما ومخ ته رانسې بالا!

ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برګ برګ وکتل:

– وینې څه بد دې وکړل؟

زما هم زړه ډک و:

– جنتي شې! زه هېڅ نه پوهېږم. تا خو ماته ویل تا سره مینه لرم؟

هارون غږ جیګ که:

– دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی مین یمه.

– دا نو څنګه چل دی؟ مېین په هغې یې، هوس دې په ما راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون غابښونه وچيچل:

– هه، ولاکه دې کيسه کې ام يمه. اغه يو کار و، ونشو.

اوښکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترګو تېر که. ومې ويل:

– ساجده خور هم تا غوندې ده. مينه تا سره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.

د هارون سترګې بوټې بوټې را ووتلې:

– څه شی څه شی؟ ته اوس په ساجو تور لګوې؟

– رښتيا وايم. د مهرباني موسسې د مشر سره يې وران وران خندل. تاسې دواړه خبرې پټوئ. دا څنګه مينه ده؟

– تا له يې څه؟ ته مونږ په جنګ نشې اچولی. ته دې خپلې بڼې سرې که!

ما سترګې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنګېدم:

– زه بڼې نلرم.

– هاو کنه. ته نو څه شی لرې؟

– زه تا سره په رښتيا مينه لرم.

– ههههه زه د اوله پوېږدمه چې ته لېونۍ يې. ته ولاکه مينه بېخي پېجنې.

زما د سينې تخته کېکاږل شوه. ومې ويل:

– دلته مينه درد دی. مينه ځورېدل دي. مينه د هر سپکاوي زغمل دي. تر اوسه خو همدومره پوېږم.

– آفرين! مينه ځان په زوره د چا لمنې له غور ځول ندي.

– دا څه وايې؟ ما؟ وه خدايه پاکه! ما څه کړي؟

– تا امدا اوس ماله ونه ويلې چې مينه درسره لرمه؟

ما سر وخوځوه. هارون وخندل:

– پاکه جينۍ نو الک له داسې وايي؟

– جنتي شې! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟

– هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له به هر ډول چټلې خبرې راځي، ته يې وايې؟ آ؟

– وی توبه! هيله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!

– ولا که يې په لاره تلې يې. درې ورځې ماسره نه ګرځېدلې؟ داپاکي شوه؟ کوټې کې راسره يوازې نه وې؟

زما ارواح په بدن کې تنګه شوه. هارون د هاغه څه پيغور راکوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:

– پاکه جينۍ لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره يوازې نه کېني موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنګ دې ورک که!

زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته ټليفون وکه. هغې نه غوښتل چې ويې ويني. مګر هارون له غږونو پوه شوی و چې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون يې وليد. له دکانه ووتله. ځان يې پټ که.

وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې يې پيسې شمېرلې. ناڅاپه يې هارون مټې ته ټکان ورکه:

– تا رښتيا د نوي ريس سره خندل؟

پيسې تيتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چيغه يې کړه:

– ځغله لغړيه! څه د خپلو رنډيانو سره مېلې کوه! ګوره، شيطاني ام درته کوي.

– خبره مه تېروه! جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته څوک يې؟
– خندل دې که نه؟
– بېخي مې خندل. په خندا چيش کېږ...
هارون په سپېره ووهله. چيغه يې کړه:
– ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پاڅېدله. لړزنده ګوته يې د هارون سترګو ته ونيوله. شونډه يې وچيچله:
– که دې بل ځل وار وکړ، شه؟... زما دوې خويندې، دوې وربنداري کونډې دي. وچې ډوډۍ ته يې نه رسېږم.
– بلهبانه نه وه؟ ته خو مرۍ اوبې، کالي ګنډې. دا لاس کې دې پيسې ندي څه دي؟
– چيشي؟ نه بس کېږي.
– دروغ وايې.
– نر غوندې.
– نو د ډوډۍ دپاره ايزت خرڅوې؟آ؟
– ټوله امدا کار کوو. ته يې نه کوې؟
– زه تا غوندې بې حيا نه يمه. ښا؟
– دا چيش دي؟ د بل پښې ښځې چې پيسه داره سې.
– اغه ستا کار دی. ښا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
– شه؟ زه دې لکه چې نه وينم.
– څه څه؟ ته څه شی وينې؟آ؟
– هرشی.
– اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بداخلاقو ښځو دي.
ساجدې په ژړا کې يو دم منډه واخېستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مارکېټونو کې ګرځېدم. هغې هلته پيدا کړم. شيطانه يې وبللم. جنګ يې وکه. عجيبه سپکې سپورې، کنځا. ماويل زړه يې درد کړی دی. پرېږده چې تش شي!
ماسپښين د هوټل په انګړ کې په دوو پښو ناسته وم. تنکي ګلان له شمال سره زانګېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېږي. مګر بيا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شيطانان نلري» چورت مې وهه چې څه رنګه د غورځنګونو مشرانو ته قناعت ورکم چې پير السبي ابليس دی. ټيليفون مې وترنګېد. ډاکټر دقيق و. خوشحاله شوم چې خپله يې تماس ونيو. هغه تر ستړې مشي وروسته وويل:
– په بښنې! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه يې جينۍ؟
– نه، خيرو خيريت دی.
ډاکټر دقيق سره نېکتايي له غوټې ونيوله. يوې او بلې خواته يې کشه کړه چې سسته شي. ويې ويل:
– موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! يو سات به کېنو. کيسې به وکو.
ما ټيليفون له خولې لېرې که. وبنګېدم «هه، سبا به دا هم وايي چې يو ازې راسره ناسته وې» د ډاکټر دقيق غږ بيا راغی:
– آ؟ څه دې وويلې؟ په زوره وايه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
– څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په ټليفون کې نه کېږي. ته خو يو وار راشه! زر دې نه توييږي.
ما چورت وهه چې نوې خبره به څه وي؟ ښه ښا، د پير السبي له اصليته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ويل:
– سمه ده. درځم. خو دفتر ته.
ما دعا کوله چې اټکل مې سم وخېږي. له دې سره به نه يوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقيق په دفتر کې د اوږدې کوځې سکرترۍ وويل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. يو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت.
ما ته يې وکتل. د ملنډو موسکا يې وکړه. زه يې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. ګردکی مشر په فولادي دريشۍ کې د الماری هنداري ته ولاړ و. په څټ پراته وېښتان يې ږمنځول. په هنداره کې يې وليدم. موسکی شو. ما وپوښتل:
– نوې خبره څه ده؟
– هههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پيدا کړی. ته...
سکرترۍ په مايک کې غږ که چې د چاپخانې سړی پر قرارداد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسيه واخېستله. ويې ويل:
– سړی وساته! زه بيا غږ کوم. پرښته جانې! ته کېنه کنه!
– جنتي شئ! پير السبي ابليس دی، همدا مو ويل؟
مشر کټ کټ وخندل. ګڼ برېتونه يې ارت شول. دواړه لاسونه يې له دوسيې سره جيګ کړل:
– په ښښې! اول خو راځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پرديو ته ويل کېږي. او «ته» د مينې نه خپلو ته. دويم، ګوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې ګوناګار مې کې!
– وه خدايه پاکه! دا رښتيا ولې څوک نه اوري؟ او دروغ دستي مني. هغه ابليس دی ابليس. شيطان دی.
ډاکټر دقيق په موسکا بيا کوچ ته لاس ونيو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسيه پرانېستله. سترګې يې جيګې کړې:
– يوه خبره راته رښه وکه! اوس ته د پير صيب سره د ښمني کوې، که هارون له غورځنګه باسې؟
– اح! وينئ ډاکټر صيب؟ ابليس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.
– هههه ما ته خپله هارون وويلې.
زه د هغه سترګو ته ځير شوم. ويرېدم چې هارون ورته زموږ د جنجال کيسه کړې نه وي. هغه موسکی و. لکه خبر چې وي. ما سترګې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقيق غږ مې واورېد:
– په ښښې! ما ويلې زه به هارون له غورځنګه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. څنګه؟
ما ويل ښه نو دغې معاملې ته يې غوښتې يم؟ ډاکټر د دوسيې پاڼې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنيادمان ولې خپله ښکي خرڅوي؟ د ګټې په صورت کې خو ښکي نه شوه. په غږ مې وويل:
– تاسې خو ښځه لرئ.
– هو. لرم يې. راباندې ګرانه هم ده! خو قسم دی ستا دپاره يې پرېږدم.
– وی توبه! ولې؟
– که ته سړی وې کنه، او ځان ته دې په آيينه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.
– که مانه ښايسته پيدا شي؟
– بله مور به داسې لور را نه وړي.
– که پيدا شي؟
– ايڅ امکان نلري. ګوره! ما ته مالومه ده. هارون تا ته ښه نيت نلري. ښا؟ خو زما مينه پاکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له هارون سره د بحث کیسه وکړه. ما یې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مینه کړی و. بیا په بلې میین شو. د هغې لپاره یې اوله ښځه طلاقه کړه. چورت مې وهه چې نور به څو مره ودونه په مینه کوي؟ د هغه د ډاډ لپاره مې وویل:

– تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پیرصیب دوښمن دی.

– ههههه ویم ری مه وهه ګلابو! زه پو پېږم پیرصیب. او ښان ساتل جیګې دروازې غواړي!

زه پوه نه شوم. هلته یې د پیرالسبي په مقابل کې د رېدل ګناه بلل. دلته بیا درېږي. د هغه له زاریو سره سره مې ونه منله. له دې ځایه د بنستپالو دفتر ته لاړم. بډ وهلی مولانا دومره خوشحاله شو لکه همدا چې یې د ژوند لوی آرمان وي. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونیو. ما هغه ته هم د پیرالسبي اصلیت روښانه که. مولانا توبې وباسلې. نصیحتونه یې شروع کړل. ویل د پیرصیب غیبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته یې زما په صفتونو ځان ستړی که. په ما یې د زړه د بایللو وویل. د واده په صورت کې یې د دریو ښځو د طلاق وعده وکړه. ما ویل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟

د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د میزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وګرځېدل «مشران قانع کول خو غر په غېږ کې نیول شول. راځه عامو خلکو ته به ووایم. ګوندې ویې مني» لپټاپ مې پر وړوکي مېز خلاص که. مقاله مې ولیکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابلیس کار دی. ټلیفون مې راوا خیست. له رسنیو سره مې تماس ونیو. هغوئ ویل د غورځنګونو په باب کنځلې هم خپرولی شي. خو پیرصیب هېڅ عیب نه لري. زړګل مې په زړه کې وګرځېد. څوځله مې شمېره راوستله. مګر د هغه قهر مې سترګو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه که. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتیجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زړګل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد وویني. هغه خجالت و چې د منني په ځای یې لانجه وکړه. زما حال یې وپوښت. ما د رسنیو له انکاره خبر که. هغه ویل:

– مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

– جنتي شې! د مرکې نه تېره یم. بل کار کوم. د سنبلې په پینځه ویشتمه په حضوري چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

– دقه سې! څوک به پکې وي؟

– ټول قشرونه. چې رسنۍ هم راشي. ته تش اعلان خپور که!

– په سترګو!

– بې سترګو مشې!

یو خو په دونیا کې دا شیطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته یې نه غواړې، او چې ته یې غواړې تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غر او سمه نه لیدله. مګر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اوږد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله.

هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې یې مخ ته ودرېد. هغې زرزې سترګې ورپولې. په آرامه یې وویل:

– خلک ګوري. لاره پرېږده! دورې سه!

– ساجو هیله کومه! ته زما یوه خبره واوره! بیا دې نه کلکومه!

– د چیش دپاره؟

– ولا چې زه تا له...

– ته زما ابخ نه کېږې. نا محرم یې. لاره پرېږده!

هارون تک سور شو:

– مه کوه کنه مړې! زه ستا هر څه کېږمه. دواړه مینه لرو.

– شه؟ څوک وایي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! دادې څه په شیشکه اړولی یمه؟ ښه ته راله وښایه! څه دروغ مې ویلي؟
– ما ته د بداخلاقې اینجلۍ په سترګه ګورې. مینه د ایغې سره لرې.
– اوهووووو! ام مړ ام پړ. منمه چې مخکې مې نیت ښه نه و. خو اوس درله ښایمه چې داسې نده.
– ضرورت نسته بالا. مخه ایله که!
د هارون په سترګو کې اوبه وځلېدلې:
– هیله کومه! ما د اغې ورځې نه خوب ندی کړی.
– بل درواغ.
– قسم دی. ای ساجو! زارۍ درله کومه. بې تا مرمه. که وایې د ټولو مخکې دې ښپو له ولېږمه.
هغه ځمکې ته ټیټ شو. ساجدې کلک ونیو. ډکې سترګې یې ور واړولې:
– ته څه خبر یې؟ زه امدا اوس لېونۍ یم. د اغې څېره مې په سترګو کې لکه زوزان چخېژي.
– وه ظالمې! زه خو تاسره یمه کنه. اوس چرته ځې؟
– سودا اخم. په خونه کې پرته وم. کوچنیانو بغارې وهلې. مورګانو یې ول وژي دي. کور کې شی لا نسته چې ور یې کو.
هارون روان شو:
– درځه!
– یه یه. زه یې خپله اخم.
– غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوکی کار وکمه من من غو ښې الهه.
– یه یه...
– دا کارونه پرېده ساجو! زمونږ په منځ کې ویش نیشته.
– پوېږم. خیر ویسې! زه پیسې لرم.
– ته ښکاره که!
هارون یې دستکول ته لاس که. هغې کش که:
– ومې ول سته. درواغ خو نه وایم. ځه بالا! ته به کار لرې.
– اوهووووو! یانې اوس ام رانه خفه یې.
– یه خو...
– راکه دسکول!
په دسکول کې د شونډو او نوکانو ارزانه رنګونه او د پوډرو قطۍ پرته وه. په جېب کې یې پیسو ایله د یوې ورځې خرچه پوره کوله. هارون مخ ته شو. له اوړو نیولې تر نسکو یې په بوجیو واخېستل. په زرنج کې یې بار کړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر کې کېناستله. هارون نو عرش ته وخوت. د راډیو ستنه یې وګرځوله چې سندرې پیدا کې. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه مټک ته برابره شوه. زه غرېدلم. ما ویل راتلونکې اونۍ خلک له لوی راز څخه خبروم. هارون تریو شو. ساجدې ته یې کړ:
– دغې غونډې له ځو. څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلکو له رسوا کو.
هلته زه د مټک راډیو له سټډیو څخه په خندا ووتلم. بیا مې د کامیابۍ امید پیدا شوی و. زرګل دروازې ته اشاره وکړه:
– ته راځه! یو چېرته ځو.
– چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا به یې وګورې.

ما ته د زرګل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې و منله. زموږ سپینه سراچه د خیر خانې په او له حصه کې په لویې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاړه کتل مې خوښ نه شول. غبرګ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ما له زرګل څخه وپوښتل:

– دا کوم ځای دی؟

– د ډاکټر صیب د قیق مېلمستون.

ما پښنه ونیوله:

– جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ما ته ښه نیت نه لري.

– ولې وېرېږې؟ زه در سره یمه کنه.

موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیټونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر د قیق په سپین ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ دواړو ته لاس راکه. زما ورغوی لکه وینه سور شو. زرګل ډاکټر د قیق ته وویل:

– داده! نور تاسې پوهېږئ کار مو!

ډاکټر د قیق په خندا ما ته وکتل. بېرته یې مخ زرګل ته که:

– کور ودان! نر سړی یې. خپله وعده دې پوره کړه.

زه پوه نه شوم. کله مې یو ته کتل کله بل ته. زرګل وپوښتل:

– د جرمني کار به مې کله وشي؟ ایوانان مې پاذاب دي. ښځګا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترګو ګاټې یې دوه دوه ښکارېدل. وېرېږمه چې رانه مړه نشي.

– بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ویزې او ټیکیټونه وغواړه!

– خیر ویسې ډاکټر صیب! خو دوه هفتې ډېرې دي. زر نه کېږي؟

– کوشش به وکم.

زرګل پاڅېد. سیده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مګر ساتونکو ونیولم. ما ناري کړې:

– ای وروره! دا څه کوې؟ ما دلته مه پرېده!

زرګل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدلم. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بیا مې چیغه کړه:

– ای وروره! خدای ته وګوره! ما هم بوځه! زه دې بچي جوړولی شم.

زرګل زما جوړول یو ځل لیدلي وو. په باغ کې تېز روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول.

ډاکټر د قیق ټلیفون غوږ ته نیولی و. ګرځېده. ویې ویل:

– مولانا بچو! پتا سکه والوته. شرط دې بایلود! پیسې رالېږه!... هههههها نېکاح خو ستو نزه نده. امدا سې په هر ډګر کې ما ته درکوم! ... هههههها لاس دې خلاص!

زما زړه ډک و. ومې ویل:

– ای ډاکټر صیب! ولې؟ زما ګونا څه ده؟

هغه له لېرې موسکی شو:

– تشویش مه کوه! ستا پکې ګټه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه جنتي شي! په څه کې مې گټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ یا چې دلته بندي یم؟ ما پرېږده! خدای ته وګوره!
هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ویې ویل:
– په ښښني! مینه ایچا په اسانه نده گټلې.
– زه تا سره مینه نلرم.
– پیدا به شي. اوس داسې وبوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنګه باسم. ته راسره واده کوې.
– وه ډاکټر صیب! چې مینه نلرم نو واده ولې وکم؟
– په ښښني! چې د هارون په شتون کې زما گټه ده نو ولې یې وباسم؟
ما یې سترګو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث گټه نه لرله. ومې پوښتل:
– واده کله دی؟
هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته یې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته یې مخ که:
– واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول یې یاد ساتي.
زما سودا لا زیاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه باید د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. یودم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې مې چوکۍ جیګه کړه. لویه ښیښه مې وویشتله. چوکۍ د ښیښې له ټوټو سره چمن ته ولوېدله. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې خوشې وم. ډاکټر دقیق په آرامه سیل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. یو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم. بېرته یې راوستلم. ډاکټر دقیق موسکی و. برېتونه یې وخوځېدل:
– زه د ښځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوښه وي امغه وخت واده کوم. صیي شو؟
– نه، زما هېڅکله خوښه نده.
– داسې مه کوه نووو. په ښښني! د پیښې نه تېښته نشته.
شا یې واړوله، لاړ. زه سسته پسته کېناستم. زړګل ته چورت وړې وم «څه پې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته ګوري، نه دنیا، نه اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» تر سهاره ناسته وم. ډاکټر دقیق راغی. په موبایل کې یې ویډیو وښودله. ما لیدل چې هارون ته وایي سر له ننه ته دلته وظیفه نه لرې. هارون په قهر تاو راتاو شو:
– ای ډاکټر صیب! زه حیران یم. اغه جینۍ څه شی ده؟ په ښایسته نقاب کې شیشکه ده.
– په ښښني! هر څه چې ده زه پې مین یم.
– ولا زه مو مایوسه کړمه. یاني د غورځنګ نه تاسو له شخصي ګټې موهمې دي.
ډاکټر دقیق سترګې برګې کړې:
– تا ته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنګ په څه شي کې گټه ده په دې زه ښه پوهېږم.
هارون په کړه خوله وخندل:
– ههههه، د غورځنګ ګټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟
ډاکټر دقیق سور شو. ساتونکو ته یې مخ که:
– نیم ساعت پس یې په دفتر کې ونه وینم!
هارون روان شو. مخ یې را وګرځوه:
– ماله کارونه ډېر دي. بنستپالو له ځمه.
ویډیو بنده شوه. ډاکټر دقیق بیا خپلې مردارې سترګې را واړولې. شونډې یې موسکۍ وې. برېتونه یې ورپېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
– زما خیال څه کوي؟ هغه له سیاسته ندی وتی.
– په ښښني! اغه لتوګی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وايي. پرېږده يې!
ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونیو. ما کش که. هغه قصداً زما دواړه لاسونه کلک کړل. ما ټېل وهه. هغه وار شو. په ځمکه ولګېد. ملا يې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر راغلل. ډاکټر یودم په خندا شو:
– باح باح باح! زمونږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
ما ترې مخ وګرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکېښود. په تګ کې يې وویل:
– نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
هغه د جاپانیانو تعظیم وکه، ووت. زما زړه تنګ و. پاڅېدلم. په سالون کې وګرځېدم. ټلیفون مې راواخېست. زرګل ته مې زنګ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړ و. په کاغذ کې پېچلې ډوډۍ يې واخېستله، روان شو. ما وویل:
– وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیایه! ماته يې مرض مالوم دی.
– ښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
– باور وکه! شیطانان ور ننوتي دي.
– دقه سې! بیا وایې؟
– دا ځل ربښتیا ده. ته یو بې کینې کس راوله! په ګوتو کې دې لرګي ننباسي. سورت دې ووايي! زور دې وکي! شیطانان وځي.
زرګل له قهره پخ وهل. ټلېفون يې بند که. سره له دې یوې مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ يې تلاوت کوه. د اینړېندو په کار يې غرض نه درلود. د هغې دم ګټه ونه کړه. وروسته يې بچي د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح تړلو پیسې نه اخېستلې. بیا هم د دم نتیجه هېڅ وه. زرګل په ټلیفون کې په ما بړک وهل:
– هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلې! زما د ایوانانو ګوتې دې بیا پلې پلې...
– نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
– د سې پاک وو لکه د زم زم اوبه. هی خدای دې وشرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. ایڅ پښېمانه نه یمه.
زه حیرانه وم. ما ویل دا څنګه چل دی؟ په بنیادمانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. ګرد چاپېر نیمه بربنډو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سګریټې لوخړې ویستلې او کله يې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به يې غږ که «واح شربتکې واح!» د ګوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سر يې په تعظیم ټیټ و:
– زما ګرانه پاچا! د بدرنګې پرښتې کار وشو. ډاکټر دقیق وګټله. مولانا يې جینګې داړې پرېښود.
ابلیس لاسونه وغځول. هغه يې کلک په مخ ښکل که. ويې ویل:
– لعنت په بنیادم! ته په ما ډېر ګران يې ببرو. ځکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پرښته به ښه ځورېږي نو آ؟
وزیر ببر سر وخوځوه. ابلیس کړس کړس وخندل:
– ډېر ښه! داسې کار وکړئ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وتړي! بیا يې د ناپاکۍ په تور طلاقه کي! چې له ځانه يې کرکه وشي! دد يې د دادا مذب!
دواړو په زوره زوره وخندل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاګرې شاته د منګولې ټس ورکه:
– واح شربتکې واح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ډاکټر دقیق په مېلمستون کې ګرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او ښکو مې د لیدلو مخه نیوله. په زړه ک مې ویل، دلته پر ځمکه ژوند د ښو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول ښه وي او ښه کول بد. سترګې مې رڼې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنګ ووهه. هغه په یو نېکرکې پر تخت نېغ کېناست. درېوا ړو ښځو ته یې وویل چې چاپې کول پرېږدي، ووځي! له ما سره نرم غږېږه. ما یو ښتنه وکړه:

– جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

– ماشاالله! ګل سړی ده. اغه اوس د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې مو بارکه ږیره یې ده.

– ما ویل تاسو هغه د غور ځنګه وباسئ! زه د رسره واده کوم.

د مولانا اعجاز الحق سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. په ښویه سرا و ببره ږیره یې لاس را کاږه:

– جزاک الله. ته چېرته یې ګلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه یې؟

– همدلته بندي یم غضب.

– لا حولو ولا! څې دا به څنګه سي؟

د سنبلې **۲۵**مه شوه. زه له ملاآذانه ویښه ګرځېدم. د حضوري چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېر امیدونه وو. چورت مې وهه چې څنګه ورشم؟ د دریم منزل بام ته وختلم. شمال یخ لګېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوئ په مقایسه مېلمستون لکه لوی پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چپنه واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خو ساتونکو ولیدلم. بېرته یې ودانۍ ته را وستم. په باغ کې نور خلک هم وو. هغوئ هر چېرته زینتي توکي درول. د ونو ترمنځ یې د څراغونو لړونه کشول. ما چورت وهه چې له دغې موقع څنګه ګټه واخلم؟ اوه بجې وې. ما تر کړکۍ کتل. هغوئ ودانۍ ته نږدې کار کوه. دوه غبرګې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکه چې کارګرې دي، مرسته به ترې وغواړم. مګر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلي قطیان پر مېز کېښودل. ما ویل:

– جنتي شئ! دا څه دي؟

ګردپېزې ښځې قطیو ته اشاره وکړه:

– دغو ته مونږ سره زر وایو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږدمخې ښځې د چرګې د کټکټاک خندا وکړه. زه هکه پکه شوم:

– د واده جوړې؟ ډاکټر خو ویل چې زما خوښه نه وي واده نه کوي.

هغوئ په خندا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ایله پوه شوم چې واده ته تیاری نیول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقیق راغی. په سترګو کې یې د هوس لمبې وې. موسکی موسکی کېده. زما په اوږه یې نرم لاس کېښود. ویې ویل:

– نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بیا ونه وایې! ځان تیار که نو! مېلمانه راروان دي. اته بجې ملاصیب زمونږ نیکاح تړي. زما زړه ډک شو:

– جنتي شې! د خدای نه ووېرېږه! الته به څه جواب وایې؟

– وبه وایم چې ما یوې یتیمې او یسیرې جینۍ ته دونه مینه ورکړه، چې د خوشالۍ نه یې وزرونه شنه شول.

– هیله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقیق خوله له خندا څخه نه راټولېدله. واسکټ یې وواېست. ما شا واړوله. هغه د واده سپینه دریشي واغوستله. د کړکۍ له لارې یې د ساتونکو غوټ قوماندان ولید. دی هم سالون ته ورووت. قوماندان وویل:

– وبښه مشره! ټلېفون دې بند و. مولانا اعجاز الحق راروان دی. څه وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه ښا ! واده ته راځې؟ ما خو غوښتی ندی. څه پرېده چې راشي! د خپلې ماتې سیل به وکې!
مولانا تېز له موټره کښوت. د جالۍ خولۍ یې پر ګنجي سر کش کړه. په غټو ګامونو سالون ته ننوت. له ورایه په غصه ښکارېده. دواړه مشران اوږد مېز ته مخامخ کښناستل. لکه جنګي چرګان یو بل ته برګ وو. یوازې د غورځنګونو رسنۍ موجودې وې. مولانا ګوته وشنډله. ویل سیکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقیق نه منله. مولانا هغه له ګرېوانه ونیو. ډاکټر دقیق هم د حریف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلویان جنګ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم ګواښ وکه چې د ډاکټر نوی طلاق به د رسنیو سرټکی کي. هماغسې په بیړه له مېلمستونه ووت. په موټر کې یې د تلویزوني کمرې غټ تور بکس خلاص که. زه ترې ووتلم. نژدې مې زړه چوېدلی و. اوږدې ساګانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وخندل:
– سخت عملیات وو. ماشاالله! زما الکانو توره وکړه. د ډاکټر چخه هم سر لاړ هم سرسر. هههههه
ما د موټر له ښیښې وکتل. دکانونه او رستورانتونه تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته یو؟ مولانا وویل:
– هارون مې د غورځنګه وباسه. لکه څې واپس سیکولرانو ته لاړ.
– جنتي شئ! اغه د ډاکټر نه خفه دی. ما په ویډیو کې ولید.
– فیکر کوم اغه یې تاته چل جوړ کړی وه. ناکامه سو. هههههه
زه هم موسکی شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سیاسته وتی نه دی. فکر مې د حضوري چمن غونډې ته لاړ. ساعت ته مې وکتل. اته بجې وې. یودم مې خېټه ونیوله. زګېروی مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما ویل:
– درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
– ته صبر وکه صبر! اینشاالله زر رسېږو.
– جنتي شئ! دلته نه کېږي؟
مولانا د الیشنګ رستورانت لوحې ته وکتل. په موټروان یې غږکه. شاته کاروان هم بریکونه ونیول. مولانا امر وکه چې رستورانت له خلکو تش کئ! شېبه پس موږ ننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانټ خاوند خپلو کسانو ته ویل لوی سیاسي رهبر مو مېلمه دی. هم به پیسې ډېرې واخلو او هم به رستورانت مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمایش اخېستلو ته راغی. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وویل:
– که ایشېدلي لټري وي، مالګه پې واچوئ، رایې وړئ!
د مولانا په تنګو شونډو سترګو کې پوښتنه ښکارېدله. سړي روښانه کړه:
– صیب، خوړکې د لغمانیانو جبه وکړه. مونږه لوبیا ته لټري وایو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سړي فرمایشونه ولیکل او ورک شو. ما موبایل راواخېست. مولانا ته موسکی شوم:
– جنتي شئ! زه یو ټلیفون کوم بېرته راځم.
– جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواړه خواړه کتل. لکه سړی چې په اخیستې مال ویاړي. نظر یې د رستورانت تر دروازې راسره لاړ. ما ټلېفون د دروغو غوږ ته ونیو. د رستورانت مخ ته ګرځېدم. ډوډۍ تیاره شوه. خو زما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملګرو کله ما او کله کبابونو او پلوونو ته کتل. هېچا له وېرې لاس نه کوه. یو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانت مخ ته نه ښکارم. یو تن راووت. بېرته یې اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغی. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حیران وو. لکه زه چې ځای په ځای غیبه شوې اوسم. هرې خوا ته منډې شوې. مګر ویې نه موندلم. مولانا ګوته وشنډله:
– ویم د هر جای چخه چې کوئ دا جینۍ به پیدا کوئ! که نه خیر مو نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ لاړل. ډوډۍ يې پرېښودله. د هوټل خاوند په ميدان پاتې شو. زه د زينتي لوښو د کراچۍ له نسه ووتلم. کراچيوان هماغه هلک و چې د عيدګاه مخ ته يې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقيقې وې. غونډې ته رسېدی شوم. خو زه د زرګل کورته لاړم. دواړه ماشومان مې کېنول. د سترګو ګاټې يې غبرګ ښکارېدل. لکه دوه سيکې چې سر په سر وي. د زرګل سور مخې ښځې زه ټېل وهلم، بچيان يې کش کړل. ما هغه په خپل ټيکري وتړله. پنسلان مې د ماشومانو د ګوتو تر منځ کېښودل. سورت مې وو ايه. پنجې مې کېکاږلې. ماشومانو په چيغو وژړل. له بدنه يې شيطانان لکه شمال وتښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. دېوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضوري چمن غونډې ته مې تلوار و. د زرګل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وويل:

– جنتي شې! مرض يې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې يې جنګ ته مه پرېدئ! چې شيطانان بيا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ما پسې حضوري چمن ته راغلل. لکه وړې لېوان ګرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندې نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لاړ شي. د سپېرښا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مګر رسنيو خپلې کمرې ټولولې. شل باندې نهه شوې. ما ليدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لاړل. زه له ټکسي ووتلم. دريځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وګرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکی شوم. هغوئ غاښونه وچيچل. د هارون ترڅنګ د توري لونګۍ او تورو عينکو سړی و. ما ته شيطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځايېدل. دباندې پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته يې تلوسه وه. ما ويل صبر وکئ! درته وايم. خو اول يوه پوښتنه کوم:

– څوک پوهېږي چې دا وطن ولې تل نارامه وي؟ آ؟ څه دې ويل؟ بد خلک لري؟ نهء. اتفاق نشته؟ نهء. زه يې ووايم؟ د شيطانانو د لاسه. څوکاله مخکې چې جنګ ودرېده؛ اين افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښياري نه وه. اصلاً د شيطانانو پام بلې خوا ته لاړ. مګر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پوهېږئ؟ افغانستان د ابليس پايتخت دی.

د خلکو په سترګو کې تعجب له ورايه ښکارېده. دروند ګونګوسی جيګ شو. زه مخ ته لاړم:

– لکه دا دومره کلونه چې يې تاسې د جنت په اميد دوزخ ته اچولئ، نن هم ابليس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي.

د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه تږلي لېوان په خپلو ځايو کې تاوېدل. يوتن نارې کړې:

– خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه يوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتيا د اورېدلو تلوسه لري. بيا مې خوله مايک ته نژدې کړه:

– جنتي شئ! هېڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابليس ښه پېژنئ. پوهېږئ څوک دی؟

شور لا زيات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «وو ايه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جيګ که:

– ابليس؟ ابليس پير السبي دی پير السبي.

خلک يودم چوپ شول. لکه په تلوېزون چې برق لاړ شي. د پير السبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته ګناه ښکارېدله. ما د همدا سې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

– رښتيا وايم. که مو پام وي پير السبي ناڅاپي راپيدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زياتې شوې دي. د هغه شيطانان خلک غولوي. په جنګ يې اچوي.

په خلکو کې بيا ورو ورو شور پيدا شو. د مخامخ سړي په تورو عينکو کې لمبه وځلېدله. ما ته يې غږ که:

– ای ای لعنتي! ته چې په پير صيب لګېږې، ددې نه ښکاري چې ابليس خپله يې.

ما غوښتل ووايم چې يو شيطان همدا دی. ويې نيسئ! خو ساجدې خبره مخکې کړه:

– دا ورور رشتيا وايي. اصل کې تاسره غمونه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ورونو ! دا ماله مالومه ده. ډېره بې حیا جینۍ ده.
زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوې «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غږ که:
– ابلیس وولئ، ثواب وګټئ! ابلیس وولئ، ثواب وګټئ!
چا تیږې، چا څپلۍ وارې کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړې وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیګ اواز مې وویل:
– جنتي شئ! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېږدئ!... زه وایم...
یوه څپلۍ مې په مخ ولګېدله. زه کږه شوم. خو ځان مې ټینګ که. د وړو تیږو باران و. په زنګانه کې د غټې تیږې لګېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مګر د هارون مې په سترګه ولګېد. لکه په مغزو کې چې مې د رڼا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدلم.
په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرګل په الماري کې کټل چې زما ګولۍ څومره پاتې دي. تو له فضا د دواګانو په بوی لړلې وه. سر مې دروند و. څنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره تو کې کولې چې خوشحاله یې کې. په بل کټ کې چاغې ښځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نژدې د پاخه عمر سړې خپلې ناروغې خور ته زه وښودلم. وپسېد:
– ببو ! دغې جینۍ د مریضانو جامې د خپلو دپاسه اغوستې ندي؟
زړې پېغلې په جیګ غږ خبرې کولې، چې زه یې واورم:
– دا خیرنه، خړوسکنه؟ هاو هاو. بې سُره هم ده. تو له شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار د ننه راځي.
رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستلم. د زرګل ورته سړمې وپړسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:
– جنتي شې وروره! زه جوړه یم. ما سپینبین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلې!
– دقه سې! نور مې مه شرموه نو ! ایوانانو ته چې ګورم د ډاکټر مېلمستون رایاد شي. په وجدان مې درد ولګي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الک دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتي ده. ښه څه ورک یې که! زه ما سپینبین درپسې راځمه.
– نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی، قوربان! ښه دی چې وریرونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله یم.
هغه په خندا مننه وکړه، ووت. ښځې غږ که:
– لونډه بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچاته ویته ویته کېږي. شرم...
زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنګون مې درد وکه. ګوډه ګوډه تشناب ته لاړم. هنداري ته ودرېدلم. د ښی سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړی، تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غږ راغی. سر مې وویست. غفور ماما و. لمسی یې له لاسه کشوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفورماما هغه کېنوه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوئ هرې خواته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسي عملیات یې شوي وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلما راته وخندل. ما ویل:
– جنتي شئ! اتل جان څنګه دی؟
عایشې د مخ تورخال وسولوه. ما ته یې کړ:
– د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟
– څه شوکر! هارون جان ندی راغلی؟
خوبانې ترور سترګې تنګې کړې. د مخ ګونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:
– تاله یې څه؟
– تې ګیله منه یم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مېړه ته وکتل:
– دسې خلک دي. خپل درد وينې، د بل مرګ نه.
غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کش کړه. مخ يې راواړوه:
– ته چې هرڅه کوې کوه يې! ګوره په پيرصيب به نه لګې! ګونا لري. امدا پرون يې راله ټلېفون وکو. ستا تپوس يې کوه. ما ويلې مونږ نده ليدلې. ګوره ته ورپسې تومتونه تړې، او د اغه ستا جوبلېدو ته سودا ده.
– جنتي شئ! هغه دروغ وايي. چلباز دی.
ټول په سړمو کې وپشېدل. خوبانې ترور غږ که:
– هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندې ازار وهلو دونيا ورانه کړې. څوک چې حيا نلري د پيرصيب به څه قدر وکي؟
– وی، تروري! تاسې خبر نه يئ...
– مکاري پرېده! چې هاروني مې ښځې پسې مړ شي تا غوندې جينۍ ورله نه کومه. هاو.
– وه خدايه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...
غفور ماما برګ شو:
– څه نو! په خبره پوه شه کنه نو!
ما سر ښکته واچوه. ګوډه ګوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوئ د خوشحالۍ غږ واورېد. اتل سترګې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عايشې د غومبري په تور خال د خوښۍ اوښکې راغلې. زوی يې څو ځله ښکل که:
– اخ مورکۍ درنه لوګې شه! څنګه يې زما د زړه ټوټې؟
– مه جاړه موري! جوندی يمه.
خوبانې ترور غږ که:
– وی، قوربان! شوکر شوکر! خدای دې تل جوندی لره!
اتل لاس اوږد که:
– ای مورې مورې! ماشوم چې بيمار شي يوه مور يې دوه کېږي؟
– وی، صدقه! د بې خودۍ د دوا کار دی. زه درله دوه ښکارمه.
ټولو وخندل. هارون سا نيولی ورسېد. په عذر يې وويل چې مشر کار راسپارلی و. پرېښودی مې نه شو. عايشې سر وښنده:
– ايخ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خدای دې جوندی لري!
د هارون زړه ولګېد. پيکی يې له تندي بره ټېل وهه. غټې خړبخنې سترګې يې اتل ته واړولې. موسکی شو:
– دا جينجړ خو جوړ تيار دی. زما يې زړه وباسو.
ماشوم جواب ورکه:
– جينجړ به ته يې. جينجړ به دې زوی وي.
له ټولو سره ماته هم خندا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:
– زويه الله دې راله د هرې بلا نه وساته! که تا ډانګټرانو له ټلېفون نه وکړی مونږ نه پاتې وه.
– ما؟ نه نا. ما ټلېفون ندی کړی.
هغوئ يو بل ته وکتل. غفور زوی ته کړ:
– ډاکټرانو ويلې د عمليات پيسې ام شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون موسکی شو. لکه دوئ چې ورسره ټوکې کوي. د مريض غږ جيګ شو:
– اوح اوح خبر نه يئ غږېږئ. پرښتې ترور ورکړي.
د ټولو خولې وازې شوې. شاوخوا يې وکتل. زه پناه ودرېدم. د مريض غږ بيا راغی:
– ډاکټر ماما ويلې که ځنډېدلی و ماشوم به مړ و. زه يې ښودلمه.
ټولو په يو غږ وويل «خدای دې نه کي» د عايشې اوښکې وڅڅېدلې. زوی يې ښکل که. هارون پلار ته وکتل:
– پرښته د کومه شوه؟
– ماله څه پته ده. لکه لېونۍ ګرځي. ټوک ټوک ده.
– ښه ښا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!
مور يې غږ که:
– بلا ورپسې! ما يې ام باد وباسو.
– نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟
اتل او زلما يوځای وويل:
– اغه ښه ترور ده.
دې کې مې د ډاکټر دقيق کسان وليدل. پر زينې ختل. هرڅا ته بوغ بوغ کېدل. زما زړه وډ بېده. د ټېښتې هېڅ لار نه وه. څادر مې په تندې کش که. څنګ ته مې يو ماشوم له چوکۍ څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غېږ کې واخېست. مخ مې د بوال ته که. لکه په ولاړه چې تې ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه يې وهل. ويې ژړل. ما په مخ مخ ښکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقيق کسان تېر شول. ماشوم مې خوشې که. پر زينې کېوتلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وويل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه يم»
مازيګر په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عايشې سره د چای په تيارولو کې منډې وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خپرامانه ناسته وه. د اتل د مريضۍ کيسه يې بخۍ په بخۍ کوله. زه يې ياده کړم، چې د عمليات پيسې مې ورکړې وې. يوې ښځې وويل:
– داخ، د خدای رخم له ګوره. په چا غيبي وشي. ای خوبانۍ! اغه جينۍ دې څه کېږي؟
– د زېړې غوا خورزه.
ټولو هررر وهل. په ښځې ښه ونه لګېدله:
– وۍ ی ی ی! غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک يو بل په بلا وخي. اغه څونه ښه جينۍ ده.
– بلاته ښه ده. هارونی غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نيوله، اوس يې جونې نيسي.
مېلمنو پيغلو په زوره وخندل. د ساجدې پيتې سرمې وپړسېدلې. سبا غرمه يې دکان ته د خرڅلاو جامې يوړې. له هغه ځايه سيخ د هارون دفتر ته لاړه. سوکان يې خپلو تشيو ته تکيه کړل. ويې پوښتل چې دا څه کيسه وه؟ هارون ورته د اتل د مريضۍ موضوع له سره راونيوله. هرڅه يې ټکي په ټکي تشريح کول. څو د ساجدې شک لېرې کي. په پای کې يې وويل:
– دغه سې چل دی. چې دې بلا نه څنګه ځان خلاص کمه؟
– شه؟ زياتي ونسوه. ته يې ماته پرېږده بالا!
ساجده ټوله پشېدله او ښورېدله. مازيګر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمي زمرۍ د سېرېنا هوټل دروازې ته ودرېدله. د تلاشي ښځې وويل چې پرښته نه شته. د ساجدې شېبړم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوئ زه خبره کړم. ما ويل څه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي؟ را دې شي! ساجده د هرکلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه ګوډه ګوډه کېدلم. هغه له ځان سره موسکۍ شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلي چې يې نه يم. زه ورسېدلم. غږ مې که:

– ستړې مشې خورکۍ! څنګه يې؟ خويندې، ورېندارګانې، نور غټ او واړه ښه دي؟

د ساجدې تندی تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:

– ټول له شه دي. ګارډانو ول نسته. ته دلې يې.

– ښه ښه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!

زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:

– زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلې. شه؟

ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وګرځوه:

– جنتي شې! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وړۍ ووځي؟

ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او څراغو ته ځير کېدله. موږ رستورانت ته ننوتلو. څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې ښځې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غړېدله. ګوتې يې پر مېز ټکولې. ګارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:

– موږ مېلمه ته نه وايو چې چيشي خورې؟

ما وخندل. ځان ته مې دال او هغې ته پيځه وغوښتله. د ساجدې له سترګو ښکارېدله چې پر پيځه چورت وهي. ما ويل:

– پيزا ايټالوي غذا ده. هغوئ يې پيځه بولي. پښتو کې خو هم د «ځ» توری شته کنه.

ساجدې سر وښوروه. ښغه شوه. پيړې شونډې يې ورپېدلې:

– پشتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لږ سخت دئ. مګرم پېښوريانو ورته اسانه کړې ده. ډېری توري يې کشلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. دغسې د «خ ځ ښ ږ» توري.

زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوې دي. مثلا خلک پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. ګارسون په قاب کې کرېندوکي ټيکلي راوړل. ساجدې د سترګو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:

– اخ دا ټيکلي نو مړه اشتيا په ټوپونو راولي.

ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکنې د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلی مې واخېست. په چکنې کې مې چو که. لمده څو که مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ ځنډ وروسته ګارسون هغې ته ګرده پيځه کېښودله. ټپونه ترې ختل. ماته يې وړوکی قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:

– په داسې نامي هوټل کې دال د خندا وړ دي.

– ولې؟

– دا نو چيش دي؟ نوره خوراکو نه نسته؟

– اخ داسې مه وايه خورکۍ! تا ندي خوړلي.

– چيشي؟ دونې مې خوړلي چې زړه مې ترې بدېږي. دا...

ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نری پايتي کې ډوډۍ ميده کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوری مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– طبعه ده نو. زما بیا غوښه بد ایسي.
ساجدې راته کاږه وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ویې پوښتل:
– پوشتنه کولی سم چې ولې؟
زما سترګو ته د هارون سپین چرګ ودرېد. په یو بل ګران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې یې پلار حلال کړ هارون تر یوې میاشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ویل:
– وی، خورکۍ! غوښه د حیوان وژل رایادوي. خوا مې پې بدېږي.
– زما د هارون جان بیا د چرګ غوښه نه خوښېږي.
زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وایي. ستنې چوخوي. موسکۍ شوم. پر ساجدې ښه ونه لګېدله. تېره تېره یې وکتل.
زه ووېرېدلم چې لانجه جوړه نه کي. داسې خبره مې لټوله چې پام یې واړوي. ومې پوښتل:
– په پښتو ادب کې کوم خواړه ډېر یاد شوي دي؟
– شیدې چې پې یې ام بولو، کوچ، پېروی، سابه. ځکه او مالداري د پشتنو د عاید سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنګ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موږ چې په ریشتینولۍ ویاړو علت یې امدا شیان دي. د چا تکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ویلو او چالاکۍ ته ضرورت نه پیدا کېږي. ځکه چې عاید یې ثابت دئ.
ډوډۍ وخوړل شوه. ګارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پیسو اندازه وګوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې نښوده. درې نیم زره افغانۍ مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وویل:
– اوس نو راځه چې په هوټل کې چکرې درکم. سیل به وکې.
ساجدې تندی لا تریو که:
– ته شه پوېږې. مکاري دې پرېږده!
– وی، خورکۍ جنتي شې! دا نو...
– ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟
زه په دهلېز کې ودرېدلم. ومې ویل:
– زه؟ ما څه کړي؟
– تا ویلي چې مینه ورسره لرې.
ما په تګ کې جواب ورکه:
– هو. مونکره نه یم.
ساجده وپشېدله. تاوه راتاوه شوه:
– شه؟ ماته ام وایې مونکره نه یم؟ ته څوني سپینسترګې یې؟
هغه یودم راجوخته شوه:
– ای ای! اغه زما دئ. سر دې خلاص سو؟ که مې...
– جنتي شې! اغه مجرد دی.
د ساجدې تندی ګونجې شو:
– شه سمه ده. تا سره مینه لري؟ آ؟
– نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما سره يې لري. سر دې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وينم!
– وی، خورې! ته لېرساړه وخوره! فکر تغير کولی شي. نيکاح موهمه ده.
ساجده ولړزېدله. مخ يې واړوه. بېرته راوګرځېدله. غږيې جيګ که:
– نيکا د هر چا سره کېدلی سي. مينه موهمه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږې؟
ما سر وښنده. ساجدې ټېل وهلم. په دېوال تکيه شوم. ژوبلې پښې مې برېښن وکه. ساجدې سترګې برګې کړې:
– ته چيش غواړې؟ آ؟ ژر وايه بالا! آ؟
ما په آرامه وويل:
– د مرګ نه د هارون بچول؟
– اغه چا په درختې پسې سرچپه ځړولی دئ؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي ځوک نه مري. سر دې خلاص سو؟
– وی، خورې! غم دادی کنه چې پوره يې ده.
ساجدې سترګې خلاصې او خوله شپېلۍ کړه:
– يووو! هارون رشتيا ويل. ته سمه دمه لېونۍ يې په خدای چې. د انسان د تقدير څه يو خدای خبر دئ.
– بې شکه. خو دده نه زه خدای وهلې هم خبره يم.
ساجدې کټ کټ وخندل. آن د هوټل د هرکلي مسئول سترګې واړولې. ما وويل:
– ای خورکۍ! زه وايم هارون په موږد دواړو ګران دی. راځه په ګډه يې بچ کو!
– يووو! يووو! د ګوره لورې! ته اوس ماته بنه کېږې؟ ځان ته ځای پيدا کوې؟
– جنتې شې! زه ستا ځای نه نيسم، ته زما نه نيسې.
ساجدې غاښونه وچيچل. زه يې په ټول زور ټېل وهلم. خو ما ځان ټينګ که. لکه دېوال ونه خوځېدلم. زما زور ته د ساجدې تندی راټول شو. بد بد يې وکتل. سريې وښوروه. په موبايل کې يې د غټې چړې تصوير وښود:
– دا وينې؟ دا مې ستا د پاره رانيولې ده. که بيا مې د هارون سره وليدلې درپشکې شخوم يې.
هغه په جيګه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زرګل ته د هارون همکار ويلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه يې هارون ته له پرښتې سره د لانجې راپور ورکه. ويې ويل:
– ګوره! د پرشتې څه د نيجات لاره نيکا ده. سر دې خلاص سو؟
– باور مې نشي. اغه بې سُره ده.
– ماته يې خپله وويل.
– نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له ووايم چې تا ماله وغواړي.
– ژر کوه بالا! اغه د هوټل څه وځي. چې ستاسې کره پرې نه وځي.
– شک نيشته. په خدای چې تې يرېږمه.
– زه ام.
دواړو يو بل ته په سترګو کې وکتل. پخ يې وهل.
د ميزان د مياشتې له رسېدو سره زما په رنګ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږد مرګ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختياره لړزېده. پخوا چې په آسمانونو کې وم، د بنيادم مرګ راته له يوې حويلۍ نه بلې ته تېرېدل ښکارېدل. وروسته پوه شوم چې د دوئ لنډ ژوند مينې خوندور کړی دی. ځکه يې دوام غواړي. مګر اوس مې وليدل چې تر مينې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنګينې ورکوي هم بدرنګي. زړه مې تنګ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړله. هېڅ تاثیر یې ونکه. په پارکونو او غونډیو ګرځېدو لا په تکلیفولم. دې کې رایاد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملپاتړه لیکله، هغه یوه پېښه ولیدله. کونډې سوالګرې دومره پیدا کوله چې پینځه بچي له مرګه بچ کي. خپله یې نه خوړله. بالاخره له لوږې مړه شوه. هارون ته یې عصبي تکلیف پیدا که. ډاکټر وویل هره ورځ د شلو دقیقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملا تیر منظموي او د اعصابو آرامتیا راولي. اوس ما په یوه ورځ کې درې ځلي هماغسې وکړل. په رښتیا مې فکر آرام شو. سهار د سېرېنا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو څېرو ته مې پام شو. له ټکسیوانه مې وپوښتل:

– جنتي شې تره! دا خلک ولې تروه ښکاري؟

– خو سبا میراثمړې مظاهرې دي. اتي ایځوک نه پوهېږي چې د چا کور په غم اوړي.

– مظاهرې ته دې نه ځې کنه!

– هه، په خوله اسانه ده. زموږ سیاست لکه پوډر. اتي چې پې واوښتې، نه یې پرېښودی سې، نه ښه او بد پېژنې.

– د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

– خلک د روزګاره باسل. د وزګارو بل کار سته؟

زه په قلعه فتح الله کې د مټک راډیو دفتر ته ننوتلم. زرګل په تېزو ګامونو مخ ته راغی. ویې ویل:

– اوهو! ته اوس ام په نخچک ځې؟ پښه به دې کتلې وه! ما ته نه اوسې.

زه یې په تېزو خبرو په څنډه وپوهېدم. په نڅا کې د نخچک او د ګوډ تګ مقایسې خندا راوستله:

– جنتي شې! که پښه ما ته وه کله ګرځېدی شوم؟

دواړه په جیګرې کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولي سړې تصویر ته کتل. پر کاغذ یې لیکلي وو «زه مټک راډیو اورم» ما ته پکې مصنوعیت ښکارېده. زرګل د پخوانیو ټیپونو د کسټ جړه فیته په لاس راکړه. خپله یې د کسټ په سوري کې ګوته تاووله. خو فیته نه سمېدله. ما ویل ته صبر! زه یې جړوالی باسم. لګیا شوم. هغه فیتې ته اشاره وکړه:

– دا د یو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلې وه؟ ما هارون ته وویلې. شرمول به پکې نه وي ګوره!

– خیر ویسې! شکر چې تا غوندې غمخور لرم.

– یو خو زما صفت مه کوه! ما ته خپله بې غیرتي رایاده کي. اغه د ډاکټر دقیق مېلمستون...

– نه وروره! ته هم ملامت نه وې. دا پرېده! ما ویلې یو کار به ونکې؟ په راډیو کې د شیطانانو ننبې ووایه!

– دقه سې! د شیطانانو ننبې. هههههه.

– هو کنه. چې خلک شیطانان وپېژني. چې ویې نیسي.

– ټوقې مه کوه! شیطانان خو چا ته ښکاري نه.

– د بنیادم حالت کې ښکاري. پیر السبي نه ګورې؟ او څو چې له سترګو پناه شوي نه وي د پېریانو حالت ته اوښتی نشي.

– رښتیا؟ هه، ما به ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر وخوځوه. زرګل خپلو زنګنو ته په ورغوو شړک ورکه:

– دقه سې! نو زما ورته ولې پام نده شوی؟

– د ننبو نه یې خبر نه وې کنه.

زرګل چورتي شو. ما د فیتې وروستی غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سوري ګوته ننوېستله. ویې ویل:

– دا دې څنګه وکړل؟ زما ورته سترګې سپینې وې.

– جنتي شې! زه خو به هم یو نیم کمال لرم کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو نښې نه خپرومه.

– ولې؟

– ماته اسې خبره ښکاري. پوهېږې؟ زه چې محصل وم ابا مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تمه راتمه.

زرګل سوړ اسویلی وکه:

– که دا وکمه اوربدونکي مې کمېږي. ډونران به رانه لاړ شي. نه خوري، که ګوناګاره ام شمه، ایو انان مې نه خوارومه.

خو زه ورسره موافقه نه وم:

– نه کنه. دا نوې خبره ده. ته بیا ګوره! خلک به یو بل ته وایي متهک راډیو واوره.

مګر زرګل نه منله. زما تر ډېر ټینګار وروسته یې زړه نا زړه قلم او کاغذ واخیست. ویې پوښتل:

– ښه، نښې یې څنګه سې دي؟

زه خوشحاله شوم. ومې ویل:

– یوه نښه یې ډېره ښکاره ده. د سترګو ګاټي یې یو رنګ وي. منځ کې وړوکی تور خال نلري.

– هو، هو، دسې خلق مې لیدلي دي.

– وینې؟

– نو که څوک یې وپېژني شیطان به وربانديې حمله ونکي؟

– نه، د هغو خو کار شیطاني ده. یو بنیادم ته تاوان د بل بنیادم په لاس رسوي.

– نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟

– ولې نه؟ که بنیادم ګناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه پې کولی شي.

– او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟

– هو، وهلی یې شي. ځورولی یې شي. قسم ورکولی شي، چې ددوئ د سیمې نه لاړ شي. خو وژلی یې نه شي.

– ښه بله نښه؟

– بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترګو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.

– بل؟

– جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.

– دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدا یوه جوړه اغوندې.

زه موسکی شوم. زرګل زما لستوڼی کش که:

– اجیبه ده.

زه ناسته وم. زرګل دا نښې په راډیو کې وویلې. خو د خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شا وخوا ګرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نژدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېړې ورکولې. ما غږ که:

– ای ورونو جنتې شئ! مه یې وهئ!

د اوږدې ږیرې، خرییلو برېتو او بدو وهلو پایڅو سړي سرې سترګې واړولې. ویې ویل:

– شیطان دی بې بې.

– هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه ګورئ؟ هما غه سې په وړو کاڼو پې لعنت ووایئ. وهئ یې مه! خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره ای! د شیطان ترورزۍ وختله. ههههههه. څه خورې څه! پربده چې زړه یې یخ کو!

– نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره دښمني ده، نه د جسم سره. قسم ورکئ! چې له دې وطنه لاړ شي. ټیټکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنګ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:

– توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!

شیطان چیغه کړه:

– توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.

یودم ورک شو. ټولو وخندل. خو د ډېرور زړه یخ نه شو. ځکه تریو و. زرګل موسکی موسکی کېده. ما ته یې کړ:

– چې شیطانان لاړل هر څه به سم شي. کنه؟

– نه، پیرالسبي خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچایۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هر کار پې کولی شو.

همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې تورې تاکاوۍ ته کېوتل. هلته په پېریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. پزه یې د فیل په خرطوم واوښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دېوالونو د اسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړکۍ او بې دروازو تاکاوۍ یې شا ته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خندا او ګډا وه. د هرچا له خولې د سګرېټو، چرسو او پوډرو لوخړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شړپېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور اوبه غورځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې بربنډ لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تپونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیګ چت یې سلګونو ستنو ټینګ کړی و. زرګونه شیطانان د ابلیس شانداره تخت ته مخامخ ناست وو. دوئ سجده وکړه. پرچوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:

– ای د اور د عالي ذات ولسه! وواییئ! ولې وېرېدلي یئ؟

له اول قطار څخه د اوږدو ځوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نری و:

– زموږ ګرانه پاچا! تبا تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم راکوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچایي ختمه شي.

د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترګې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:

– دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنګه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟

– نه په تمثیل کې خبره نده.

– نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنګه؟

– نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترګو ګاټې ګوري.

– ایخ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟

– پرښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل څوک خبر دی؟

– امغه رذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟

– په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.

– اوففففف! زه مجبور فرمان صادرکم چې د اور عالي ذات د څه وخت د پاره په پېریانو بدل شي!

د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:

– مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسې نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه پوه یږم ګرانه! غټ خطر دی. څه وکړم؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځوریږي او ته ورکولی نشم.
– اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنګې پربښتې ته سمه جزا ورکړو.
– بېخي سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
د میزان پینځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له ښیښې کتل. دا د ښار وروستۍ برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مګر دا سې ځای مې ونه لید چې هلته دې د شیطانانو پهره داران ولاړ وي. یا هغوئ په خاص نظم وګرځي. یوه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیوان ته مې کړ:
– جنتي شې تره! دلته ودرېږه! زه راځم.
هلته خلک راټول وو. زه یې تر شا تېرېدلم. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ږیرخریېلي غږ که:
– ای ستاسې تروریستانو د لاسه دا وطن وران دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنګوي.
د ږیرور سا سوزېدله. غاښونه وچیچل:
– تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډۍ زامن یئ.
هغوئ یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چپه چپه او ښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنګ ونښت. زه یې منځ ته ننوتلم. هغوئ مې خلاصول. خو چا نه منله. اخر مې په چیغه وویل:
– تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځا نه کوي. ښځه چې منځ ته شي سوله کوي. تاسې ته ګوره! جنتي شئ! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنګ مو اچوي. عقل پیدا کړئ عقل!
هغوئ یودم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ واورېد:
– ای دروغ وایي. دې په موږ د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
اوس یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنګ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برګ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه وویرېدلم چې ما به هم ورټې. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکه. له دې ځایه د مهک راډیو ته لاړم. زرګل په حویلۍ کې له تک سور کس سره خدا ای پاماني وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرګل له خندا شین شو. د تندي دپاسه ګنجی ځای یې وګروه. هوا یې د نښتو غاښونو تر منځ کشه کړه:
– د یونیسیف مامور ده. پروجه راکوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات اورېدونکي لري.
موږ د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
– ښه؟ موبارک! موبارک!
– مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو ځانګه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
– دقه سې!
زرګل په موسکا وویل:
– جنتي شې!
دواړو وخندل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
– ښه نو تا چیشي وکړل خورکۍ، تا؟
– هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خو بل څه مې واورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وا! دي کنه. نو ندي؟
– نه. يوازې هاغه لاړل چې خلکو قسم ورکړی دی. نور ټول د پېريانو حالت کې شته. بنيادمان يې نه ويني.
– دقه سې!
– هو. ته امدا په راډيو کې ووايه!
– په سترګو.
– بې سترګو مشې! بل ووايه په هر ښار کې د شيطانانو بازارونه دي. او په کابل کې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې کئ! خپله پکې بازارونه جوړ کئ!
– نو چې تا پيدا نه که، خلک به يې څنګه پيدا کي؟
– مه کوه وروره! په چا چې باور نشي هماغه ناممکنه کار کوي. قوت په فکر کې دی، نه په مټه کې.
هاخوا د شيطانانو د امنيت ببر وزير د سکروټو له کوچ څخه پاڅېد. د مټک راډيو د نوې خپرونې په باب يې ګوزارش ورکه.
ابليس د اور شراب وڅښل. تش ګيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
– اغه پرښته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل کوي.
د ټولو له خولو د شکايت بنهار وخوت. د پيشو په څېره شيطان په غاښونو لاندينې شونډه کېکاږله:
– په دا زړه مې لکه يخې او به ناسته ده. وی، وی، وی، نو!
د غټې خولې او ځوړندو شونډو والا وويل:
– اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيکه ميکه. تووو و.
ابليس لاس جيګ که. ټول غلي شول. هغه ګوته تېره ونيوله:
– ډېر مه غرتېږئ! تاسې د پرښتې د ښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې کونج ته کړئ ټول.
هغوئ يو بل ته وکتل. د زمري په څېره شيطان سترګې پټې وې. کوږ ناست و. وېښ شو. ويې ويل:
– نه نه، پاچا مې يې. راباندې ګران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
هغه نشه و. بېرته ويده شو. خوره هار يې وخوت. ابليس ببرې وروځې واچولې:
– داح، نه يې مني. ويم بې شکه چې زمری دی، خو مړ زمری.
په بازارونو کې شيطانانو په زوره وخندل. ابليس غبرګه کړه:
– د اور په ذات قسم چې موږ ک پې برګ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشې اخېستی.
د خنداګانو غږلا جيګ شو. ابليس چيغه کړه:
– چوپ! چوپ!
آن د شيطانانو په بازارونو کې هم ټول غلي شول. هغه ويده کس ته بيا ګوته ونيوله:
– په تاسې کې اغه غيرتي امدا دی. لږ تر لږه په خبرو کې خو مقاومت کوي.
ټول وښنګېدل. ابليس وويل:
– ستاسې د بې غورۍ نه پرښتې موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچا رسولی نه و.
له اول قطار څخه د ځوړندو غوږونو شيطان په نشه حالت کې غږ که:
– عجيبه ده. دا مړزګه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
د پيشو په څېره کس مخ ور وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیادمانو ته شیطاني کوي.
کړس کړس په خندا شو. د ځوړندو غوږونو والا وویل:
– ای! نو پرښته ولې موږ سره نه یو ځای کېږي؟
ابلیس برګ شو:
– شوده ګانووو! له پرښتې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیادم نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
– بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیادمانو وهل ورکئ! او پرښتې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکاڼۍ په څېر د غټو غومبرو والا غږ که:
– هارون څنګه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترګې برګې کړې:
– تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خو شې لډوې. بدن ته ور ننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلئ!
– په دې خو پوېږم. وایم که ګونا ونکي؟
– ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
– اغه چې ډاکټر دقیق د پرښتې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوېږدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
– اوهوووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د ګوریلا په څېر ببر وزیر لاس جیګ که:
– زموږ ګرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینۍ! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بربنډې ښځې یې ګیلاس له شرابو ډک که. هغه په سر واړوه. چې ښځه تېرېدله هغه یې په نرۍ لکۍ لاسونه ښکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخندل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لړزنده ګوته یې وڅنډله:
– ای بې غیرتو! بند! نور بند! تر اغو چې مو دوښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نیغ شو. ویې ویل:
– ولې؟ موږ خو بنیادمان نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
– ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزګار شئ! د اور د عالي ذات د سوکالۍ د پاره کنه.
ټولو یو دم چرس او شراب وغورځول. لکه عسکري قطعه تیارسۍ ودرېدل. په ګډه یې غږ که:
– ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیګو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې آرمان وي. د لېوه او پیشو په څېره دوه شیطانان ترې ګرد تاوېدل. خو چا نه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستیکي چوکیو ملکان ناست وو. د هارون ساتونکو لوی تلوېزون پر مېز کېښود. فلم یې چالان که. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې ګناه خلک وهل، دکانونه یې چوړول او موټر یې تخریبول. مګر د سور ږیري ملک سترګې په هارون کې وې. د څنګ کس ته وپسېد:
– دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس ګوره!
د سپین پکول والا خوله غوږ ته نژدې کړه:
– پیسې چا ایسته غورځولي؟
– هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پړسولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
– چیشی؟ زه خو د چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جانانې جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلویزیون په سکرین کې مظاهره چیانو یوه ښځه په قمچینه وهله. هغې په چیغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وویل:
– ملک صیبانو! څنګه؟ شرو کوو له خیره؟
سور ځوان سرګردانه ګرځېده. ټلیفون یې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نزدې شو. موبایل ته یې اشاره وکړه:
– صیب لږ صبر وکئ! دوه کسه اوس رسېږي.
له ملکانو څخه د سپین پکول والا غږ که:
– څو اغئ راځي د ناستو کار وکئ!
هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکټونه وویشل. شیطانانو یو بل ته وکتل. د پیشو غوندې د ګرد مخ والا وویل:
– بوینو! خو وواییئ! رشوت دی که خیرات؟
د لېوه په شکل شیطان وخندل:
– هههههه د عقل ټوپکه! په سیاست کې خیرات نشته.
– کېنه ټرو! ته د عقل راکټې ولې څه؟
وروستي کسان هم راغلل. سورځوان د پیسو د پاکټونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په ټټر کې تورې سورې پیدا شوې.
خو شیطانان دده ټټر ته منتظر وو. یونیم ملک پیسې له پاکټه وویستلې. ویې شمېرلې. هارون پاڅېد. ویې ویل:
– د ښایسته او سمسور نورستان شریفو مشرانو اسلام علیکم.
ملکانو په موسکا سرونه وخوځول. د وعلیکم شورپورته شو. هارون مخکې لاړ:
– مونږ راغلي یو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدرمنو ملاتړ ولرو. تاسې پوهېږئ چې زمونږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.
یو علت یې د ټولنې د نیمې برخې فلجوالی دی. ښځې یادومه. تاسې فکر وکئ! ښځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې
شول ٪۵۰ نارینه. په اغو کې تقریبن ٪۲۰ ماشومان دي. لا به زیات وي. لږ تر لږه ٪۱۰ زاړه دي. پاتې شوه ٪۲۰ ځوانان. په اغو
کې ٪۱۰ بې کاره دي. د کټې والا یوازې ٪۱۰ لرو. او څټې یې ٪۱۰۰. نو د خلکو جوند به بلا ته ښه شي؟
ملکانو چکچکې وکړې. سوررږیري غږ که:
– بیخي دې د نښې منځ وویشت ولا.
د سپین پکول والا غبرګه کړه:
– خیر ویسې! ایله مې اوس مغز کار وکه.
هارون خوښ و چې خبرو یې په خلکو اغېز وکه. د سپین پکول والا په جېب لاس کېښود. ویسېد:
– اخ جانانې قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلی کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، ښځې کار کوي.
ملکانو ځانونه ټینګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي وسولول. خبره یې وغځوله:
– نو درنو مشرانو! که زمونږ ښځو تعلیم کړی و ٪۱۰ به اغو کار کوه. لږ به ښه شوي وو. خیرات ته به ناست نه وو. خو بنسټپال مو
کله پرېدي؟ د دروغو دلایل راوړي، جونې خو پرېده، چې این الکان له تعلیمه وباسي. پوهېږئ ولې؟ خبره داده چې که چا تعلیم
وکه بیا نو ددوئ حیثیت ورله مالومېږي. ځکه خو تبلیغ کوي چې په مکتب کې ښځې بد اخلاقه کېږي. مګر په دې سترګې پټوي
چې د اخلاقي فساد ګراف په بې سوادو کې تر باسوادو جیګ دی.
خلکو یو بل ته وکتل. سوررږیری وبنګېد:
– دا ګراف یې چیشی وویلې؟
د سپین پکول والا په خوله لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورو! ورو! ښځې ښيي چې مکتب يې ويلی نه دی.
– ښاااااا! ياني ستا ښځه ستا ګراف دی. زما ښځه زما ګراف.
د سپين پکول والا پخ وهل. د هارون غږ غلی که:
– بل طرف ته مترقي غور ځنګ دی. مونږ دا دی تاسې راټول کړي يئ. ځو په خپلو لورګانو تعليم وکئ. د تشويق دپاره مو پيسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هوساينې غم دی. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لا زيات شي.
خلکو غږ که چې ولاړ يو. لېوه شکله شيطان مخ خپل ملګري ته که:
– آفرين! آفرين! څنګه په مهارت دروغ وايي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت را يه غواړي.
د هارون په ټټر کې توره سوړه ښکاره شوه. لېوه شکله شيطان ورته کړس کړس وخندل. پيشو شکله هغه ټپل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شيطان داخل شو. هارون ورپړېد. خپل ګرېوان ته يې وکتل. لکه په ټټر کې چې يې تودوخه احساس کړې وي. د سترګو ګاټې يې دوه شول. لکه دوه سيکې چې سر په سر پرتې وي. هارون يودم وخندل:
– ای يارانو ای! چرس وهئ! شراب سکئ! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هههههها.
ملګرو يې په غټو غټو يو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وخندل. خو د سپين پکول والا برګ شو:
– وستاذه! د شرابو نوم ماخله! کافر کېږې.
– هههههه. ای پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زنديقان وي، آ؟
ملکانو بيا په زوره وخندل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنګېد. هغه ټپل وهه:
– پرېده مړه! ما کله ورانه خبره کړې؟ جوند خو دی د عيش و نوش دپاره. هههههها
ملګرو يې له لاسه کش که چې کېنه. مګر هارون غوښتل وغږېږي. بالاخره يې په زوره کېنوه. غونډه يې په نيمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه ليوه شکله شيطان سر راووېست. پيشو شکله شيطان ته يې کړ:
– اوس نو پرښته مرداره په ګوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ يې غواړو.
د ميزان په نهمه ډله ښځې په کراچيو راټاوې وې. ماشومانو ته يې جامې کتلې. ساجده په غوچما غوچ کې ترپُلې باغې عمومي لاړه. بېرته راوګرځېدله. د غابښونو د روغتون پر دېوال جامو ته ځيروه. پخې ښځې ټپل وهله چې لاره پرېده. دا برګه شوه. ښځه وبنګېدله، لاړه. ساجدې زرزې سترګې د سېرښا هوټل ته ونيولې. اسويلی يې وخوت. په چورت کې يې د مخابراتو د وزارت جيګ تعمير ته وکتل. بيا ترپله لاړه، بېرته راغله. يو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:
– خورې! څه شي پسې سرګردانه يې؟ ماته ووايه!
پخوا به ساجدې هم هزاره ګۍ لهجه کوله. خو اوس يې ټنډه تروه وه. په پښتو يې جواب ورکه:
– کرار دې پر ځای کشېنه! قومو.
هزاره هلک پوه شو چې د ټيټې پزې له امله يې ورباندې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:
– ولې په قارېږې؟ زه کومک کوم.
– ضرورت نسته.
هلک سترګې د څنګ ملګري ته واړولې. په دري ژبه وبنګېد «لېونۍ ده» ملګري يې برګ د سمال تر غاړې تاو که. سترګه يې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «څو اخلې؟» هغې کاږه وکتل. ځوان موسکی و. ساجدې ترې فاصله ونيوله.
هزاره هلک له لېرې خندل. د سمال والا ځوان بيا نزدې ورغی. وبنګېد «ډارېږه مه! پوليس نه يم» ساجده برګه شوه:
– چيشي دي؟ ځغله موردار خوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو پام واوښت. دسمال والا ځوان سترګې تېرې کړې:
- ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. ځه ورکېږه! که نه پولیس خبروم!
هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورناري کړې:
- پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.
د ځوان سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. پولیس را وګرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنۍ شوه:
- دا، دا یو سات شو دلته ګرځي. غله ده. ما ویلې ددې ځای نه ځه!
- هئ ګونګ سې! زه یو چاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وایي. بدې خبرې یې راته وکړې.
پولیس ځوان ټېل وهه:
- سړی شه ګوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!
ځوان خړې سترګې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.
د سېرېنا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه را ووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واورېد:
- ای ای پرشتي! صبر صبر! ودرېژه!
زه پښېمه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:
- ژر وایه! هارون چېرې دئ؟
- جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.
- هی سترګې دې خاورې سه! آخو بېرته راالئ. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟
- څه شی؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟
ساجدې له ستوني ونیولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینۍ غټه شونډه وچیچله:
- په مکاري خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې ترلی دئ. ژر وایه!
- جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.
خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پر سرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه کېوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کشه کړه:
- ای خو شې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.
زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:
- ای ای درواغجنې! شه یې واوره! که یې ایله نکې اریضه درباندې کوم.
ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:
- جنتي شئ! هارون مې په کار دی؟ د ارتباطاتو رییس.
فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په نازیې شنې سترګې ورپولې. زما د نرم غږ پېښې یې وکړې:
- جنتي شې! اغه خو تا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.
خورلڼو یې کړس کړس وخندل. زه ایله او س پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکۍ نجلۍ خپله ملګرې چونډې کړه. وپسېدله «ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته را وګرځوه. په هماغه انداز خو د خفګان په تمثیل یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الا توړۍ! ریس صیب دا درې ورځې نه ښکاري. چې اغې دونیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.
بیا د نجونو د خندا شور فضا ونیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خندا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:
– ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟
نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:
– الا کاش چې ماته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذرونه ویشلي وو.
بیا په دهلېز کې د زوروري خندا انګازې شوې. یو سړي غږ که چې موږ کار ته پرېدئ که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نزدې شوه:
– خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وایي. دا واریې ندي ویلي.
زه روانه شوم. په فکر کې مې رنګارنګ خبرې ګرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.
مټک راډیو ته لاړم. په سټډیو کې یوازې نوکریوال پاتې و. زه د زرګل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:
– وروره! د هارون نه خبر یې؟
زرګل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټرۍ اچولې. تېز وغږېد:
– بې وفا انډیوال؟ اغه ما نه خفه ده. ټلیفون ته مې جواب نه وایي.
– جنتي شې! هغه ورک دی.
زرګل ورې ګردې سترګې پورته کړې. په شونډو یې د شوخۍ موسکا وګرځېدله. سټډیو ته په تګ کې وبنګېد «دقه سې» نوکریوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:
– ښه تا ویلې ټیکټر ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنګه ورک ده؟
– ورک څنګه وي؟
– نا، که دسې وه غفور کاکا خامخا خبرولمه. چې ساجدې کو مه کانه کړې نه وي. ټیکټر پېې ډېر ګرم ده.
– نه، هغه داسې جینۍ نده.
– دقه سې! ستا زړه پاک ده. هرڅوک درته ځان غوندې ښکاري.
– جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.
– د اینسانانو مینه ده کنه. په وړه خبره کرکه شي.
هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلیفون وکه. ویل چورت مه وهه! ټلیفونونه یې اتتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.
سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوباني ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټي کې بېل وهه. د کوم خفګان څرک نه ښکارېده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه. غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. د خوباني ترور د مخ ګونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:
– مونږ سره دې څه کار دی؟
– جنتي شې ترورې! ما اورېدلي چې هارون...
– چې هاروني مې ورک دی. زړه دې نارامه شو. تپوس له یې رالې. ندی ورک. زړه دې آرامه شو؟ ځه نو په مخه دې ښه!
ما شیطان ولید. سر یې د وزګړي و. د هغې څنګ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوباني ترور پام و. ویې ویل:
– سترګې مه ستومانه کوه! په کاله کې نیشته.
– جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه یې کوې؟
– د ټولو سودا ده چې څه پېښ شوي نه وي.
– دا ټول څوک دي؟ ځه ورله ووایه هارونی مې روغ و جوړ دی!
– وی، ساجدې نو ولې دا سې وویل؟
– اغه لېونی ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمڅې لنډه ده، بنا؟
اتل غبړ که:
– ماما مې ویلې چرته ځمه. غم مه کوئ! هاو.
شیطان موسکی و. د اتل خبرې ته یې سر وخوځوه. زما بیا اندېښنه شوه. زلما غبرګه کړه:
– د بابا موبایل یې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شیطان لاسونه واز او سر کوږ که. ګواکې داسې غورې دي. خوبانې ترور په ماشومانو سترګې برګې کړې:
– غلي شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه ګډېږئ!
ماشومان لږ شاته شول. ما وپوښتل:
– ترورې! ولې یې پټوئ؟
اتل ترا بې مخکې جواب راکه:
– ماما مې ویلې چاله مه وایئ!
– جنتي شې! بل څوک ورسره و؟
زلما غبړ که:
– نا، بل څوک نه و. ځان سره یې خبرې کولې.
ما ویل «ښه ښه فیشني نجلۍ ځکه ویل چې تا لېونی که» غفور ماما راغی. ماشومان یې ټېل وهل:
– ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غړېږئ!
زلما برګه شوه:
– ما ولیده. ستا خو سترګې نه وینې.
د غفور ماما مخ وپړسېد. خوله یې د کوټې په لور ونیوله:
– عایشې! چرته ورکه یې؟ دا بچې دې وله! اوس یې درله وامه!
عایشه په منډه راغله. ماشومان یې بوتلل. ما ویل:
– ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بیا په بلا وانه وړې.
خوبانه ترور وبنګېدله «ګونګه شې په دا بې خیره خوله!» شیطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برګ شو:
– ځه جینۍ! دسې خبره نیشته. وړکیان دي. د ځانه خبرې باسي.
– جنتي شې ماما! موږ یې باید پیدا کو.
– نا، ستا مقصد څه دی؟ ماله دا وایه!
– زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
– بدبختي چرته ده؟ او ته یې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته چې پيدا شوې يې مونږ په غم ككړيو. پرېدې مو كه نه؟
ما ستركې ښكته واچولې. خوبانې ترور غږ كه:
– دونه چې وارخطا يې څه ښار د ناولو سړو ډك دى. د خدايه تا غوندې جونې غواړي.
زه له شرمه تكه سره واوښتلم. خداى پاماني مې وكړه. دې كې مې موبايل وچونګېد. د هارون تصوير راغى. وښتان يې ګډوډ وو. د مخ د پړسوب له امله يې يوه ستركه نه ښكارېدله. پر شكېدلو جامو يې د وينو چاپونه ليدل كېدل. دېوال ته كوږ ناست و. ژړل يې. په ما سر وګرځېد. ستركې مې ډكې شوې. مخ مې خوبانې ترور ته كه. بېرته مې خوله ونيوله «نه نه. دوئ به له خفګانه مړه شي» د حويلۍ په دېوال بل شيطان ننوت. سر يې د بيزو و. موسكى شو. ما په زړه كې وويل «دا شيطانان د هارون نه خبر دي. بايد په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وكم؟ څه وكم؟ څه...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لكه سېل ننوتل. زه يې كشه كړم. د چرګ كټكټاك وخوت. اتل او زلما په كړكۍ كې وژړل. ما له دواړو مشرانو كمك وغوښت. خوبانې ترور په وسله والو غږ كه:
– خير ويسئ بچيانو! ددې بلا نه مو خلاص كئ!
د مولانا مېلمستون د ډاكټر دقيق تر هغه هم مجلل و. زينتي بوټو، مرمرينو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټو غونډيو او له زانګېدونكو چوكيو سره سپينو څپرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالۍ خولۍ كې د سپينې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ماته يې غاښونه وچيچل. موبايل يې غوږ ته ونيو:
– اى د الله له حقانيته مونكره! څنګه سو؟ پتاسكه مې درچخه والوزوله كه نه؟
هلته ډاكټر دقيق وخندل:
– كېنه بچو! تاسره خو ام نده.
– ما چخه ده. لكه پېروى مې مخ ته ولاړه ده. هى خداى شرموليه! ته ما ته په هر ډګر كې ماته راكوې، ته؟
د ډاكټر دقيق غږ بدل شو:
– ګوره اى! د اغې تا غوندې ببره ګوريلا نه خوښېږي. اغه چې څنګه نازكه ده، دغسې يې فطرت ام نازك دى.
– خوسې خوسې مه كړتېره! ته ښځې نه پېژنې. تا غوندې څټلي ورته همجنسه ښكاري هههه.
– څه بچو! يوه يا دوه ورځې به مېلمنه وي. خيال يې ساته! زما امانت دى.
– ههههه د غريبۍ دې بېخ شين سي! د غركې كوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنيمت ده.
– اى اى ګوريلا! لاس ور نه وړې ګوره!
مولانا غړمب غړمب وخندل. ټليفون يې بند كه. ما په زړه كې وويل «دوئ څوك دي؟ افغان بنيادم خو د خپل ناموس په هكله داسې نه غږېږي» مولانا سپينه جالۍ له ګنجي سر څخه واخېستله. مخ يې ما ته كه:
– التهرا چخه ولې وتښتېدلې؟
– مجبوره وم. ماته په چمن كې خلك منتظر وو.
– څې ما سره څوك سم نه ځې تا غوندې به په تېرو ويشتل كېږي.
زما په جېب كې موبايل وربېږدېده. غږ يې بند و. ووېرېدلم چې را څخه وايې نه خلي. مولانا وويل:
– زه خو غلى ناست ومه. تا خپله ويلې ما وباسه درسره واده كومه.
– زه مجبوره وم.
– مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زيامت د چا دپاره وباسه؟ ټوكې دي؟
هغه مخ خپلو كسانو ته كړ:
– تياره يې كئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو زه پینځو پهلوانو ښځو ته وسپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:

– دا څه کوئ؟ وه دا څه دي؟

ښځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسۍ یې زما پر خېټه له ټول تخت څخه څو ځله تاوه کړه. ما زارۍ کولې چې خوشې مې کئ! پخې ښځې وویل:

– وه! د نامه نه کته خوشې یې کنه. نور څه غواړې؟

ټولو کړس کړس وخندل. ما وژړل:

– خدای ته وګورئ! تاسې خو ښځې یئ. پوهېږئ. زما هغه ندی خوښ.

– غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کی؟ دلته خوښه مښه نشته. تقدیر چلېږي.

هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې څرګند شو. تندی یې ورین و. لاندې لستوڼي یې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعته یې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکټ یې ووېست. بېره بېره یې ورپېدله:

– دا مې نفلونه وکړل. څې الله رب العزت زما او ستا په زړه کې د یو بل سره مینه واچوي.

ما زورونه وهل. یوازې معجزې بچولی شوم. مولانا له پاسه زما سیل کوه. شونډې یې وچیچلې. سر یې وڅنډه:

– هئ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟

بیا یې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ یې وویل:

– یا الله! زه ددې سره پسته نیکاح تړمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بیا ونه تښتي. ته دا وړه ګونا موږ ته وبښه!

زما سترګې رډې رډې راووتلې. په ډک ستوني مې غږ که:

– ځان مه غولوه! زنا کبیره ګونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه یم چې ته فکر کوې.

مولانا زما شونډو ته ځیر و. کمیس یې ووېست. چاغ او ببر ځان یې ښکاره شو. ټلیفون وترنګېد. مولانا بند که. پر ما راټیټ شو. ټلیفون بیا وترنګېد. هغه غاښونه وچیچل. د بندولو تنۍ یې بیا ووهله. دریم ځل یې واخېست. چیغه یې کړه:

– څوک یې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟

یودم یې څېره بدله او غږ ټیټ شو:

– خبریالان؟... پولیس امورسره دي؟ څه خبره ده؟... یوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟ ... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقیق کار ده... ته یې لږ وځنډوه!

هغه جالۍ خولۍ په ګنجي سر کشه کړه. چټک یې کمیس واغوست. زه یې هم خلاصه کړم. ګوته یې وښنډله:

– خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښیې څې دې جي کې خوشاله یې! که دې سونګ کړی و وزنم دې.

ډله ډله خبریالان او پولیس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:

– الکه دا چې سو؟

قوماندان مخ مړاوی که:

– ابځ نه کېدل. ټوله دونیا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟

– نسته. دروغ دي.

– ښه نو ولې تشویش کوې؟ ته به یې ګورې چې زه اوس خبریالان څنګه سپکوم؟

ما او زرګل پینځه پهلواني ښځې د رسنیو مخ ته د شاهدانو په توګه ودرولې. ومې ویل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. ښځو سرونه وخوځول. مولانا تریو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوریته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ الحمدلله سولې ته کار کوو. دوښمن د سيسې جوړوي. حکومت دې د سيسه کار ته جزا ورکي! که نه، خير به يې نه وي.
زرګل ماته موسکی شو. ټول پوليس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان ميکروفونونو ته خوله نږدې کړه:
– دلته خو پوډر موډر نشته. چې تاسې خبريالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پيسې درکوي؟ ښه د مولانا صيب د شخصيت سپکاوی به څنګه شي؟ پوليس ام سرګردانه. موږ به مالوموو چې چا دا آوازه اچولې؟ بيا اغه پوېږي، قانون.
خبريالانو خپل مايکونه او کمرې ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېړې زېړې کتل. په لاره کې زرګل راته وويل:
– ستا مسيج مې وخته ليدلی و. ما يو ازې چيشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکه. لږ ناوخته شو.
– جنتي شې! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.
– دقه سې! ورور نو چيشته وي؟
– لوګی دې شم وروره!
ما په موبايل کې نېټه وکتله. د ميزان لسمه وه. په زړه کې مې وويل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلا بېلو قبرو کې به پراته يو. هرڅه به ختم شي. نه به مينه وي، نه مينې ته د رسېدو هڅې» ترنګ شو موبايل ته د هارون بل تصوير راغی. شايې تغمې تغمې وه. ما ورکتلی نه شول. زرګل ته مې هم ونه ښود. ګڼه يې نه لرله. يوازې به ځورېدلی و. زه سيخ د هارون کوڅې ته لاړم. له لېرې مې څار کوه. تېزا و يخ شمال له پاخه سرکه نرۍ دوړه والوزوله. شېبه پس مې يو شيطان وليد. د فيل په شان خرطوم يې جيګ ونيو. غوږونه يې لکه چجونه وښورول. د فيل رمباړه يې وباسله. له کورونو څخه شيطانان ووتل. راپورېې ورکه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بيا مې په آرامه غږ که:
– ای شيطانه! اورې؟
هغه غوږونه څک او خرطوم سيخ که. زما په ليدو بېرته آرام شو:
– تو لانت! ما ويل چې بنيادم مې څنګه ويني؟ ويش ويش! ستا حال تر بنيادمانو بتر دی. هرڅه وينې خو هېڅ کولی نشې.
ما اورېدلي وو که دښمن ځوروي نو ځان خوشحاله وښيي. د بې باکه ځوانانو په شان مې وخندل:
– هاهاهاها! که بل څوک باتې وولي يوه خبره. ته بېړا خو غلی کېنه!
د شيطان تندی تريو شو. په آسمان کې ورېځو ته په کتو يې حرکت وکه. زه ورپسې شوم. ما ويل:
– زه خبره يم. شيطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شيطان يوازې ابليس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دينونه په بدۍ اړوي. جيګپوړي شيطانان اميران او وزيران دي. هغوئ مذهبونه، قومونه او ګوندونه سره جنګوي. منځپوړي دا ټيټ چارواکي دي. دوه ډلي، دوه کورنۍ او دوه کسه په دښمنۍ کې اچوي. او تا غوندې ناکاره شيطانان هېڅ کولی نشي. يوازې خلک څاري بس.
د هغه سترګې تېرې شوې. ودرېد. مخ يې راواړوه. په خندا يې وويل:
– ټرت! موږ څه بنيادمان نه يو چې ځان يو په بل بر وبولو. د اور په عالي ذات کې هريو محترم دی.
– هههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ ښودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.
د شيطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ويې ويل:
– له مردارې خولې مردارې خبرې وځي!
دخپلې اوږې پټۍ يې وښودله:
– سترګې دې نشته؟
– وينم يې. ځکه وايم.
– بد دې وکړه! دا د منځپوړي چارواکي نښه ده. پوه شوې؟ بنيادمان لکه سپي جنګولی شم، هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ههههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشي.
شیطان برګ شو:
– غلي مردار مخي! څارګر دننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.
– اوهوهوهوهو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.
یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غرق یم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:
– تاته نور څه پاتې دي؟ امدا ډتې کوه! ټرن چایبره! ههههه.
– ههههه، څه څه! دوړه باسه دوړه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستي دې ثابتوله.
شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. غاښونه یې وچیچل:
– اوغه عمومي سرک ته نژدې د بزازۍ دوکان وینې؟ اغو کسانو ته ګوره!
شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغړمبید. حرکت یې وکه. زه ورپسې ورو ورو وخوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ ونیو. سور برېتي دکاندار ټوکر تاووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:
– ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شړک، په دا مخ.
دواړو کټ کټ وخندل. ډنګر دکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:
– یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.
– بس مازغه دي. کله کله شاټ شي.
– او اغه بېچاره ستا د لور صفت کوه.
– ماته څه مالومه وه؟
– خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یودم اور اخلې.
– ههههه دا سپېره چې مې ورخوشې کړه، بدل غاښونه یې واااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساړه.
دواړو په زوره زوره وخندل. زه په فاصله کې ودرېدلم. شیطان د هغوئ خبرو ته ځیر و. ډنګر سړي وویل:
– ښه و چې زر په خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکه. که نه، تانه یې بوساړه جوړوله. ښه ورینډار څنګه ده ورېندار؟
– ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.
– ته دا خبرې پرېده!
– ولې پرېده؟ لوی کار دې وکه. وایې د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وې. زما موبایل کار نه کوه.
– هو. زنګونه وهه، تالار لټوه، ته ورک وې. ورېندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستي ستن ولګوله. فشار یې ښه شو.
– ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډۍ که د بل ده خېټه خو دې خپل ده.
– هههههه اغه او غوښه ازلي میینان دي. یره په خوب کې به ام وایې غوښه غوښه، غوښه غوښه.
سوربرېتي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هډور انسان بدل شو. راغی. ډنګر سړي ته یې کلکه غېږه ورکړه:
– ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!
سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وهه چې دا څوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:
– یره ډېر وران یې. اغه ستا کیسه چې مې یادېږي ټوله ورځ خاندم.
نثار په سرو برېتونو کې موسکی موسکی کېده. مګر د ملګري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:
– زه وروره پوه نشو مه. کومه کیسه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ اغه د انډیوال ښځه چې دې د مریضۍ په بانه بیولې وه. هی خدای وهلیه!
د نثار خوله وازه شوه. ملګري ته یې وکتل. په زوره یې وخندل:
–آاااا! اوهوهوهوهوووووو...
خو ډنګر سړی شیطان ته برګ شو:
–آ؟ ته څه لګیا یې؟ د کوم انډیوال؟
– ولې؟ اغه د واده په ورځ کنه. تا ویلې نثار دی که قهار دی؟
سوربرېتی نثار ایله اوس پوه شو. سترګې یې یو دم رډې رډې را ووتلې. مخ یې لا سور شو:
– څه شی، څه شی؟
ډنګر ملګري یې ژر وویل:
– دا، دا، په خدای چې دا دروغ وایي. زه دا بېخي پېژنم نه.
نثار چیغه کړه:
– نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مریضۍ نه څه خبر شو؟
ډنګر سړي د دې پوښتنو جواب نه درلود. خوله یې تاوه راتاوه کړه:
– زه نه پوهېږمه. څه خبر یمه. خو قسم چې دروغ وایي.
نثار په فلزي متر پسې منډه کړه. له ډنګر سړي لاره ورکه وه. شیطان په وازو سترګو کله یو کله بل ته کتل. لکه په خپله خبره چې پښېمان وي. ویې ویل:
– وی، اغه انډیوال دې دا دی؟ ډېر وبښه!
سړی شیطان ته برګ شو. دې کې نثار د فلزي متر شرک ورکه. ډنګر له درده اخ که. د ملګري لاسونه یې کلک ونیول. خلک ټول شول. شیطان په غرور ما ته وکتل. ما یې مټه ونیوله. په دکاندارانو مې غږ که:
– ای ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وایي. په جنګ مو اچوي.
شیطان هک پک شو. نثار زور وهه چې له خلکو ځان خلاص کي. ویې ویل:
– ټکي په ټکي ربتیا وایي. په خدای که یې ژوندی پرېږدم!
– جنتي شي! دا شیطان دی. سترګو ته یې ګوره!
ما د شیطان تورې عینکې لېرې کړې. د ډنګر سړي سا سوزېدله. زما خبره یې غبرګه کړه:
– هو کنه هو. امدا دی. ما اغه بله ورځ یو ته قسم ورکه.
دکاندار زړه نازړه شو. په شک یې کتل. اوس د ټولو خلکو مخونه موړ ته وو. شیطان د لاس خوشې کولو کوشش وکه. ما هغه د اوږد دېوال څنګ ته بوت چې خلک خبرې وانه وري. په موبایل کې مې تصویر وښود. وپسېدم:
– وایه! هارون چېرته دی؟
شیطان مخ مړاوی که:
– تا ماسره چل وکه. پرښته خو خلک نه غولوي.
– زه اوس بنیادم یم. بنیادم هره نخره کوي.
– نه، نېک بنیادم هم څوک نه غولوي. هیله کوم. لاس مې خوشې که!
– ډېر مه کړتېږه! د پوښتنې جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه د هارون نه خبر نه یم. باور وکه!
– ښه خبر یې!
– چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دا دی ستا په هکله چې څه فیصلې شوي درته وایم.
هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات راکړل. خو د هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:
– خبر یې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.
د شیطان سترګې له اوښکو ډکې شوې:
– زړه دې نو! زه که هرڅه ووایم ته یې نه منې.
ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوئ زړونه سخت وي» سوربرېتي ثار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لړلږ زور وهه. مګر سترګې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنګر ملګري ته غږ که:
– ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف راوړه!
سرې په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تاووه. ما کلک ونیو. هغه لکه مریض کوکرې وسونګېده. مګر اقرار یې نه کوه. نرې نرې باران شو. دواړو دکاندارانو په بې صبرۍ کتل. د باران ثاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نرې ځغه هار وخوت. ما ویل دا غږد څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوخېږي. له زګېرویو سره یې وویل:
– ای خورې! ګوناکاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.
ما قرآن تر ټیکري لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی، خیر دې ویسي! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوي خبر به نه وي نو» هغه مې د نژدې دروازې تر پېیک لاندې بوت. د بدن ځغه هار یې غلی شو. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ویې ویل:
– مننه مهربانې پرښتې! ماته مې ماشوقه بې حده ګرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.
وی، ی، ی، ی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:
– نه، ته ربښتیا مېین یې؟
شیطان په عاجزۍ مخ وخوځوه. زما ستونی ډک شو:
– الله دې هېڅ مېین نه جدا کوي!
په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره یم او هغه وارخطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:
– ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې مېین لري. ځه، زر ځان رسوه! ځه!
شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی، ولې مې عاشق د معشوقې نه ګرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان چترۍ په سر ونیوله. روان شو. ثار بیا فلزي متر ملګري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامې مینې په چورتونو کې ډوبه وم. ترنګ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیټکه مې وخوړه. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز روان و. د لرګیو دړ ته یې ځان رسوه. دلته وچې سر مې کار وکه. ما ویل وی، دا خو غواړي په دړ کې له سترګو پناه په پېرې بدل شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم ربښتیانه ده. دوئ خو له مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم په ځغاسته شو. هه هه هه. د دړ په خوله کې مې ګیر که. لاسونه یې لکه چایبر سره وو. ماته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پټېدل رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله. چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. وسونګېد. برګ شو:
– ای ای دا څه کوې؟ تراوسه دې څه ویل؟ ماته ماشوقه منتظره ده.
د لرګیو د دړ خاوند له سپین پټو څخه خوله وباسله:
– شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنګه نه منې؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه ښه یې وغربوه! دده پیر خانه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. نثار بیا زما د کار نتیجې ته منتظر شو. شیطان مې وجړ کوه. ما ویل:
– ما نشې غولولی! چې د هارون ځای ونه ښیې نه دې پرېږدم.
شیطان چیغه کړه:
– خوشې که مردار مخې! ویم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کې...
باران نور هم تېز شو. د شیطان له بدنه داسې لوګي وختل لکه په سکروټو چې اوبه شیندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر څپېړې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زګېروي یې ورو ورو په رمباړو بدلېدل. بالاخره یې په چیغو وویل:
– هو، هارون مو ږ تښتولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غږېږه! راځه د څپېړې لاندې ټوله کیسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بیا ن کړه. خو ویل یې اوس له هارونه خبر نه یم. ما نه منله. هغه ټینګار کوه:
– رښتیا وایم. د اور په ذات قسم که خبر یم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوئ په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شیطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه یې وباسله، ورک شو. د دړ خاوند په دواړو لاسونو سر ونیو:
– وه پیره بابای! ددې بلاګانو نه مو وساتې!
دکاندارانو یو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. نثار پرله پسې ککره خوځوله. ویې ویل:
– لورې! شیطان خدای وهلي دسې شیان ویل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شې! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وویل په باران کې روانه شوم. ما باید تر اتلسمې یا سوله راوستې وه، یا مې هارون له سیاسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له څورېدو بچ وای بیا به هم ښه وه. له خفګانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرګل هم خپل کوشش کوه. ویې ویل:
– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پېرې نده. بدن لري. لیدل کېږي. نیول کېږي. تاسې یې باید پیدا کئ!
خو ما په پولیسو کې دا وس نه لیده. د میزان په یوولسمه مخامخ د ابلیس کلا ته ورغلم. هغه او شیطانان یې بنګېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچۍ له خوارې لور سره روانه وه. یو شیطان په منډه راغی. ویې ویل:
– زما مهربانه پاچا! کوچۍ سپین وزګړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچۍ نه شیطان لیده، نه یې خبرې اورېدلې. ابلیس ورته په سوزېدلي غږ وویل:
– وه زما بچۍ! سپین وزګړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاویذ شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترګې ټپغې ټپغې وختلې. باور یې درلود چې پیر صیب وزګړی لیدلی نه دی. که ولي نه وي نو له غیبو څنګه خبرېږي؟ دواړه د پیر صیب پښو ته پرېوتلې. د مریضۍ د جوړولو غوښتنه یې کوله. ابلیس ښځې ته تعویذ ونیو:
– هه بچۍ! جوړول د الله لاس کې دي. موږ خپل بندګي کوشش کوو. څه، دا یې په متې پسې وتړه!
ښځې او لور تعویذ په سترګو او شونډو ولګوه. په سینې پسې یې کلک ونیو، ووتلې. ابلیس ماته نزدې راغی. ویې ویل:
– ورشه دغه ښځې پوه که چې پیر السبي دروغ وایي!
مریدان پاڅېدل. عینکې یې لېرې کړې. د ټولو سترګې یو شان وې. تر موږ راتاو شول. زه نه وېرېدلم. ابلیس ته مې کړ:
– ته خو دروغ وایې نو. چې بنیادمان یې نه مني بېله خبره ده.
–آپام پام پام! پیر صیب ته دروغجن مه وایه! غرقه به شې. خدای دې غرقه که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو هررر وخندل. ابلیس مخامخ ولاړ و. مریدان لکه په اتڼ کې، تر موږ ګرد تاوېدل. ما سر وخوځوه:
– خیر! بالاخره به افغانان هم هوښیار شي.
– هههههه ګوره ګوره وایه خوله به دې خوږه وي.
– ښه څه! زه پوهېږم. هارون تا سره دی.
– وه لعنت په بنیادم! دی کنه نو. ما کله ویلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ویم زندۍ کړی مې دی.
– اخ مه کوه! مه یې ځوروه! تا ته یې څه ویلي؟ خوشې یې که!
– په سترګو قوماندان صیب! مګر د میزان په اتلسمه. په یو ولس نیمو بجو.
مریدانو بیا په زوره وخندل. زما وینه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبایل مې وښود:
– ای ای ای لعینه! پوهېږې په دې کې څه دي؟
– ستا بدرنګه تصویرونه. هههههههه
بیا د خندا شور جیګ شو. ما ابلیس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ویل:
– دا مې اوس ثبت که. پولیسو ته یې ښییم.
– وی ادې! اله اله پټ مې کئ! وډار شو مه. ټرت! هههههه...
زه د پولیسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوړدو چوکیو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خېټور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکۍ ته کږه تکیه کړې وه. پر مړاوو سپینږیرو یې سترګې برګې وې. یو تن ته یې ګوته ونیوله:
– ای هوښیاره! اسلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کریکټ کې ټولې کوڅې ته کنځلې کړې. تربیه د سې وي؟ ...
زه یې ولیدم. سترګې یې تنګې کړې:
– ته دلته چا پرېښو دې؟ وځه! زه مصروف یم.
– امر صیب! یوه دقیقه! ما هارون پیدا که.
– ښه؟ کومه دی؟
– پیرالسبي اختطاف کړی دی.
له امر سره خلکو هم وخندل. خو ما ورته په موبایل کې تصویرونه وښودل. ومې ویل:
– دا ګوره! سخت ظالمانه یې ځوروي. دا یې خپل غږ دی.
ټولو د ابلیس خبرې واورېدلې. سپینږیرو یو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:
– ته دو نه عقل نه لرې؟ مو جرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه یې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.
– جنتي شې! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وایي.
– داه! بیا وایي پولیس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف د یو مقصد دپاره کېږي. پیر صیب څه ضرورت لري؟ الله پاک دونیا او اخېرت دواړه ورکړي. د غریبو سره، د پولیسو سره، د محکمې سره، د هرچا سره کومکونه کوي.
– امر صیب! فکر وکه! هغه دو نه پیسې د کومه کړې چې ټولې دونیا سره کومکونه کوي؟
– د هر ځایه چې یې کړې، کومک مو هم دی.
– خدای ته وګوره! داسې مه وایه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شریف سړی شو؟
یودم سپینږیري پاڅېدل. امر بېرته کېنول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترګې یې په ما برګې کړې:
– ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پیرصیب پیسې غلا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدايه پاکه! غلا خو وړه ګناه ده. ما د اختطاف ثبوت راوړی دی.
– ته لېونی یې لېونی! څه ورکېږه! نور په پيرصيب پسې مه غړېږه! ځان ام ګوناکاره کوې، موږ ام!
– نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه یې منې، هاغه چې نشته غواړې یې. دا څنګه چل دی؟ مجبوره یم وزیرصیب ته لاړه شم.
– ځه ځه! ولسمشر ته خو لاړه شه! ورکېږه!
زه ووتلم. پوهېدم چې وزیر به هم همداسې جواب راکې. ژړا راغلې وه. د زرګل څنګ ته لاړم. هغه د دفتر ځینې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنهی په شان ګردې وړې سترګې یې راواړولې. ویې ویل:
– بس وبه منو چې تقدیر نه بدلېږي.
– وروره خدای ته وګوره غلی شه! زما کمزوری ته دلایل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.
– ښه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زر بېرته راځمه.
– نه کېنه بیا به لاړ شې! چې آسمانونو کې وم یوازې مې زړه نه تنګېده. دلته تنګېږي.
– دقه سې! چې بېرته لاړه شې چیشی به کې؟
هغه زما پر ناکامی باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې د هغه تش دفتر ته پام شو. ما ویل:
– ستا مامورین ولې کم دي؟ سامان ولې کور ته وړې؟
زرګل اسویلی وکه:
– پولیس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقیق یې پیل کړی.
– ښه؟ څه یې ویل چې راډیو تړي؟
– راډیو خو پرېده! ما ته تاوېږي، چې بندي مې کي.
– وی تا د بچیانو لپاره څومره احتیاط کوه؟ ته په راډیو کې په ما پسې بد ورد ووایه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!
زرګل وخندل. زما مړوند یې ونیو. ویې ویل:
– خپله خوله به ما ته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره یمه. اقه به کوو چې را ته ښه ښکاري.
د هغه په سترګو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرګل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ویل:
– جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ میدان کې مه ماتوه! ښه دی چې تا لرم. که نه نو...
– که زما منې! یو وار پیرصیب ته په نرمه ووایه! ازمایښتي. نرمې او به هرې سوړې ته لار باسي.
– ته او س هم ابلیس ته پیرصیب وایې؟
– عادت.
دواړو وخندل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بیا ورغلم. ابلیس په لوی سکرین کې د لوی تالار د ترمیم لاربښوونې کولې. ما یې تخت اول ځل ولید. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابلیس مخ راوګرځوه:
– لعنت په بنیادم! د پولیسو لښکر دې څه که؟
ما د زرګل د لارښوونو مطابق سترګې ښکته واچولې. ومې ویل:
– هیله کوم. هارون پرېده!
– اها، دادی اوس دې سمه لاره ونیوله.
ما د هغه سترګو ته ژور وکتل. عجیبه وه. نرمې خبرې آن په شیطان اغېزه وکړه. ابلیس ګوته ځمکې ته ونیوله:
– دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سر وخوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه ګټه واخلم. ومې ویل:
– زه وعده کوم. نه به تا سره کار لرم، نه ستا شیطانانو سره.
ابلیس د مننې لپاره په سینه لاس کېښود. خو یو دم یې په سترګو کې لمبه وځلېدله. جدي شو. غږ یې جیګ که:
– ناوخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.
زما امیدونه بېرته تالاترغې شول. سینه مې له درده وپړسېدله. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نیولی وي. ومې ویل:
– اوس څه وکړم چې ته هارون پرېږدې؟
– لڅه ګډه شه!
زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترګې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابلیس په سکرین کې کارګر احتیاط ته وبلل. ما ډکې سترګې پرانېستلې. هغه سر وخوځوه چې وایه! زما شونډې ورپېږدېدلې:
– اول هارون پرېږده!
ابلیس په خندا کې خپلو مریدانو ته مخ که:
– اوهوهووووو! دا خو هرکار ته تیاره ده ای. مینه ام بد شی ده ولا. نه یې شرو کوو؟
ټولو بیا هرررر وهل. زه په ګونډو شوم. ما ویل:
– زاری کوم. هارون پرېږده!
ابلیس لا په زوره وخندل:
– ویش ویش بېچاره! اول چې مې درته ویل نه دې منله. اوس د جزا نه بغیر لاره نشته.
– زما قبوله ده.
– څه شی؟ لڅه ګډا؟ کېنه بابا! دا خو سات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.
– هرې جزا ته تیاره یم. مړه مې که!
– ګوره ګوره! چالاکي ته ګوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبر یم، ښه؟
– ښه بله جزا راکه!
ابلیس مخ مړاوی که:
– څه خیر. تا ته مې لور ویلې. زړه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! یوازې د هارون د غوښو شکول ګوره!
زما وینه وخوټېدله. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبیثه!» یو دم له چته او سپنیز قفس راپرېوت. له ابلیس سره ټولو شیطانانو وخندل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلا د لویې دروازې ساتونکي تل بنیاد مان وو. ابلیس څلور تنه را وغوښتل. په آرامه یې وویل:
– بچیانو! دا بېچاره لړه لېونۍ ده. دم مې کړه. انشاالله جوړېږي. په احتیاط یې وباسئ چې ژوبل مو نکې!
ما چیغې وهلې چې دروغ وایي. دا ابلیس دی. تاسې د شیطانانو نوکران یئ. خو ساتونکو په احتیاط له قفسه وباسلم. د کلا له لویې دروازې بهر یې خوشې کړم. غمجن یې راپسې کتل. زما د زړه زور بېخي اوبه شوی و. سلګۍ مې ووهلې. په پښو کشولو مې د کور لار ونیوله.
د میزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم ګرځېدل. له وروستیو تودو ورځو یې خوند اخېست. ماشومان پر پخو زینو کوز او بر کېدل. په دې غم کې نه وو چې دنیا څو لوېشتې ده. ما د مرسل د ګلانو څنګ ته تیخور ماشوم په غېږ کې ونیو. هغه خندل. له ما یې ټول غمونه هېر کړل. موریې د بوتل په اوبو لستوڼی مینځه. کیسې یې هم کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اسې مېړه مې بد ندی. خوېندې يې شيطانې دي. الخ، ويمه په ژبو يې سرطان شين شه!
نورو ښځو وخندل. ما ويل:
– جنتي شې! د شيطانانو سره ګوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!
– اوح اوح، اسې ښه وايې. غوښې خو مې په نوکارو وشکوي. اسې شيشکې دي چې چې چې...
– وه! دا نو ولې؟ هم يې بد ايسي، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟
– دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟
– جنتي شې! واده خو د دوو ميينو يو ځای کېدل دي. د غمونو ورکېدل دي. د خوشاليو زياتېدل دي.
ښځو هررر وهل. ما شوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خندا ځای چېرته و؟ زرګل را ورسېد. ما شوم مې مور ته ورکه. له زرګل سره په پولو ګرځېدم. ښځو لا هم زما خبرې ته خندل. زرګل وپوښتل:
– څه خبره ده؟ دلته څه کې؟
– دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وېښتانو دې زرک وغورځوم.
– ښه ښا. بېګا مې د خپلوانو واده و. ايوانان مې اوس ام امقلته دي. نن يې راولمه.
– واده و؟ بېچاره نجلۍ. په خوشالۍ يې راولي، په غم يې کېنوي.
– چيشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شيطاني قانون ده. که الک اوښيار وي نو ښه. که نه خدای دې مل شي!
زموږ څنګ ته د ماشومانو تيږې په لاسو کې وې. لړم لړم ناري يې وهلې. ما زرګل ته کړ:
– ای وروره! تا ويل د ابليس نزدې کسان پېژنم.
– هو، قاضيان وو. سترې مشي ورسره لرمه. ههههه، د شيطانانو سره سترې مشي لرمه.
– خير دی. دلته يې راغوښتی شې؟
– چيشي ته؟
– دلته د پټېدو ځای نشته. نيسو يې. د هارون پټه تې اخلو.
زرګل سر وخوځوه. د اوږې بيک يې په پوله کېښود. موبايل يې ووېست. زه يې په غوږ کې وپسېدم:
– پوه نشي چې مادرته ويلي!
ټليفون رخ شو. زرګل قاضي صاحب ته په ژوندی خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ويل پر خلکو د تعليمي خپرونو اغېز څېړو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه يې بل ته زنګ ووهه. په پای کې يې بيک بيا اوږې ته واچوه. ويې ويل:
– د شيطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوی اخېر ته رسي. دواړو ويلې د ميزان تر اتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ اخ!
د زرګل بيک لاندې پټې ته ولوېد. د ثبت وسايل تيت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جيګ که:
– هه! دا جوړ دی. ښه نو، شيطانان زموږ مرګ ته منتظر دي. هی وروره! ما کله ناکامي ليدلې نه وه. سخت درد لري.
– خورې! اقه د بوټي لاندې بېټری راکه! خير ويسې! مالې دلته چې څوک ناکامي ونه ويني کاميابېدی نشي.
– پوهېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کاميابي موهمه ده. زموږ، کار.
– مه يې برابروه! ستاسې بې غمه جوند ده.
– نه نه، کاميابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختګ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.
– اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.
– نه وروره! يوازې د خوشالۍ د راتلو اميد په ډېر څه ارزي. دا ماته مالومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو بیا ولې خفه یې؟
– جنتي شې! غم دا دی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.
زړه مې وپړسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرګل بیک اوریې ته که. وبنګېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نزدې د ښځو غږ شو. هغوئ بچیان شړل چې لړم یې ټک نه وهي. خو ما شومانو چیغې کړې چې را ووت. یو دم د تیږو باران شو. ما ته په شش درک کې د ابلیس کلا د لړمانو سوړه وبرېښېده. چوسته روانه شوم. ما ویل:
– ځم که کوم غټ شیطان ګیر کم.
– دقه سې! تا خو ویلې اغوئ نه وځي کنه. ودرې ودرې! زه درسره یم.
– نه پرېږده! که وو بیا درته وایم.
زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له وړو تحفو سره په قطار کې ولاړ وو. د شړېدلې واسکټ والا غوایه راوستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې ښځې جامې غړولې. غږ یې که:
– ای جینۍ! ځه! دلته مه درېږه!
ما سترګې جیګې کړې. ښځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ ګمان یې کړی دی. ومې ویل:
– جنتي شې ترورې! یو چا ته منتظره یم.
– هاو هاو، ریښتیا وایې. ځه دا کارونه بل چېرته کوه!
ما ویل «بنیاد مان دي نو. د یو کس په ګناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې راتاوه شوم. د ښځې د کورلاندې ودرېدلم، چې ښکاره نه شم. شېبه پس یو ځښور ځوان ځنګ ته راغی. وبنګېد «ما ته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د ښځو په ځورولو کې ددوئ ګټه څه ده؟ ومې ویل:
– وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې ښځو ته همدا سې وایي.
ځوان خوله کږه کړه:
– سل مرمۍ خو یې وولم.
– څه شی؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟
د ځوان سترګې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای ښایستې! سات به دې تېر شي» دې کې موټرسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وګرځوه. موټرسایکل والا وتښتېد. ځښور ځوان پروت و. له شکېدلې څنګلې او زنګانه یې وینه تلله. خلکو جیګ که. ما په منډه له درملتونه ډیټول او پلستر راوړ. د ځوان په زخمونو مې ولګول. هغه زګېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. ګوډ ګوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یوه پښنه به مې سترې شوه په بله به مې زور واچوه. سپینږیری بابا له کتاب فروشې څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:
– تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یئ! څوک لټوئ؟
ما لنډ جواب ورکه:
– ژوند.
بابا یوه شېبه غلی و. سر یې وخوځوه:
– د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.
هغه بېرته وګرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښنو مضبوطه ودرېدلم. مګر تر مازیګره هېڅ پېښ نه شول. بالاخره لکه د ښتو او میرو ستومانه د کور په لور وخوځېدم. د سېرېنا هوټل د تلاشۍ پخې ښځې ته مې کاغذې کڅوړه ورکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې! تازه مرخانۍ مې پیدا کړې. تاسې چې یې عُناب بولئ.
ښځې راته غاړې واچوله:
– وې اله قوربان دې شمه! زه څونه وریسې ګرځېدمه. ډېره زیاته مننه.
– جنتي شې!
ما غوښتل تېره شم. ښځې له متې ونیولم. ویې ویل:
– ای لورې! ستا دا «جنتي شې» په ما دونه ښه لګېږي. هرکله درته دوعا کوم. خدای دې ښه مېړه او خوشاله ژوند درکړي!
زه د زړه په زور موسکۍ شوم. سبا مې بیا د ابلیس کلا څارله. له ځان سره مې ویل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي.
اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترګو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دریم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته وتورېدله. درملتون والا هم رابرګ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سړي کمزوری غږ مې واورېد:
– لورې! دا ستا دپاره وایي. چې په بده پېښه وانه وړې. راځه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.
دا هاغه پېرونی بابا و. چاغې ښځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. موږ دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ویې ویل:
– چورت مه خرابوه! کرکه د ځینو یوازینی کمال دی. که یې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو یې نیولی شو.
ما مخ له کلا راوګرځوه. موسکۍ شوم. بابا زما څېرې ته ځیر و. په ګوته یې په ښنبه کړم:
– ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپړې دي. ګوره! همت او حوصله د لاسه ورنکې!
– جنتي شې بابا! نه کېږي.
– کېږي. په کامیابۍ باور ولره!
– که د کامیابۍ امکان نه وي؟
– نه نه نه. په یاد لره! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کامیابۍ امکان شته.
یو ځوان دکان ته ننوت. کتاب یې وغوښت. بابا په الماری کې لټول پیل کړل. زما خیال ته هارون راغی. په دفتر کې به یې بې کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلا مخ ته جیګپوړی شیطان ولید. یو دم روانه شوم. پښه مې له وړې الماری سره ولګېدله. کتابونه په ښویه غولي تیت شول. ما زر زر ټولول. خو سترګې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږ که:
– لورې! زه یې کوم. ځه ځه! خدای دې کامیابه که!
زه تېزه ووتلم. شیطان په سپین پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې یې ګیر کم چې له سترګو د پټېدو امکان نه وي. شیطان موټر ته وخوت. زه په ټکسي کې وریسې وم. هغه په وزیراکبرخان کې رستورانت ته ننوت. لېږې کونج یې ونیو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېرې بدل شي. ما ټول رستورانت له نظره تېر که. اکثره خارجیان وو. د لارې د سر مېز ته کېناستم. له شیطان څخه دوو غټو چینایانو پناه کړې وم. ما ویل چې هغه کله بېرته وځي وبه یې نیسم. ناڅاپه یو ربړور کس زه له متې کلکه کړم. ویې ویل:
– پاڅې! راځه!
– جنتي شې! څه خبره ده؟
– شور مه جوړه! بیا درته وایم.
ما ویل زه درسره نه ځم. د خلکو سترګې راواوښتلې. ربړور یو دم په غېږ کې جیګه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره مې ټېل وهه. سړی وار شو. په مېز ولګېد. په ځمکه ولوغړېد. تشی یې نیولی و. له درده یې چیغې وهلې. خارجیان په بېړه ووتل. دې کې پینځه ربړور پرما راوګرځېدل. شیطان اوس په پېرې بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما یې وخندل. یو ربړور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ماته دام ایښی و. ټوله ډله یوځای د رستورانت په دروازه وتلی نه شوه. زه یې منځ ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره ټېل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوئ یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنګ ته کېناستم. ټکسیوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغږ که چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخېستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروه. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسیوان ته مې غریز پیغام ولېږه:

– جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردي نو مېږي. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه ترې لاړم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پوښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا ځارم؟ بنستېپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوئ دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنستپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونیولم. ما شېږ وهل. ماشومانو کټ کټ وخندل. دا د هارون خوریان اتل او زلما وو. زه هم په خندا شوم:

– وی قربان! تاسې شوخان دلته څه کوئ؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکی یې وښورېد:

– ابۍ مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وښنډله. چوټې یې یوې او بلې اوږې ته شړک ورکه:

– دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوئ دعوا شوه. هریو ځان د ابۍ غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غېږ کې ونیول:

– جنتي شئ! که داسې کوئ ابۍ خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یئ. اوس ووایئ، چا راوستې ده؟

– مونږ دواړو.

نجلۍ هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

– وینئ! تاسې هم خوشاله، ابۍ هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

– هارون ماما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

– په کومه کوټه کې ده؟

ماشومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترور په کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لاګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

– دا ماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

– ای ترورې! غویمه ښه جینۍ ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راووتلې. په خپله واره خوله یې لاس ونیو. زه موسکۍ شوم. ومې ویل:

– جنتي شې! دا بدې جینۍ ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

– ته خو بده جینۍ نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شونډې ويښې او اوږې جيګې کړې. زلما پښې وترپولې:
– نه يې. نه يې. نه يې.
د اتل زړه تنګ شو:
– هاو. نده. پرې يې ده! اغه نه ګورې؟ غومبري يې تک سره دي. مريضه ده بېچاره ګی.
هغه ما ته راتاو شو:
– ترورې! د پیچکارې نه يرېږې؟
له لاسه يې کشه کړم:
– راځه! زه ډاکټر ماما له ويمه چې شربت درکي. د سې مزه دار دی، لکه فانتا.
– جنتي شې! مريضه نه يم.
زلما وويل:
– ښه ښا، تا ام خپله ابی راوستې ده.
– نه، زما ابی نشته. زما هېڅوک نشته.
– خير دی. مه خپه کېږه! زه دې ابی. اتل دې بابا. هيهيهيهي
اتل هم په خندا تائيد کړه. غاړی يې واچوله. زما ټټر ګرم شو. سترګو مې نم وکه.
پوليسو د سهړنا هوټل شاوخوا ونيوله. برېټور قوماندان د مولانا له غوټ ږيرور کس سره ننوت. د هرکلي په ځای کې خارجيان سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښود له چې مشکل نه شته. پوليسو ټول هوټل تلاشي که. زه يې ونه موندلم. له دې ځايه مټک راډيو ته لاړل. زرګل ورسره کوټه په کوټه وګرځېد. ويې پوښتل:
– قوماندان صيب! پرښتې څه کړې؟
– هغې سرې وهلی. شايد مړشي.
– دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه دسې جلی نده.
– هه، بېخي. اسماني پرښته ده.
– کمه ام نده.
د مولانا ږيرور کس هغه ټېل وهه. ستډيو ته ننوت. زرګل سور شو:
– ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلرئ!
ږيرور کس يې خبرې ته ارزښت ور نه که. د لويې ښيښې تر څنګ يې پر ميز د غږونو ميکسر وليد. له لسګونو تڼيو څخه يې يوه تاوه کړه. زنګس شو. د لويې ښيښې له لارې يې د ننه پر ګرد ميز باندې مايکروفون ته وکتل. د ميکسر تڼی يې بېرته وڅرخوله. د مايکروفون زنګس ورک شو. له ستډيو څخه ووت. برېټور قوماندان ته يې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرګل ته وويل:
– راځه!
– دقه سې! ما چيشی کړې؟
– تا ډېر څه کړي. خو اوس دې کور تلاشي کوو.
د زرګل په کور کې يې هم پيدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.
مازيګر د هارون سور چرګ د نرۍ کړکۍ له لارې لاندې تاکاوۍ ته کتل. غاړه يې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د اوبو بوتل شاته نيولي وو. د مېلمنو د کوټې تر څنګ پسخانې ته ننوت. ما ته يې لاس اوږد که:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې دا واله! مه يرېږه! مور د کارتوني نه چل ياد کړی. څوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلما راغله. د بېنډيو قاب يې غلی راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوئ خفه کېدل. دواړه مې په مخ ښکل کړل. ورته ومې ويل چې د ابۍ خيال وساتي. ماشومانو په ګډه سرونه وخوځول. هغوئ په موسکا تاوېدل راتاوېدل. زما پټ ساتل ورته لويه قهرماني ښکارېدله. بېرته پاس وختل. مور يې په پخلنځي کې لوښي مينځل. ابۍ يې په توشکه پرته وه. زګېروي يې ختل. زلما يې څنګ ته کېناستله. په ګونجې مخ يې لاس ور کېښود. خوبانې ترور خواړه وکتل. ويې ويل:
– تاسې نه وګرځمه! ما پرېدئ! ځئ مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر وخوځوه:
– مستي کوو کنه. هاو. خوندوره مستي ده.
زلما په ټيټ سر هيهيهي کړ. له ابۍ څخه يې وپوښتل:
– تاله ام ډوډۍ راوړمه؟
– نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې دسې بند دی بند. غټه تيږه پې ايښې ده.
زلما يې ګرېوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانې ترور ونيوله:
– دا څه کې؟
– تيږه لرې کومه.
اتل کټ کټ وخندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکۍ شوه:
– نا، ويمه لکه تيږه چې پې ايښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!
– ابۍ! ته مه خپه کېږه! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. ښا؟
د خوبانې ترور سترګې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپې راغی. هغې سر جيګ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:
– وه سړيه! څه وشو؟ د زويکي مې پته ولګېدله؟
– هاو، پوليس وايي زر به يې کورله راولي.
– دروغ مه وايه!
– دروغ ولې وويمه؟
– ولې نېغ راله نه ګورې؟ نه نه. هاروني مې لاړو. بيا به يې ونه وينمه.
هغې ژړا شروع کړه. مېږه، لور او لمسيان يې په غلي کولو سترې شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو مياو مياو راغی. د ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:
– جنګ ونکئ!
هلک په دهلېز کې د تاکاوۍ زينې ته ودرېد. نجلۍ لاندې راکېوتله. ما ويل:
– جنتي شې! تشو متيازو نيولې يم. څه وکم؟
زلما په منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ما ته کړ:
– ته صبر! پرتوګ کې يې ونکې! ښا؟ ښا؟ ښا؟ ښا؟
ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خور د ورور په اوږه د انګورو چېلې ته جيګه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او نيکه يې راووتل. وروځې يې بره لاړې چې څنګه ختلې ده؟ زه غلې د دهلېز ته جيګه شوم. تشناب ته لاړم. هلته غفور ماما زينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودله. لمسۍ يې کېناسله. ټول يو ځای کور ته ننوتل. غفور ماما ته لکه شيطان چې ويلي وي، د تشناب د دروازې لاستی يې تاو که. دننه زما زړه وډېږد. ماشومانو په غټو غټو يو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:
– دلته څوک دی؟ ادې دې ده؟
عايشې خوله ويته او سر کوږ که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور زګېروی راغی. عايشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لا زيات وارخطا شول. غفور ماما په لاستي زور ووهه. اوږده پزه يې په ګوتو کشه کړه. لور ته يې وويل:
– دا د غم دړه دننه بنده ده. ته پيچتاو راوړه چې قولف خلاص کم.
عايشه روانه شوه. اتل يو دم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. ناري يې وهلې:
– اله ويې خوړمه. ويې خوړمه...
زلما حيران حيران وکتل. مور او نيکه يې منډه کړه. عايشې خپل د تور خال والا غومبرې په سپېړه ووهه:
– وی، خدايه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي وخوړلې، څه شي؟
زلما له دروازې څخه جواب ورکه:
– پړانګ وخوړ.
مور يې تروه وکتل. اتل هم خور ته برګ شو چې څومره کم عقله يې. ژړا او کولېدو ته يې دوام ورکه:
– اله غومبسه ده. کميس له مې ننوتله. اله زر کوئ!
هغوئ يې کميس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تاکاوی ته کېوتلم. زلما وليدلم. له خندا شنه شوه. سمدلاسه کوټې ته ننوتله. د وروړ کميس يې له مور څخه کش که. ويې ويل:
– غومبسه لاړه. ما وليدله.
عايشه سسته کېناستله. غفور ماما له پيچتاو سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندی يې ګونجې شو. زلما وويل:
– ته څنګه سړی يې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پېژنې.
غفور ماما چورتي شو. عايشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.
د ميزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپينه ټوپۍ يې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځير شو. د هغې سترګې پټې وې. ستوني يې له زګېرويو سره غژس کوه. لور ته يې اشاره وکړه چې څنګه ده؟ د هغې سترګې ډنډ شوې. سر يې وڅنډه چې ښه نه ده. غفور ماما اسويلی وکه. لور يې د هلېز ته وواېستله. ويې ويل:
– بچی! چاره نيشته. څه چې د خدای رضا وي.
د لور مخ يې له ژړا سره ګونجې شو. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. سلګۍ يې ووهلې. خو غږ يې نه باسه چې ادې يې وا نه وري. غفور ماما له ډکو سترګو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ويې ويل:
– مونږ بايد هر حالت له تيار اوسو!
د عايشې سلګيو زور واخيست. سړي په غېږ کې ونيوله:
– بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادې له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جو مې له برکته ورحمېږي.
ما د خوبانې ترور زګېروي اورېدل. د شينوزاده روغتون ډاکټره رايا ده شوه. هغې ويل داسې ناروغ يې اول ځل ليدلی دی. معاينات يې سم دي. خو فشار يې په يوه دقيقه کې ټيټ وي، بله کې جيګ. که نن سبا کې يې زوی پيدا نه شي مري.
ما ښام په تاکاوی کې ګرځېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پيدا نه کړه چې بنيادمان ابليس وپېژني. که نه، هارون به تر اوسه بندي نه و. دلته و چې د الماری په ښيښه کې مې ځان وليد. رڼا يې کوله. ما ويل بس پيدا مې کړه. تر اوسه مې بنيادمانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ويل چې هغه ابليس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه ښییم چې زه هم آسماني پرښته يم. هو، د پرښتو قوتونه به مې لاړ شي. عادي بنيادم به شم. خو په عوض کې به غورځنګونه سوله وکي. د ابليس پا چاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدير به يې بدل شي. د خپلې مينې په زور به د هغه په زړه کې هم مينه پيدا کم. اخېر به دواړه يو ځای شو. دا پلان راته بالکل کاميابه ښکارېده. سمدلاسه مې ټلېفون وکه. د سېرېنا هوټل منېجر وروستی ماډل آيفون له جېبه وويست. وروستي ماډل لنډکروزر ته ننوت. دروازه يې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خندا سره يې غومبري لا وپړسېدل. ويې ويل:

– وه په خير! په خير! پرښته جانې څنګه يې؟

ما په ټيټ غږ جواب ورکه:

– جنتي شې تره! ښه يم. ته څنګه يې؟ لورکۍ دې ښه ده؟

– شوکر شوکر. ستا مشورې کار وکه. لانجې يې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول درته دوعا کوو.

ما په زړه کې ويل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

– ته چېرته يې؟ زموږ سودا ده. پوليس راغلي وو. ستا کوټه يې وکتله.

هغه ټول جريان ووايه. ما اسويلی وکه:

– څه ووايمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

– زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

– کوشش کوم. ما ويلې نه کېږي چې د غورځنګونو مشران او پيرصيب مېلمانه کئ؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونيو. زه يې په چوپتيا پوه شوم. ومې ويل:

– نه نه، مصرف يې په ما. خو هغوئ بايد فکر وکي چې تاسې د لور د واده ډوډۍ ورکوئ.

– د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خير، کوم زېری دی که څنګه؟

– همداسې يې وبولئ.

– هههههه ماته يې ام نه وايې؟ ښه څه وخت يې راوغواړم؟ څو کسه؟

– سباته. د غورځنګونو د اجرايوي شورا غړي او پيرالسبې. ټول به شل پينځه ويشت کسه شي.

– په سترګو. اسې ام پيرصيب سبا راځي.

– جنتي شئ! په تالار کې يې کېنوئ، ښه؟ کمرې بايد چالانې وي. بيا يې تلويزون ته ورکوو.

هغه د موټر کيلي تاوه کړه. د اينجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وويل:

– بې غمه شه! زموږ کمرې کله ام نه بندېږي.

سهار مې تر کړکۍ وليدل چې غفور ماما ووت. د پيشو په غږ مې ماشومان وبلل. قرآن شريف مې ترې وغوښت. اتل يو ټوک له الماری څخه واخېست. تاکاوۍ ته کېوت. عايشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په ليدو يې جيټکه وخوړه. شاته لاړه.

ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عايشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ماته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله چې غفور ماما راغی، عايشې ورته کيسه وکړه. اتل غوږ نيولی و. نيکه يې مور ته برګ شو:

– تا به راله ټلېفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچې مه پويوه! اغه مرداره بيا راځي.

– نه، چې بيا دسې ونکې.

– ودې کې! مونږ به اغه بې حيا ونيسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سېرېنا هوټل کې د غورځنګونو کسان بېلابېلو مېزونو ته ناست وو. يو بل ته يې نه کتل. د تود سوپ قاشقې يې له غاښونو سره کړپېدلې. لکه دښمنان چې هره شېبه د بدې پېښې امکان ويني. ابليس وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بچیانو! سیاست بهر کوئ! دلته د خوښۍ خبره ده.
ټولو غبرګې ورکړې. خنداګانې شوې. زه د دروازې شاته غلي وم. د ډوډۍ په پای کې ډاکټر دقیق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آیفون یې منېجر ته ډالۍ کړ. مولانا لیټاپ راوړی و. ماویل لباسي دونیا ته ګوره! غریب چې ورته ضرورت لري ولاکه یې په سترګو ووینې. مګر شتمن ته د لسم دپاسه یوولسم ورکوي. د ابلیس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سیټ یې ورکه. زه دغه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترګې را واوښتلې. ډاکټر دقیق او مولانا خو داسې کټل لکه د پېریو ورکه چې یې موندلې وي. ابلیس موسکی و. زه سیخ د هغه څنګ ته لاړم. له متې مې کلک ونیو. مخ مې نورو ته واړوه:
– جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وویل چې دا ابلیس دی. تاسې نه منله. اوس به درته ثابته کم.
د غور څنګونو د کسانو خولې وازې وې. د پیریانو په بڼه شیطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عینکو کې یې اور وځلېد. د هوټل منېجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابلیس عینکې کش کړې:
– وګورئ! د سترګو ګاټې یې منځنی تور خال نلر...
ابلیس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترګې سمې دمې وې. ډاکټر دقیق وپوښتل:
– ښه نو څه خبره ده؟
د ټولو شور جیګ شو. د تورو عینکو شیطان غږ که:
– توبه وباسه! په پیر صیب تومت مه وایه! په دوزخ کې به وریته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ویل:
– نه نه، لینزونه یې اچولي. صبر صبر! د شیطان جامې په ځان پسې نښتې وي.
کله چې مې چپنه کشه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حیرانه شوم. ابلیس موسکی و. نورو ته یې مخ که:
– بچیانو! دا وایي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابلیس دی.
هغه زما ټیکری کش که. په اوږو پسې مې کلک و. ویې ویل:
– وینئ؟ ابلیس څوک شو؟
ټولو ویل همدا ده. ما غږ که:
– نه نه، زه آسماني پرښته یم. زموږ هم جامې نښتې وي. بدن مو رڼا کوي. اوس یې درښییم.
ما ځراغونه مړه کړل. مګر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولږه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پیریانو په بڼه شیطانان هم نه وینم. د مولانا سترګې رډې رډې راوتې وې. له ګنجي سر څخه یې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنګېد «جزاک الله! خوسې خو دونه نازکه نه ده. ای د بختور په نصیب به آسماني پرښته وي» ډاکټر دقیق وپسېد «اغه زه یم» مولانا وخندل. ډاکټر دقیق بیا وپسېد «وبه ګورې بچو» ما ویل «وه خدایه! دوئ خو منلې ده چې آسماني پرښته یم. نو ولې را سره نه درېږي؟» ځراغونه مې بېرته ولګول. له دستکول څخه مې قرآن را وویست. ومې ویل:
– صبر صبر! زه دا درغجن پیر ته قسم ورکم، بیا مالومېږي.
د انسان په بڼه شیطانان لېرې شول. ابلیس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راګیر که. ابلیس وویل:
– بچیانو! ویې نیسئ! دا موږ ټول ګوناکاره کوي. په قرآن شریف ناحقه قسم ورکول څونه عذاب لري؟
بنیادمانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخواني قوت نه و. وارخطا وم. د هارون د بچولو اخیري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه. ما ویل په دې کې ستاسو هم ګټه ده. مګر نه، خوشې یې نه کړم. نور نو مې زړه بېخي اوبه و. صعف راته. ابلیس مولانا ته کړ:
– الکه دا جینۍ در وله. د الله بنده ګان له دې عذابه خلاص که!
ډاکټر دقیق لکه ماشوم برېوس شو. مګر مولانا په منډه د ابلیس لاسونه په سترګو ومښل. کسانو یې زه موټر ته وځېږولم. زما پښې سستې وې. ما ویل اوس به وولېږم. سترګو ته مې خوبانه ترورو درېدله. ما ویل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به یې څه حال وي؟ تر څو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشۍ ښځې ته مسېج وکه. اول د ابلیس د موټرو کاروان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر دقیق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنیت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مګر هغه صبر ته بلل. دروازه یې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برګ شو:
– وه الکه ای! خوسې که لاره خوسې که! اجل دې راغلی ده؟
قوماندان د دروازې له ورې دریځې بهر وکتل. بېرته یې مخ راوګرځوه:
– وبښئ مولانا صیب! بهر مشکوک موټر و. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خیر لاړ شئ!
کله چې هغوئ موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تیت شول. د تلاشۍ ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشګاه کې د خلکو په ګڼې ګوڼې ورګډه شوم.
زما له تېښتې ابلیس خبر شو. د سرو زرو او قیمتي تیږو په شانداره تخت کې وښورېد. وغورېد. پاڅېد. وګرځېد. د ایشېدونکو جوسو بوتل یې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه یې لمبې ختلې. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ځان ته د میلیونونو خلکو رهبران وایي. یوه ښځه سمبالولی نه شي. شوده ګان!
چاغ وزیر خپله ځوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر یې په تعظیم ټیټ که:
– زما ګرانه پاچا! بنیادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.
– دا خو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځای وښیئ چې بېرته یې ونیسي!
– سخته ده. د اغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان یې پیدا کولی نشي.
ابلیس وپشېد. وګرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ویې ویل:
– دا ستا وظیفه ده. ته خو پوهېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظیفه نشي کولی په خپله استعفا کوي.
– باید یې وکي! مهربانه پاچا! د هوټل ویډیو مو په تلوېزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان ګوري. هلته مو هم ولیکل چې د هارون پل موندل شوی. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نیسي.
– ډېر ښه! یره کندو! په خېټه کې دې غول دي، په سر کې ګُل.
دواړو په زوره وخندل. په بازار کې هم ټول شیطانان له خندا شنه شول.
ماسپښین زه ځوړنده پړنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زلما د تاک تر چېلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تارپسې موټرګی کشوه. وارخطا راغلل. دننه د عایشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې یې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتیا ومنم. بیا ورته پرېوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه یخ کې. دا یوازینۍ نیکي وه چې ما کولی شوه. خو ماشومانو تاکاوۍ ته کشولم. د ځو شپېو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عایشې سمدلاسه وویل:
– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.
– وه لېونۍ! تا نو بچیان ولې پرېښاودل. خلکو تلوېزون کې لیدلې ده. وایي ابلیس دی. اله زرکوه راځه! چې څه پې ونکي.
ماشومانو هم واورېدل. زه یې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زلما وپوښتل:
– بابا! پیشو لټوې؟
– هاو، غټه پیشو.
– دلته نیشته. ځه! بره لاړ شه!
هغې د غفور ماما غټ لاس ونیو. د زینې خواته یې کشوه. نیکه یې ستړګې برګې کړې:
– خوشې که جینۍ! وال درکوم.
زلما ووېرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه یې د بسترو تر څنګ ولیدلم. سسته ناسته وم. هغه غابښونه وچیچل. له لاسه یې کشه کړم. په څټ کې یې سپېړه راکړه:
– هی د شیطان ذاته! ما ویلې چې ته ولې دونه رذیله یې؟ اوس پوه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه زانګېدلم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما سترګې تکې سرې وې. ټول لړزېده. بیا یې وارونه وکړل:
– اح، اح، وخوره ابلیسه! زوی خو دې راله ورک کو. اوس مې مسیان نه پرېږدې؟
عایشې غږ که:
– هی مرداري! هی خدای دې مړه که!
هغې مې مخ ته سپېړې ونیولې. لاسونه یې د پلار غوندې درانده وو. په سترګو مې تیاره شوه. ماشومانو په ژړا مور او نیکه کشول «مه کوئ! مه یې وهئ!» ما د زړه په زور وویل:
– جنتي شئ! ما وبښئ! زه تاسې ته ملامته یم.
غفور ماما او عایشې پرله پسې وارونه کول. سا یې سوزېدله. د زینې په لور یې ټېل وهلم. غفور ماما کړ:
– ځه چې حوزې ته یې وسپارو! چې نور ورانی ونکې.
اتل یودم په زینه بره منډه کړه. ویل که خوشې یې نه کئ ما به هم ونه وینئ. زلما هم ورسره ملګرې شوه. عایشه وویرېدله. پلار ته یې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کړه وړه روانه وم. ټیکري راپسې کشېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو راپورې خندل. اتل او زلما هریو ته ډیکه ورکوله. مګر هغوئ نه تلل. زه دېوال ته تکیه کېناستم. موبایل ته مې زنګ راغی. ما له چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبایل له جیبه وباسه. زرګل و. د هوټل ویډیو یې په تلوېزون کې لیدلې وه. اتل ورسره وغږېد. د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد یې راته کتل. چا ویل وژنو یې. چا ویل دولت ته یې سپارو. دې کې زرګل ورسېد. ما ته یې په شا سپېړې راکړې. ویل موټر ته وخېږه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرین وو ایه. هغه په خوشحال مینه کې خپل کور ته بوتللم. زما په لیدو یې دواړه بچیان مور ته وتښتېدل. زرګل په دویم منزل کې سرو تو شکو ته اشاره وکړه:
– ته کېنه زه راځمه!
له دېوال څخه یې د پلار د ځوانۍ تصویر برند برند کتل. په اول منزل کې یې ښځه سره او شنه کېدله:
– ما تا ته ویلي نه وو؟ دا غم دې چیشته راوستی ده، آ؟ ما خو د اوله پېجندله.
د ماشومانو په سترګو کې اندېښنه وه. ګوتې یې مروړلې. زرګل برګ شو:
– غلې جلې! دا خبرې پرېږده! لږ د مستو اوګره وکه چې ځان یې درد کئ! اله زر کوه!
– اوح اوح اوح! پیر یې راغلی ده. دسې منډې وهې. خاورې به ورکمه.
– لاحولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولی مېلمه ده. ما او تا غوندې خلک یې د پښو خاورو ته نه رسېږي.
– ښا! ما غوندې ښځه یې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس د دې ابلیسې خو ښه شمه.
هغې زینې ته حرکت وکه. ماشومان وسونګېدل. زرګل ښځه کلکه ونیوله. ټېل یې وهله:
– ته په خبره نه یې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوګره نکې مه یې کوه! لانجې ام مه جوړوه ګوره!
د ښځې سور مخ په ژړا ګونجې شو. زرګل ما ته یو ګیلاس ایښېدلې او به راوړې. ما په ګنګسوالي کې وویل:
– جنتي شې! ځان ته مشکل مه جوړوه! زه وځمه.
– دقه سې! څوک دې پرېږدي؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوګره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.
زما ایله اوس او ښکې راغلې. د هوټل کیسه مې پیل کړه. لاندې د زرګل ښځه په موبایل کې وپسېدله:
– د پولیسو حوزه ده؟...مالې اغه ابلیسه چې تاسې یې لټوئ زمونږه کره پټه ده... نه نه، پرښته.
پاس زما په لاس کې د ګیلاس او به تو مړې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرګل ته مې وویل:
– جنتي شې! سبا اتلسمه د میزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکلیف کړئ. وبښئ!
ما ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ویل چې مرګ زر راشي، چې له دغو غمونو خلاصه شم. زرګل سر وښنده:
– ایچیشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېږده! د محمد سمیر په نوم یو چا د هارون جای لیدلی ده. پسې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په موبایل کې مسیج راوښود. زما سترګې رڼې او سا اخیستل تېز شول. او به مې وسکلې. بدن ته مې د قوت راتګ احساس که. ما ټلیفون وکه. اول مې ژوره سا واخیستله، بیا مې وپوښتل:

– جنتي شئ! تاسې سمیر خان یئ؟

– بلې بلې! امر وکئ!

– تاسې لیکلي چې د هارون ځای مو لیدلی. دا رښتیا ده؟

سمیر چا ته وپسېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووایم؟» هغه سړي هم په ټیټ آواز وویل «سبا لس بجې. غازي سټډیوم» ما واورېدل. خو د سړي غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:

– تاسې څوک یئ؟

– زه؟ زه یې خپلوانه. څنګه رښتیا ده که نه؟

– بلې هو.

– هارون چېرته دی؟

– امدلته نزدې.

– بندي دی؟

– نه.

– نو ولې کور ته نه راځي؟

– خپله نه غواړي.

– دا څه وایې؟

– نه پوهېږم. اوس مازیګر دی. زه لرې یم. سبا سهار لس بجې غازي سټډیوم ته راشئ! هرڅه به خپله وګورئ.

ټلیفون بند شو. نور زنګ نه تېرېده. زه په کوټې کې وګرځېدم. سا اخیستل مې سخت وو، لکه سالنډې چې لرم. سبا به وروستۍ ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېږو. خدایې مې زړه وشو چې زرګل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلګو سلګو وژړل. د پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرګل ګردې وړې سترګې بې واره وڅرخېدلې. زما هم زړه وښوېد. ومې ویل:

– جنتي شې! زه باید سبا حتمن سمیر ووینم.

زرګل سر وخوځوه. تېز د بلې خوا کړکۍ ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:

– په دقه جای اقه بام ته تلی شې؟

ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. دربه هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرګل تېز حویلۍ ته کیوت. له خېټور قوماندان څخه یې د تلاشۍ لیکلې اجازه غوښتله. هغه د سپېړو وارونه وکړل. ښځه یې په منډه ورغله. په عذر یې وویل چې مېړه مې مه وهئ! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونیو:

– راوباسه! پرښته راوباسه!

– دقه سې! پرښته چېرته ده؟

– لرې ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبر یو چې دلته ده. زر کوه!

قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرګل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:

– ښه ښا. اقه پرښته؟ یو ې دیقې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې دویم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس وخوت. د زرګل رنګ زیړ شو. مګر زه د کړکۍ له لارې تښتېدلې وم. هغه د هوسایۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو وغوښتل چې زما د نیولو کوشش وکې. د حویلۍ په دروازه کې یې زرګل او ښځې ته وویل چې سبا هرومرو حوزې ته ورشي. ټول پولیس ووتل. زرګل د څراغ په رڼا کې ښځې ته کړ:

– ښه ځا! دا ما پرښتې ته جای ورکړی. ته مې پولیسو ته سپارې؟

– نه، ما اغه شیطانه بندي کوله.

زرګل سر وځنډه. ویې ویل:

– چې په ما باور نلرې نو بیا ولې راسره جوند کوې؟

زرګل طلاق ته اشاره کوله. د ښځې رنګ پک والوت. له ډک ستوني یې غږ ووت:

– ما چې اغه ولیدله په سترګو مې شپه شوه. په ځان نه یمه پوه شوې چې چیشی کومه.

– دقه سې! پوېږې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټېډیم د دېوال څنګ ته ولاړ و. ما له نیمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډسپیکر مې په لاس کې و. ټکسیوان د ډالې څنګ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پیرصیب بې ایسابه ګران ده. اتي که بل څوک و خبره مې ورختموله. مګر ستا د برکته خو مې زوی پوهډر پرېښودل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتي نو زموږ لارې بېلېږي! ای نه ځو؟ چې پولیس رانسي» یو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له دېوال سره جوخت ولاړ و. کوڅه ځای ځای څراغونو روښانه کړې وه. زه چټک د موټر سر ته وختلم. په دېوال واوښتلم. غلې تاکاوۍ ته کېوتلم. میاو مې که. اتل او زلما یو په بل پسې راغلل. زما لیدو ته خوشحاله شول. ما د ابۍ پوښتنه وکړه. د دواړو سترګې ډکې شوې. اتل وویل:

– مړه کېږي.

– خدای دې نکي! تاسې پاس لاړ شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنګ ووهمه. تاسې به موبایل ابۍ ته ورکئ!

هغوئ سرونه وخوځول. اتل په تګ کې وپوښتل:

– ته ورېږې یې؟

– جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې څوک پوه نشي!

هغوئ وختل. موریې لمونځ کوه. نیکه یې خبرونه اورېدل. زلما یې ټلیفون غلی له جېبه وباسه. هغه کلک ونیو. زلما وویل:

– لږ ګېم کومه ورېه!

– غلې شه جینۍ!

– زه تا باندې ګرانه نه یمه.

– هاو، نه یې. ځه!

– ځه، تا بابا نه کومه!

نیکه یې متوجه شو. له تلوېزونه یې مخ وګرځوه. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

زلما موبایل بیا کش که:

– ګېم کومه ګېم. په خبره نه پوېږې؟

نیکه یې موسکی شو. موبایل یې خوشې که. زلما تر لږ ګېم وهلو وروسته دهلېز ته ووتله. په زوره یې وټوخل. دا وخت ټلیفون وترنګېد. هغې لوډسپیکر ووهه. ویې ویل «ښه ښا ابۍ ته یې ورکومه» موبایل یې ور وړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه خبرې وکه!
خوبانې ترور په سختۍ سترګې خلاصې او مخ تاو که. له زګېروي سره يې وپوښتل:
– څووووک دی؟
زلما يې ټليفون په غوږ پسې ونيو. ما په ټيټ غږ وويل:
– تروري! سترګې دې روښانه! هارون جان مې پيدا که.
د هغې د مخ ګونجې ارتې شوې:
– وی، هاروني مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته يې څوک؟
عايشه په منډه د مور څنګ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلوېزون يې بند که. ما ويل:
– پرښته بدبخته يم.
زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ويې ويل:
– دروغ وايې. تا کنچنۍ پېجنمه.
– جنتي شئ! زه رښتيا وايمه...
غفور ماما نارې کړې:
– تاله ما ندي ويلي چې مونږ نه لرې ګرځه! قسم چې دا وار دې وجنمه!
هغه د زلما په لاس کې ټلېفون بند که. يوه شېبه چوپه چوپتيا وه. زلما وبنګېدله:
– خپله يې پيدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.
– چوپ!
د غفور ماما په چيغه ټولو شپې وهل. عايشې په احتياط وويل کاش چې د هارون ځای يې ښودلی و. غفور ماما برګ شو «عقل لرئ؟ تاسې اوس ام په شيطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:
– دا زړه مې د سې سولېږي راسولېږي. څه شی نيشته چې ويې خورمه؟
پس له څو ورځو د هغې اشتها پيدا شوه. پلار او لور بيا يو بل ته وکتل. عايشې منډه واخېستله چې ډوډۍ راوړي.
ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نيمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوباړی او قرآن راوړ. ما يې په مخ قصداً او به وشيندلې. هغوئ غلي وو. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترګې ډکې وې. ويې ويل:
– پلارجان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلارجان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.
زما هم زړه ډک شو. ما ويل:
– بې غمه شئ! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.
اتل راته په هنداره کې کتل. ويې ويل:
– ته ام راشه!
– جنتي شې! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.
زلما غږ که:
– خدای زما خبره مني؟
زه موسکۍ شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:
– ته څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې ته او ماما جان مې واده وکئ.
زما سترګې غټې غټې وختلې. له تشنابه ووتلم. سوبارۍ مې په لستوڼي ننوېست. زلما غبرګه کړه:
– زه پوهېږم. فلم کې يې ويلې، جينۍ چې الک بچوي پې مينه وي.
اتل ورباندې سترګې برګې کړې. زلما سر ښکته واچوه. ما ته د هغې په سپينو خبرو خندا راغله. دړواړه پاس وختلو. عايشې دسترخان صافي کوه. د ټولو څېرې له غصې وپړسېدلې. ما وويل:
– جنتي شئ! زه يوازې خدای پاماني ته راغلم. کېدی شي دا زموږ اخيري ديدن وي.
خوبانه ترور نېغه شوه:
– هله سړيه پوليسو له ټليفون وکه!
غفور ماما تېز په دسپاک لاس وچ که. پسخانې ته يې منډه کړه. د بېلچې له لاستي سره راووت. ما ويل:
– زه نن د هارون جان د بچولو جنګ ته ځم. هيله کوم! دعا راته وکئ!
ماشومانو په يو غږ وويل:
– خدای پاک دې کاميابه که!
غفور ماما غابنونه وچيچل. په بېلچه يې کلکه ووهلم. ما ويل د ملا هډوکي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ماما هله هله کوځې ته راغی. زما د ټکسي نمبره يې واخېستله. بېرته تېز کور ته ننوت.
لس کم لس بجې وې. زه غازي سټېډيوم ته ننوتلم. زموږ مرګ ته يو ساعت او څلوېښت دقيقې پاتې وې. د فوټبال په ميدان کې لکه په شين فرش روانه وم. د وريجو بوی و. زرګل په وړو ګردو سترګو له دريځې کتل. دا سټېډيوم ته د اوبو رسونې کوټه وه. زه د ميدان په منځ کې ودرېدلم. ابليس مې د مهمو اشخاصو په ځای کې وليد. د پخوانيو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست و. شاته يې په تورو عينکو کې وزيران ښکارېدل. بنيادمانو تخت اوږو ته جيګ که. ډاکټر دقيق او مولانا د ميدان په پای کې د وريجو د غټو ديګونو او کبابو د پخلي سيل کوه. زما په ليدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:
– دا پخلی د څه لپاره دی؟
ډاکټر دقيق وخندل:
– په ښښنې! نن د يوې معشوقې او عاشق ارواح يوځای کېږي. د خوشالۍ جشن دی.
دواړو کټ کټ وخندل. ما پاس وکتل. د ابليس تخت يې ورو ورو په زينو کوزوه. ومې ويل:
– تاسې دواړه دا دی ښه سره جوړ يئ. خو خلک په خپلو کې جنګوئ. شرمېږئ نه؟
مولانا اعجازالحق جواب راکه:
– اوښياران خو الحمدلله جنګ نه کوي. او کمعقلان پرېده چې ختم سي!
دواړو هررر وخندل. ما ويل:
– په ځان خاندئ؟ که کم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانيت چېرته دی؟
ډاکټر دقيق سر وښنده:
– دا زاړه اصطلاحات دي. نوي ياد که! وايه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دی؟ چې په يو غږ درته يو ميلون کسه حاضر کم. چې په يو چک درته بانک تش کم.
– ښه دا سې؟ الله تعالی ته به څه جواب وايئ؟
مولانا وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ غورځنګ خو جزاک الله د اسلام قايمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی بايد راضي وي.
د ډاکټر دقيق وار شو:
– او مونږ وياړو چې د مسلمانانو د پرمختګ دپاره مبارزه کوو.
– ښه څه داسې يې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟
مولانا موسکی شو:
– دين ته د خدمت دپاره هر کار جواز لري. که اغه د شيطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.
زه حيرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوئ څومره له عقله وېستلي دي. ابليس يې را ورسوه. ما ورڅخه وپوښتل:
– هارون چېرته دی؟
ابليس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاو که. اوس هلته هارون ولاړ و. جامې يې لکه د ملنګانو شکېدلې شکېدلې وې. په پړسېدلي مخ کې يې شنه ټپونه ښکارېدل. سترګې يې بېخي تنګې وې. ما ته يې تېره تېره کتل. زما زړه پښنو ته وښوېيد. د ستړيوم غټې ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقيقې وې. مخ مې ابليس ته که:
– مه کوه! بنيادمان خپل ژوند ته پرېده!
هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلي غږ يې جواب راکه:
– ستا مشکل امدا دی کنه. يوه خوا وينې. په هر بنيادم کې هم شيطان شته هم پرښته. په خپله يې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شيطان کېدو ګټې وايو. تاسې ورته د پرښته کېدو. نو اغوئ چې شيطان انتخابوي د چا څه کار دی؟
– منم. مګر که پرښته شي، نه به يې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.
– هه، کليمه ګوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخېر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنيادمان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات يې تېر شي.
ما کتل. د غورځنګونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حيرانه وم چې دا ولې؟ ما ابليس ته کړ:
– په ناپوهۍ کې به شيطان شي، هو. خو بنيادم ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بيا هاغه وخت فکر نه کوم.
ابليس کټ کټ وخندل:
– بيا به هم شيطان شي. تر شيطان بل هوښيار شته؟
– چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړی؟ خپل اختيار ته يې پرېده کنه!
– داح. ما خو درته وويل چې په کابل کې زما پايتخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی.
ما قصداً د ابليس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له يوولس نيمو بجو واړوم. ومې پوښتل:
– د هارون ګونا څه ده؟
– ای بدرنګې! ډېرې پوښتنې نه کوې؟
زه وارخطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقيق ابليس ته غږ که:
– زموږ مهربانه پاچا!
– قربان!
د ابليس وزيرانو د ډاکټر دقيق له خوا د مهربانه پاچا ويلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خندا شين شو:
– مننه مننه. ما ويل پرې چې پرښته زړه تش کې! د مړي په ژوندي دونه حق وي.
ابليس سر وخوځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده بچی. ګوره بدرنګې! د هارون ګونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
– هو نو. د بنیادمانو وجدان خو ستا مخه نیسي. ښه څه، زما سره دې ولې راخښتې ده؟
– څه مې کړي وو؟ ته د بنیادم په شکل زما پایتخت ته راغلې. د مختلفو نظرونو ترمنځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچايي د ختمولو کوشش دې وکه. دا لوی جرم دی. او مجرم باید جزا ووینې. امدا نصاف دی. ندی؟
ما د غورځنګونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوئ هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
– هو نو، ستا په قانون کې هر ښه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیادمانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوئ بچول.
ابلیس بیا کټ کټ وخندل:
– اغه دی هارون. بچ یې که!
ما نارې کړې:
– هارون جانه! غفور ماما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون راکوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. ګاټې یې غبرګ ښکارېدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یو دم چاړه په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته ټوپ وهه. د غورځنګونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
– واخله واخله! خپل بو یین مییین بو څه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدلم. هارون له چړې سره راغی چې په ټټر کې مې ووهي. ما زر وړوکی قران مخ ته ونیو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. ورپړدېد. ما ترې چاړه واخېستله. واړه لرګي مې د ګوتو ترمنځ ننوېستل. لنډ سورت مې ووایه. کې مې کاږلې. هغه له چیغې سره جیټکه وخوړه. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګېروې یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس څېره لکه سکروټه تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لېوه وغورېد. د غورځنګونو په مشرانو یې امر وکه:
– زما بچیانو! دا احمقه ښه وډبوئ! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنګ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکی ووهله:
– په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهئ یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرګل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وڅرخوه. کړکی ته یې منډه کړه. خو اوبه په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاو راتاو که. د دروازې ګړز شو. زرګل ورپړدېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
– وی الا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دئ.
زرګل د هغې په لاس کې غټې چړې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
– ته دلته چیشی کې؟
– زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوئ. بالا ستا او د پرشتې ټلیفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کئ چې بدن یې وسوزیژي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واټرپمپ برق مې شاټ کئ.
زرګل چیغه کړه:
– دقه سې! لېونی یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوئ پر ښته او هارون وجني.
– زه کمقله نه پوېیدم. بد مې کړي.
دلته ما بنیادمانو ته هم قران ونیو. هغوئ یې خیال ونه ساته. د سوټیو ګوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیادم تر خپله شیطانه بدتر وي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوڼي سوبارې وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. نارې مې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرګله وروره! او به خوشې که!

د زرګل جواب مې وانه ورېد. بیا بیا مې غږونه وکړل. بې ګټې وو. ما د ټولو د ګوزارونو مخه نیولی نه شوه. هغوئ ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مګر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موټي کې کلک نیولی و. ګورم چې زرګل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي یې جنګ شروع که. ما ویل:

– جنتي شئ! جنګ ګټه نلري. او به خوشې کئ!

زرګل د ساجدې له خوا د سیسټم د خرابولو وویل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما یې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې ولید. هغه هم زما ځنګ ته ودرېد. اخ په ما د مینې څپې را وځرخېدلې. قهر او دردونه مې هېرشول. په ځان کې مې بیا قوت احساس که. د غورځنګونو مشرانو په هارون ور ودانګل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د ښمن ګوزارونه په هارون لګېدل. ما له ډېرې بې وسۍ وژړل. او ښکې مې له وینو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرګونو خلکو چیغه راغله. تاسې غازي سټېډیوم ته ننوتلئ. د غورځنګونو مشران در ته خوشحاله شول. ابلیس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرګ ته پینځه دقیقې وې. پر تاسو یې غږ که:

– زما ایماندارو بچیانو! ستاسې د دین او وطن د ښمنان په ځمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ویې کئ!

تاسې په قهر وړاندې راغلئ. ما ویل ځه، هرڅه ختم شول. خو یو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتیاط له ځمکې جیګه کړم. خوبانه ترور مې ولیدله. هغې تر هارون مخکې ماته غاړه واچوله. په مخ یې ښکل کړم. زما له سترګو د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلویان هم پورته کړل. غفور ماما په جیګ غږ وویل:

– ابلیسه لعینه! خلاصېدی نشې!

د ابلیس سترګې ټېغې وختلې. له وزیرانو سره په شا لاړ. د غورځنګونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخیستله. ابلیس ناري کړې چې زه پیر یم. که زما خبره ونه منئ خدای تعالی به جزا درکي. خو چا نه اورېدلې. هغوئ د نغریو سکروټې وارې کړې. ستاسو مخ ته یې سره دیګونه چپه کړل. مګر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلیس وزیران او د غورځنګونو مشران مو ونیول. آفرین! خو هغه خپله د سټېډیوم سر ته جیګېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کړه ولاړه وم. مخ او سر مې په وینو وو. خو په ځان کې مې بیا د پرښتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تریو ولسنیمو اوښتې وې. زرګل وپوښتل:

– ای خورې! کار وشو؟

– ما ویل بالکل وشو. زه په ګوډه پښه په ابلیس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د ټوپ وهلو په وخت کې کلک ونیو. تاسو ته مې غږ که چې شیطانان مه وهئ! یوازې پښې او لاسونه یې وتړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کیسه. اوس نو راځئ چې د پای ټکي ورته کېدو!

پرښتې ابلیس د خلکو مخ ته ودروه. زرګل په دسمال د شونډو او تندي وینه پاکه کړه. غږیې کړ:

– صبر صبر خورې! یوه خبره معلومه نه شوه. دا مظاپرو ته راغلي خلک څنګه سرچپه شول؟

– هغه خو ما بیګا د سټېډیوم په دېوال لوډسپیکرونه ولګول.

پرښتې په خپلې غاړې کې امیل ته اشاره وکړه:

– د دغه مایکروفون څخه یې زمونږ ټولې خبرې اورېدلې.

ابلیس له قهره وپشېد. پرښتې وویل:

– جنتي شئ! یو څوک خو او به راوړئ!

خلک سره ښورېدل. یو تن غټ بوتل راوړ. پرښتې یې سرپټی خلاص کړ. د ابلیس پر سر یې ونیو. ویې ویل:

– فرمان صادر که چې ستا ټول شیطانان د بنیادمانو سیمې پرېږدي! او ستا تخت او بازارونه بنیادمانو ته وسپاري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابلیس بوتل ته په ټيغو سترګو کتل. سر يې وښوراوه:
– زه داسې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.
پرښتې يې په سر او به تويې کړې. له څڅه هار سره تپونه جيګ شول. د ابلیس له خولې زګيروي ووتل. هغې بيا بوتل کوږ کړ. او به تويې شوې. د ابلیس رمباړې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرګونه شیطانان په سټډیوم کې راښکاره شول. يوتن د نورو په استازولۍ وويل:
– زموږ ګران پاچا خوشې کړئ! موږ وعده کوو چې بيا دې وطن ته نه راځو.
پرښتې وخندل:
– تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ړوند يو ځل امسا ورک کوي.
مخ يې ابلیس ته کړ:
– صادر که فرمان! که نه، بنیادمانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په اوبو کې ولمبوي.
ابلیس ورېږدېد. سترګو يې بيا لمبې وکړې. په لړزنده لاس يې له جيبه د سکروټو قلم او کاغذ وویست. فرمان يې ولیکه. امضا يې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هوا ته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولړزېدله. خلک وارخطا شول. له پرښتې يې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ويې ويل:
– دا زما تخت او بازارونه ويجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه يې مفت درسپارم؟ ای زما شیطانان خو لاړل. مګر زما مریدان شته. هغوئ به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوئ؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!
پرښتې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم يې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پرښتې په لوډسپیکر کې وويل:
– جنتي شئ! تاسې پوه شوئ چې مشکل مو څه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولیدلي وئ. ګورئ شیطان څه ښکر نه لري. څوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما ومنئ! د نظر اختلاف ښه دی. د يوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي ومني. له مخالف نظر سره دښمني نه، سوله وکئ! هر چاته وخت ورکئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دایمي سوله امدا ده. بيا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه يې مریدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بيا مو د ابلیس مریدان رهبران نه شي. ګورئ! هغوئ ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وو لارې ته يې راولئ! که نه کېدله، لېرې يې کئ! سم خلک مشران کئ! مینه ناک خلک مشران کئ! چې هم مو دا دنیا ښه شي هم هغه.
د خلکو شور شو. هرچا ویل همداسې کوو. د غورځنګونو مشرانو زارۍ کولې. خوشې کېدل يې غوښتل. زرګل غږ کړ:
– درنو هېوادوالو! اوس نو مېرباني وکئ! دا د ابلیس مریدان عدالت ته وسپارئ!
خلک له ځايه ونه خوځېدل. د پرښتې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمي ساجده راغله. هغې ته يې غاړې واچوله. ويې ويل:
– ماوبخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېږم.
– وی، جنتي شې! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مينې ولاړه وې. هر څوک دې تا غوندې شي.
پرښتې سترګې زرګل ته واړولې:
– ته په رښتیا خوږ بنیادم يې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمې ساتم.
– دقه سې! مه کوه چې جړا راځي!
له پرښتې سره ټول سټډیوم پخ وهل. ساجده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پړسېدلی مخ ځوړند و. ساجده وپسېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هارون جانه! ستا ژوند پرشتې وژغورئ. ترما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېږم! ورسه!
هارون د ساجدې ډکو سترګو ته ځیر و. خپلې یې نمجنې شوې. ګوډ ګوډ پرښتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
– جنتي شې! ته څنګه یې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
– نه، ښه یم.
– شکر چې ښه یې.
هارون ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
– ما کمقل نه منله چې ته پرښته یې.
– یوه زه نه یم. دلته ډېرې پرښتې دي. څوک یې نه پېژني.
– خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې یې.
پرښتې سر وخوځوه:
– هو. مګر موږ او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خویونه بدلېږي را بدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مینه وي او په خندا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتیا کې عذاب. موږ داسې نه یو. موږ په یو شي پوهېږو، چې ښه ښه دي او بد بد.
– خو تا زما دپاره دونه سختۍ وګاللې.
– جنتي شې! ما د خپلې مینې لپاره ګاللې.
– خو هدف له ونه رسېدلې.
– بالکل ورسېدم. نن مې د مېین د مرګ ورځ وه. خو ژوندی پاتې شو. د یوې معشوقې لپاره تر دې لویه خوښي څه وي؟
له هارون سره په ستېډیوم کې د ټولو سترګې ډکې شوې. پرښتې لاس او سر وخوځول:
– مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاندم. هیله کوم! ما مه ژړوه! وخانده نو!
هارون له اوښکو سره پخ وهل. ټول ستېډیوم موسکی شو. پرښتې د هغه لاس ونیو. زړه یې پکې ډوب شو. ویې ویل:
– کله چې مې ستا عملپانه لیکله ما لیدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مګر بیا دې هم له داسې ښځې سره ګډ ژوند غوښت چې درسره د زړه مینه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسره ولاړه وي. ما ویل دا خو زه هم کولی شم. مګر غولېدلې وم.
– نه یې غولېدلې. څه چې واده وکو!
– جنتي شې! زه اوس پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوئ ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. موږ پرښتې بیا جنسیت نلرو. ما خپله څېره او خویونه ستا لپاره ښځینه کړل. زما له تا سره یوازې د زړه مینه ده. چې کافي نده. خو ساجده او ته یو بل ته مکمله مینه ورکولی شئ.
هغه موسکۍ شوه. د دواړو په اوږو یې لاسونه کېښودل. وپسېد له «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې یې بدن لکه څراغ وځلېد. د ټولو سترګې وبرېښېدې. کله چې رڼا ورکه شوه پرښته هم نه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library